EUGENIA RILEY

Fiica pastorului

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de BOGDAN RÂDULESCU

Capitolul 1

Pe o distanţă de cincizeci de metri de-a lungul străzii dosnice si înguste, drumul era blocat de o camionetă. Jenny Shannon oftă si opri motorul vechii maşini a bunicului ei.

Era sâmbătă dimineaţa si străzile principale ale oraşului erau aglomerate cu maşini, camionete şi scutere gălăgioase. Pierduse deja douăzeci de minute încercând să găsească un loc de parcare în apropierea pieţei. Acum, întârzia şi mai mult. Dacă n-r fi trebuit să strângă câteva pachete grele, i-ar fi fost mai uşor să ajungă cu autobuzul.

Şoferul camionului îi făcu semn că aproape terminase de descărcat. Jenny încuviinţă cu capul şi zâmbi. Nu era bine să devină nerăbdătoare. Din fericire, începuse devreme ca, după ce avea să termine de făcut comisioanele, să aibă timp şi pentru a alege materialul pentru rochie.

În timp ce camionul se dădu la o parte, o altă maşină veni în spatele ei - un Jaguar gri-argintiu mare, remarcă ea privind capota lucioasa în oglinda retrovizoare.

Răsuci cheia în contact şi apăsă pe acceleraţie. Dar motorul nu porni. Încercă din nou. Nimic. Camioneta plecase deja. Şoferul maşinii din spate claxon' lung.

- Nu dorm, omule, murmură ea. Dar micul sedan încă nu pornea. Şi, cum era în mijlocul străduţei, Jaguarul nu putea trece pe lângă, nici chiar pe bordură.

Încerca zadarnic să demareze, când bărbatul din spate se dădu jos din maşină şi veni spre ea să-i vorbească. Bătu în geam şi-i făcu semn să-l lase în jos.

- Care e problema? întrebă el aplecându-se.

Jenny îşi dădu pe spate o buclă din părul ei blond.

- Nu ştiu, răspunse ea destul de agitată.

- N-ai rămas fără benzină, nu?

- Nu, bineînţeles că nu, răspunse ea înroşindu-se.

- Se mai întâmplă.

- Azi-dimineaţă am făcut plinul şi am verificat uleiul şi apa.

- Ei bine, mă cam grăbesc şi poate, mai bine, mă laşi pe mine să încerc. Nu putem rămâne aici toată ziua. Deschise portiera, aşteptând ca ea să se mute pe scaunul din dreapta.

Jenny era nehotărâtă. Modul în care o trata, cu un aer superior, o enerva dar, în circumstanţele date, nu putea obiecta.

Bărbatul era înalt, atingând un metru nouăzeci. Intră în maşină lângă ea şi-şi întinse picioarele sub volan. Era o zi rece de martie, dar el nu purta nici o haină peste costumul gri, ce părea scump.

Jaguarul avea, cu siguranţă, încălzire. Micul sedan negru nu avea nici încălzire, nici radio, nici vreo altă îmbunătăţire. Era şi arăta ca o maşină veche de douăzeci de ani.

Bărbatul închise uşa, îşi puse uşor mâinile îngrijite pe volan şi aruncă o privire la bord. Avea părul închis la culoare, era de vreo treizeci de ani şi probabil atrăgător pentru fetele cărora le place această siguranţă de sine. Lui Jenny nu-i plăcea şi nu putea să nu spere ca el să nu aibă mai mult noroc în a porni maşina decât avusese ea.

- Femeile la volan.

Nu-i de mirare că se blochează traficul, spuse el cu o exasperare caldă.

- Ce vrei să spui? întrebă ea, iritată.

- Fată dragă, nu-ţi foloseşti ochii. Priveşte... Arăta spre un buton .

Când văzu ce vrea să spună, trase aer în piept, mâhnită. Mai devreme, când plecase, motorul tura încet si trăsese de pană pentru a creşte fluxul de benzină. Dar, în loc să slăbească butonul o dată ce

maşina mergea satisfăcător, ea a uitat de el - cu toate că simţise un miros puternic de benzină.

- Vai Doamne... de asta nu pornea? întrebă ea cu o voce tristă.

- Cred că da, spuse el sec, împingând pana la loc.

- Cât ai mers aşa?

- Cam şaisprezece kilometri.

Bărbatul se strâmbă puţin, dar nu spuse nimic.

- Asta înseamnă că n-o să pornească deloc? îl întrebă îngrijorată.

- Dacă ai ars valvele, nu - spuse acesta ridicând din umeri. Aşteptăm câteva minute şi apoi încerc s-o pornesc. Poate nu are nimic. Ridică manşeta cămăşii albe şi se uită la ceas.

- Îmi pare rău că te reţin, spuse Jenny stingherită. Dar toţi greşim câteodată.

- De cât timp ţi-ai luat permisul de conducere? Presupun că ai permis, nu?

- Bineînţeles că am permis, spuse ea rece. Nu era necesar să o rănească astfel.

- Conduc de aproape doi ani.

Bărbatul părea amuzat.

- O adevărată veterană!

Deja se strânseseră mai multe maşini în spatele Jaguarului, începând să claxoneze. Bărbatul porni maşina şi de data asta motorul prinse viaţă, spre uşurarea lui Jenny.

- Mulţumesc foarte mult, spuse ea rigid în timp ce

el cobora din maşină.

Închise portiera si se uita în jos spre ea:

- În locul tău, eu as sta departe de centrul oraşului. Traficul este deja îngreunat şi fără alte .. .şicane inutile. Şi, cu astea spuse, se îndreptă cu paşi mari spre maşina lui.

Şi, pentru ca umilirea să fie completă, Jenny uită să elibereze frâna de mână, maşina oprindu-se după o distanţă scurtă de mers înfundat. Cu obrajii roşii, încercă pentru a doua oară. Dar nu putu să se relaxeze şi să conducă normal până ce Jaguarul nu coti spre o altă direcţie.

Fusese o vreme, în ultimii doi ani de şcoală, când Jenny visase sa devină designer vestimentar. Dar, în adâncul inimii, ştiuse întotdeauna că era doar un vis. Ar fi fost posibil dacă bunicii ei ar fi fost înstăriţi. Dar nu erau; şi nu putea să le mai ceară să facă alte sacrificii pentru ea. Făcuseră deja mai mult decât ar putea să-i răsplătească vreodată.

Deci acum, la douăzeci de ani, supraveghea o clasă de copii plini de viaţă, în vârstă de cinci ani, la grădiniţa unei şcoli private. Cu toate că nu era o funcţie foarte profitabilă, îi permitea să se întreţină şi era, în mod sigur, mai potrivită decât o slujbă într-un birou. Flerul ei pentru modă nu a fost risipit - şi-a făcut singură aproape toate hainele şi, recent crease o rochie de mireasă din mătase pentru o fostă colegă de şcoală.

Şcoala unde lucra era o casă impunătoare, în stil Edwardian, cu o grădină spaţioasă, la marginea oraşului. În mod normal, făcea naveta cu autobuzul dar, în după-amiaza de luni, ieşind pe poarta şcolii, cineva o aştepta.

- Salut, James - ce faci aici? exclamă surprinsă.

- A trebuit să vin în oraş să mă duc la bancă şi m-am gândit că ţi-ar plăcea să te duc cu maşina până acasă.

James Langdon îi luă coşul şi o ajută să intre în maşina stropită de noroi.

- Drăguţ din partea ta. Salut, Josh băiatule - către câinele imens de vânătoare, care se ridică de pe bancheta din spate pentru a o linge cu dragoste pe urechea dreaptă.

James se urcă pe cealaltă parte.

- Culcat, Josh. Nu-i place să fie acoperită cu bale.

- Eh, nu mă supără, nu-i aşa, Josh? Jenny îl mângâie pe cap, apoi se întoarse şi se aşează confortabil.

Numaidecât, fără să-şi ia privirea de la drum, James bâjbâi în buzunarul jachetei vechi de stofă si scoase o pungă de hârtie.

- Vrei o bomboană?

Jenny luă una.

- Îţi vei distruge dinţii. mâncând mereu dulciuri, spuse ea serios.

- Fiecare cu viciile lui. Scoate-mi şi mie una, te

rog; se cam lipesc între ele.

în timp ce-i puse alviţa în gură, mâna ei îi atinse obrazul, obrazul bun. Cealaltă parte a feţei lui era brăzdată de o cicatrice.

- Mulţumesc. Nu te-am văzut de aproape două săptămâni. Ceva nou? întrebă James aproape instinctiv.

Alviţele erau acelea în dungi alb cu maro, la fel de îndrăgite de copiii din orăşel cum fuseseră şi când era Jenny mică.

- Nimic deosebit. Ah, Fenella e acasă. Ştiai? S-a întors vineri.

- Mm.. am văzut-o la poştă, dimineaţă. Tonul lui James era indiferent.

Jenny se gândi, zâmbind în sinea ei, că era singurul bărbat din Farthing Green care nu o admira pe Fenella Waring. Chiar şi bătrânul domn Cobb, care avea aproape optzeci de ani şi trăia în lumina acelor zile frumoase dinainte de primul război mondial, clipea din ochii umeziţi atunci când o vedea pe Fenella îmbrăcată într-un pulover italienesc şi o pereche de pantaloni strâmţi.

Jenny purta de asemenea pantaloni prin orăşel, dar nimeni nu-i făcea ochi dulci; pantalonii îi avea de obicei vârâţi în cizme, iar puloverul ei preferat era unul purtat de patru ani, cumpărat într-o vacanţă cu bunicii ei în St. Peter Port.

- Se mai aude ceva cu vecinii tăi?

Se referea la partea din grădina prezbiteriului care, în ultimele nouă luni, fusese împrejmuită de un gard de sârmă.

- Nu, nimic, îi spuse.

- Poate cine a cumpărat locul nu intenţionează să-l folosească. Poate a fost doar o investiţie dar, dacă e lăsat aşa, până în toamnă o să fie năpădit de buruieni.

Drumul de paisprezece kilometri până la Farthing Green îl parcurseră în douăzeci de minute. Când ajunseră în orăşel, James trecu de cabinetul lui veterinar şi de biserica parohială intrând pe poarta deschisă a casei parohiale.

- Hai înăuntru la o cafea, îl invită Jenny în timp ce maşina urca pe drumul spre casa unde locuia de doisprezece ani.

- Mulţumesc, dar mai bine nu; zugrăvesc holul şi dacă nu mă ţin de treabă, n-o să termin niciodată.

- Dar ce ai zice de o excursie pe coline, joi?

Jenny se dădu jos şi ocoli maşina până la el:

- Ar fi minunat, James.

- Perfect: vin să te iau cu maşina când termini la şcoală. Hai să facem din asta ceva special şi să mergem la restaurantul chinezesc să mâncăm.

îi zâmbi. Cu toate că îi plăceau dulciurile, avea o dantură perfectă. înainte ca accidentul să-l lase puţin şchiop şi cu o cicatrice pe faţă, fusese un bărbat deosebit de atrăgător. Pentru Jenny, încă era.

Când se uita la James, vedea ochii lui de un albastru clar, nasul drept şi buzele bine definite. Ca şi ea, era frumos. Pentru că mai mereu lucra pe afară, chiar şi iarna tenul îi era întotdeauna bronzat.

Dar ceilalţi vedeau doar cicatricea urâtă. Si, câteodată, când se întorcea spre fetele care-l văzuseră doar din stânga, acestea nu-şi puteau ascunde dezgustul.

Dacă Jenny era cu el când se întâmpla asta, o furie neputincioasă creştea în ea. Vroia să le zgâlţâie şi să le spună:

- James a căpătat cicatricea şi şchiopătatul făcând un act de mare curaj.

Ce contează o cicatrice pe obraz? Este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc. Cum îndrăzniţi să vă uitaţi aşa la el?

Cu toate că James nu părea să observe când oamenii rămâneau cu gura căscată sau îşi făceau semne când îl vedeau, ea ştia că el vede şi, în adâncul lui, era rănit şi conştient.

- Ne vedem joi, deci. îi trimise o bezea lui Josh şi fugi înăuntru.

Bunica ei făcea ceai în bucătăria mare, de ţară, unde, pentru a face economie la întreţinere, familia Shannon mânca de obicei. Sufrageria era folosită numai de Crăciun, sau cu vreo ocazie specială.

- Te-ai întors mai devreme, draga mea, spuse doamna Shannon; era o femeie ce se mişca zorit,

comodă şi durdulie, cu părul alb prins în coc.

- M-a adus James cu maşina. Jenny îşi sărută bunica pe obraz şi se duse la chiuvetă să se spele pe mâini.

Cu toate că nu se vedea pe fereastră toată grădina din spatele bucătăriei, îl zări pe bunicul ei cum se apleca anevoie pentru a examina nişte seminţe. Spre deosebire de soţia lui, pastorul era un bătrân înalt şi slab care, în ultimii ani, devenise atât de uituc încât, deseori, îşi căuta ochelarii de vedere câte o oră până când cineva să remarce faptul că, tot timpul ăsta, îi avea pe nas.

- Draga mea, cheamă-l pe Robert înăuntru, te rog, spuse doamna Shannon.

Presupun că a uitat de întâlnirea consiliului parohial din după-amiaza asta. Şi trebuie să trec pe la domnişoara Wiltshire; am auzit că nu se simte bine.

Jenny plănuise să-şi petreacă seara tăind din materialul cumpărat sâmbătă din oraş. Dar, după ce bunicii ei plecaseră, seara blândă o ademenise în grădină. Acum că vara şi-a făcut simţită prezenţa, e lumină afară până la şapte; şi, după lunile friguroase de iarnă, era cel puţin o blândeţe de primăvară în aer.

Gândindu-se că ar fi putut răsări ciuboţica-cucului în spatele gardului despărţitor, se căţără pe stejar, mergând în echilibru pe ramura groasă ce ajungea

deasupra gardului şi sări uşor pe iarba din cealaltă parte.

Bunicul ei era un grădinar deosebit şi câştigase deseori premii pentru florile şi legumele lui la concursul local de horticultură. Dar acum avea peste şaptezeci de ani. Şi, în urmă cu optsprezece luni, a admis cu greu că - chiar cu ajutorul lui Jenny - era imposibil să aibă grijă de toată grădina parohiei.

Consiliul parohial a decis să vândă jumătate din grădină pentru construirea unei case, şi a fost scoasă la licitaţie. Dar s-a sublicitat, şi până la urmă a fost vândută prin contract privat de vânzare unui om născut în orăşel, un arhitect pe nume Gilchrist. Simon Gilchrist.

Dar, în afara numelui şi a profesiei, familia Shannon nu-l văzuse niciodată şi nu ştia nimic altceva despre el.

Conform termenilor din contractul de vânzare-cumpărare, muncitorii veniseră să strângă gardul despărţitor. Dar, de atunci, nu se mai întâmplase nimic.

Sub castan crescuse ciuboţica-cucului. Jenny culese un bucheţel pentru ca bunicul ei să-l studieze, apoi colindă pe terenul unde juca odată crichet, dar care acum era năpădit de buruieni şi măgură.

în şopronul părăsit, în colţul de sub meri, văzu chiştoace şi o sticlă goală de sifon - dovadă că băieţii din orăşel încă se furişau aici să fumeze.

Mai devreme, când culegea flori, auzise o maşină oprind pe drumul din faţa parcelei dar nu-i acordase atenţie.

Acum, privind prin geamul prăfuit şi crăpat al şopronului, fu surprinsă să vadă un bărbat stând sub castanii unde chiar ea fusese acum câteva minute. Şi, în timp ce se întoarse venind spre vechea pajişte de crichet, îi văzu faţa şi-l recunoscu.

Era bărbatul din Jaguarul gri care o făcuse să se simtă atât de prost sâmbătă dimineaţă.

Dacă se mişca destul de repede ar fi avut timp să plece din şopron şi să se întoarcă în grădina prezbiteriului; era atât de surprinsă să-l vadă iarăşi - şi mai ales aici - încât, până să-şi revină, ajunsese la treizeci de metri de ea.

Se îndepărtă de fereastră şi rămase nemişcată, sperând ca el să nu vină în şopron. Probabil se uita pe acolo din curiozitate. Destui oameni făceau asta de când a fost pus gardul. Câteodată, veneau la casa parohială să vadă dacă era de vânzare.

în timp ce bărbatul se apropia, tot ce vroia era ca el să-şi continue drumul printre urzici. Apoi, spre dezamăgirea ei, umbra lui trecu pe lângă geam ca apoi să deschidă uşa, găsind-o. Poate o observase când îl privise, căci nu părea surprins să o vadă acolo.

- Măi, măi ... fata care blochează traficul, spuse el ridicând o sprânceană.

- Bună seara! spuse ea aspru, încercând să fie impunătoare; dar se înroşi, şi se simţi chiar mai ridicol decât ultima oară când se întâlniseră.

- Ce cauţi aici? zise bărbatul, vădit amuzat.

- Aici locuiesc, răspunse scurt.

- Chiar aşa? - în şopronul ăsta? o tachină el.

- în prezbiteriu ... în casa de dincolo de gard; îşi muşcă buza.

- Ah, înţeleg. Se uită cum era îmbrăcată, după care ieşi afară. Jenny veni după el.

- Dacă te uiţi după un loc pentru construcţii, să ştii că parcela asta este vândută deja, îl informă rece. Ostilitatea din tonul ei păru să-l amuze şi mai mult.

- Deci, ai intrat pe proprietatea oamenilor...si ai cules ciuboţica-cucului, spuse el observând bucheţelul din mâna ei. Nu e tocmai un comportament la care să te aştepţi din partea unei fete de pastor, nu crezi?

- Nu cred că l-ar deranja pe proprietar. Se înroşi şi mai mult.

- Chiar deloc, spuse el nepăsător. Au trecut câteva clipe până să-şi dea seama ce vrea să spună prin asta.

- Tu eşti proprietarul?, se bâlbâi ea.

- Cred că eu sunt.. spuse el sardonic. Numele meu este Gilchrist ... şi al tău este, dacă nu mă înşel, Shannon. îmi pare bine să vă cunosc, domnişoară Shannon. îi întinse mâna.

- Poate că ar fi o idee bună să vin să mă prezint părinţilor tăi, din moment ce vom fi vecini.

- Părinţii mei sunt morţi. Stau cu bunicii mei, dar sunt plecaţi în oraş. Ştia că nu era amabilă, dar nu se putea aştepta să fie cordială când el se purta intenţionat provocator.

- Altă dată, atunci. Am să fiu pe aici destul de mult, în următoarele câteva luni.

Mă aştept să ne vedem destul de des, spuse cu o licărire ironică în ochi.

- îţi vei construi aici o casă?

- Da, de luna viitoare. Sper ca până cel târziu în august să locuiesc aici. Orăşelul pare un loc plăcut şi, acum că au îmbunătăţit drumurile până aici, n-ar trebui să fac mult până la birou şi înapoi.

Deodată, Jenny îşi dădu seama cât ar conta o casă construită lângă ei. Situat oarecum în afara orăşelului, până acum casa parohială s-a bucurat de singurătate; nu şi de acum încolo.

- Unde vei aşeza casa? îl întrebă.

- Pe locul acela gol.

Asta însemna că va fi faţă în faţă cu dormitorul ei.

- înţeleg. Ar trebui să plec. La revedere, domnule Gilchrist.

- Nu trebuie să fugi. Dacă nu vii aici cât timp nu e nimeni şi nu culegi flori, cred o vor face copiii.

- Mulţumesc, dar n-aş îndrăzni să vin acum că locul va fi folosit, îi răspunse tăios.

- Ştii ceva, domnişoară Shannon, cred că nu trebuia să te ajut ieri. Faţa lui nu trăda nimic dar ea era aproape sigură că, în sinea lui, râdea.

- Ce vrei să spui?

-îmi închipui că ţi-am rănit amorul propriu şi asta nu este un bun început pentru o viitoare convieţuire între vecini.

- Deloc, am fost recunoscătoare pentru ajutor.

- Hm ... oare? Femeile sunt de obicei sensibile în ceea ce priveşte şofatul.

- Nu văd de ce ar fi, răspunse rece; cred că sondajele arată că femeile conduc mai precaut decât bărbaţii.

- Sondajele pot demonstra aproape orice. Problema cu femeile la volan este că se pierd prea uşor.

- Probabil pentru că întotdeauna se găseşte în spate vreun bărbat care claxonează. Trebuie să plec acum. La revedere, domnule Gilchrist.

La câteva minute după ce intră în casă şi puse bucheţelul de ciuboţica-cucului în apă se auzi soneria. Era Fenella Waring. Purta o rochie roşie cu o haină albă din piele pe deasupra.

- Salut, Jenny, pot să intru pentru o jumătate de oră? zâmbi ea afectat.

- Da, te rog. Ce faci? Am auzit că te-ai întors.

- Eh, aşa şi aşa. Puţin obosită după o iarnă ocupată. îmi iau liber vreo două săptămâni înainte de

următorul contract. O urmă pe Jenny în sufragerie.

Cele două fete fuseseră la aceeaşi şcoală, dar Fenella plecase când Jenny era în clasa a patra. Avea douăzeci şi patru de ani şi era actriţă. Părinţii ei - tatăl ei era manager într-o bancă din oraş - vorbeau despre ea de parcă ar fi o a doua Sarah Bernhardt. De fapt, cariera artistică a Fenellei consta în câteva roluri mici în teatre de provincie, câteva, la fel de mici, în televiziune, şi o apariţie de trei minute - ca o fată din harem - într-un film destul de prost.

- E un Jaguar gri minunat parcat afară. Mă întreb al cui o fi? întrebă, aşezându-se graţios pe canapea.

- Al celui care a cumpărat parcela noastră, îi spuse Jenny.

Fenella îşi aprinse o ţigară.

- L-ai întâlnit? Cum e?

- Nu-mi place; ţie da - este destul de atrăgător, cred. Jenny schimbă subiectul întrebând-o pe Fenella ce mai face mama ei.

Acum făcea cafea în timp ce Fenella flecărea despre viaţa ei febrilă din Londra, cu restaurantele şi discotecile unde o invitau numeroşii admiratori.

- Dar tu? întrebă apoi, după ce vorbise despre ea o oră.

- Probabil încă la grădiniţă şi ieşi cu James Langdon?

Jenny încuviinţă cu capul; ştia că Fenella credea că viaţa

ei este plictisitoare, dar avea o bănuială că nici ea nu ducea o viaţă chiar atât de minunată cum spunea. Era fermecătoare pentru Farthing Green, dar Londra era plină de fete minunate.

- Nu porţi inel de logodnă; când vă veţi căsători? întrebă Fenella. Presupun că veţi face asta până la urmă, nu?

- Nu ştiu. James nu m-a cerut încă în căsătorie, spuse Jenny evaziv - relaţia ei cu James nu era un subiect despre care vroia să vorbească.

- De ce , pentru Dumnezeu, nu face ceva cu faţa lui? Oamenii din teatru îşi fac mai mereu operaţii la nas şi la sâni. Sunt sigura ca un chirurg plastician ar putea îndepărta cicatricea.

- Pentru remodelare îţi trebuie timp, iar James nu are. Oamenii au nevoie de el, mai ales mama lui. Ştii ce sensibilă este. Trebuia să aibă grijă de cicatrice când, după accident, era în spital. Dar tocmai când i se vindecau rănile a murit tatăl lui, şi James a insistat să preia cabinetul veterinar.

- Nu te deranjează cum arată faţa lui?întrebă curioasă Fenella.

Jenny îşi strânse buzele şi clătină capul în semn că nu. Fenella ridică din umeri:

- Ei bine, dragostea e oarbă, aşa se spune; şi tu l-ai admirat întotdeauna ca pe un erou, spre deosebire de mine: mie îmi place diversitatea - mai devreme sau mai târziu mă plictisesc

de oameni.

Majoritatea celor mai în vârstă din sat n-ar fi de acord cu Fenella. Dar cu toate că Jenny însăşi n-o simpatiza prea mult, erau momente când nu se putea abţine să învidieze strălucirea şi încrederea de sine a fetelor mai mari. Ea n-ar fi fost confuză din cauza lui Simon Gilchrist. Dacă ar fi încercat să o sperie pe Fenella, l-ar fi privit limpede cu ochii melancolici şi apoi ar fi ripostat îndrăzneţ, l'sându-l fără replică.

Dar, privind-o cum îşi făcea retuşul la buze, Jenny ştia că n-ar putea niciodată să rivalizeze cu rafinamentul Fenellei. Rochia netedă şi genele false aplicate cu pricepere nu erau stilul ei.

Când doamna Shannon veni acasă, Fenella plecă. Oamenii ca pastorul şi soţia sa erau printre aceia care o plictiseau.

- Probabil şi eu o plictisesc, dar îi place să se dea mare faţă de mine, gândi Jenny sec; ştia foarte bine că Fenella n-ar fi venit să o vadă dacă ar fi avut ce face.

- Fata asta fumează mult prea mult! spuse doamna Shannon dezaprobator aruncând chiştocurile pătate de ruj la gunoi. Va fi bine dacă va renunţa la prostia asta cu actoria. Sunt sigură că în afară de frumuseţea ei, care nu va dura mereu, nu are talent. Păcat că părinţii i-au dat voie să plece la Londra. I-ar fi fost mult mai bine măritată cu drăguţul de Barton, cu care se poartă atât de rău.

- Dacă aş fi vrut eu să plec la Londra, m-ai fi lăsat, bunico?

- Tu nu eşti la fel ca Fenella, draga mea.

- Ca şi cum n-aş şti! zâmbi Jenny.

- Nu m-am referit la aspectul fizic - cu toate că n-ai nici un motiv să te subapreciezi în comparaţie cu ea. Semeni cu mama ta, iar ea a fost o femeie minunată, spuse doamna Shannon. Nu, m-am referit la temperament. Tu ai personalitate, Jenny. Fenella nu are.

Ea se gândeşte numai la cum arata şi la compania tinerilor.

Pastorul se întoarse şi Jenny le vorbi despre întâlnirea cu Simon Gilchrist.

- Nu-mi place deloc, spuse ea, încruntata. Aş fi vrut să nu fi vândut pământul, bunicule. Va fi îngrozitor să avem o casă chiar lângă noi.

- Nu-l judeci cam repede, draga mea? sugeră bunicul în felul lui moale.

- Spui că ai vorbit cu el doar câteva minute.

- Aşteaptă să-l întâlneşti, se încăpăţână Jenny. Sunt sigură că n-o să vă placă nici vouă. Nu e genul nostru.

A doua zi dimineaţă, în autobuzul spre oraş, Jenny stătea lângă doamna Crabbe, al cărui soţ era absolvent al The Jolly Matsters.

- Am auzit că în curând o să aveţi vecini, domnişoară Shannon, spuse când îşi plăteau biletele.

- Da, presupun că da, încuviinţă Jenny.

- Ciudat gen de casă să construieşti lângă casa parohială. Sunt surprinsă că i se dă voie.

- Ce vreţi să spuneţi, doamnă Crabbe? De unde ştiţi ce tip de casă va fi?

- Nepotul meu Ron lucrează la departamentul de planificări al consiliului comitatului. El şi Gwen au venit pe la noi duminică şi ne-au spus totul. Ştia că o să ne intereseze, bineînţeles.

- Ron credea că planurile de construcţie nu vor fi aprobate, continuă confidenţial. Dar, se pare că domnul Gilchrist e influent. Ron spune că a câştigat multe premii şi e renumit. Ştii, clădiri moderne. Personal nu-mi pasă de lucrurile astea futuriste. A fost un reportaj la televizor ieri seară şi câteva picturi arătate puteau fi făcute de un copil de patru ani. Spuneau că sunt abstracte. Prostii, după părerea mea. Totuşi, gusturile nu se discută,cred.. . Dar nu le-aş vrea prin casă.

- Mda, dar ce spunea nepotul dumneavoastră despre casă, doamnă Crabbe?

- Ei bine, mi s-a părut ciudată, nu ca o casă normală şi diferită de locuinţa voastră. Sunt sigură că pastorul n-o să fie de acord; dar poate sunt eu demodată - mie nu-mi place un acoperiş plat.

- Va fi deci foarte modernă? spuse Jenny, abătută

- Aşa spunea şi Ron. Acoperiş plat, pereţi de sticlă.. încălzire centrală. Va costa ceva.

Când, la ora cinci, ajunse acasă, văzu că munca la casă începuse deja. Locul liber era brăzdat de urmele camioanelor mari; unde răsăreau vara trecută narcise, se descărcau grămezi de cărămidă, şi unde crescuse iarba peste terenul de crichet, acum era o gaură cu pământ basculat.

Câteva minute, Jenny privi cum excavatoare galbene pline de pământ forfoteau înainte şi înapoi. Se înfurie la gândul că violetele n-au să mai crească acolo niciodată şi că păsărelele, speriate de zgomot, şi-au mutat cuibul. Când ajunse la casa parohială aproape izbucnea în lacrimi.

- Ai văzut, bunico? Este distrus! exclamă ea disperată.

- E trist să vezi cum se schimbă, fu de acord doamna Shannon. îmi amintesc ce frumos arăta când eu şi bunicul tău am venit pentru prima oară aici. Aveam un grădinar atunci, Ben Culling ... un bătrânel atât de cumsecade. Lucra pajiştea până devenea netedă precum catifeaua şi se mândrea tare mult cu ea.

- Nu trebuia să lăsăm să fie vândută, zise Jenny cu amărăciune. Mai bine o lăsam în paragină. Doamna Crabbe mi-a spus azi-dimineaţă că noua casă va fi o monstruozitate ultramodernă. Bunicului nu-i va plăcea. A fost foarte supărat când cei ce-au preluat băcănia au dat jos fereastra veche şi au pus un geam mare în locul ei; spunea că a stricat toată

faţada.

- Mda, cred că avea dreptate, dar au destul loc să aranjezeze lucrurile în vitrină, argumentă practic doamna Shannon. Şi nu cred că studiau mulţi faţada; majoritatea nici nu se uitau la ea a doua oară. Vremurile se schimbă, draga mea. Nu putem să oprim timpul în loc. Se poate să nu fie chiar atât de rău precum crezi.

- Nu văd nimic modern într-o hidoşenie aşezată chiar lângă noi. Nu-mi pasă de progres. Vreau ca lucrurile să rămână cum sunt.

- S-ar putea sa ne placa atunci când va fi terminata, sugera bunica blând.

înţelegea însă de ce se opunea Jenny schimbării. Oricine a cărui viaţă a fost crud zdruncinată avea să respingă eventualele noutăţi.

Jenny s-ar putea să nu fie conştientă că deranjamentul de dincolo de gard îi trezea amintiri despre acea zi teribilă de acum doisprezece ani, se gândi doamna Shannon cu durere.

Ea însăşi nu şi-a revenit după tragica pierdere a fiului ei şi a tinerei lui soţii - amândoi ucişi într-un accident de maşină cu o săptămână înaintea Crăciunului. Toată viaţa lui Jenny a fost zdruncinată. Nu era surprinzător că se agăţa de toate lucrurile familiare.

Joi seara, după ce au fost la cinema şi luau cina la restaurantul Lanchow, Jenny discută problema cu

James.

- L-ai făcut praf pe săracul om, o necăji după ce ascultă o dezaprobare vehementă la adresa lui Simon Gilchrist.

- Nu e amuzant, James. Nu ţi-ar fi plăcut dacă se întâmpla lângă tine, replică indignată.

- Nu, sunt de acord că locul arată ca naiba. Dar nu va fi aşa mereu. O să arate ca un câmp de luptă numai până toarnă fundaţia.

- Mulţumesc, îi zâmbi Jenny chinezului ce tocmai îi adusese o farfurie cu supă de aripioare de rechin.

- Ei bine, n-are rost să tot critic, spuse ea abătută.

Dar cu zgomotul betonierelor amestecând ciment şi cu muncitorii fredonând cântece pop, primăvara nu va mai fi aceeaşi.

E unul tânăr care se crede mai bun ca Beatels.

- Fluieră după tine? N-aş da vina pe el.îmi place ce ţi-ai pus la spate, spuse James referindu-se la micul arcuş negru, gen Tom Jones, ce l-a prins în păr, ridicându-l la spate. în seara asta purta o rochie nouă, de un crep princiar, de culoarea tutunului.I-a trebuit multă răbdare pentru a prinde mânecile cu nasturii mici, dar acum avea satisfacţia că, la preţul a patru metri de material făcuse o rochie model.

- Aş vrea să te pot scoate la dans, spuse deodată James.

Cu toate că şchiopătatul lui nu era evident şi nu-l oprea

de la drumurile lungi din iernile friguroase,şi,uneori, de la concursurile de raliu ale clubului auto, se pare că-l stânjenea la dans.

- Eh, ştii că nu mă omor după dans, spuse Jenny în treacăt. Oricum, în curând vremea o să fie iarăşi bună de înotat.

în drum spre casă, James era tăcut. Jenny credea că e probabil obosit.

Majoritatea zilelor le-a petrecut ajutând la naşterea unui mânz la ferma Mallow.

Cum bunicii ei erau în pat până la zece şi jumătate, casa parohială era în întuneric când ajunseră.

- Mulţumesc, James. A fost o cina minunata, spuse Jenny în timp ce el o ajuta sa s dea jos din maşina.

O conduse până la verandă şi-i făcu lumină cât timp deschidea uşa. Apoi aprinse lumina de la intrare şi se când întoarse să-i spună noapte bună, o prinse în braţe şi o sărută.

Cu toate că erau de doi ani împreun',el n-o sărutase niciodată. Nici altcineva. Câteodată Jenny se gândea dacă e singura fată de vârsta ei care nu a fost sărutată vreodată.

Dar acum se întâmpla şi, după câteva secunde de surpriză, găsi că era o senzaţie foarte plăcută. James o ţinea strâns lipită de el, îi auzea inima bătând, dar buzele lui erau blânde. îl luă de gât şi închise ochii. Când se despărţiră, inima lui Jenny b'tea puternic.

- Noapte bună, spuse James, puţin răguşit.

Şi înainte de a-şi trage răsuflarea şi a răspunde, el era deja în maşină.

Sus, în dormitorul ei, aprinse lampa, îşi dădu jos rochia şi o atârnă în cuier. Uitându-se în oglindă, se încruntă uşor; nu înţelegea de ce, după ce i-a dăruit mult aşteptatul sărut, James a fugit aşa. îşi regretase impulsul de moment? N-ar fi trebuit să-i întoarcă sărutul atât de repede? Ar fi preferat-o puţin timidă? Dar nu e ca şi cum ar fi fost prima noastră întâlnire. Ne ştim de aproape toată viaţa. Toţi ceilalţi cred că ne-am sărutat de mult; mulţi cred că suntem ca şi logodiţi. Eu nu mai ies cu nimeni altcineva iar James nu are alte prietene. Lângă cutia de bibelouri era o poză cu părinţii ei şi ea, un copil grăsuţ cu ochii mari, aşezat în poala mamei. Bunica ei spunea mereu că semăna cu maică-sa. Dar, din păcate, nu era pe de-a ntregul adevărat. Ochii Catherinei Shannon erau verzi. Ai lui Jenny erau de un căprui obişnuit. Părul blond al Catherinei era cârlionţat. Jenny a moştenit culoarea părului, dar nu şi ondularea naturală.îl purta cu codiţă la spate şi breton lăsat uşor peste frunte.

Cu toate că avea numai opt ani când moartea părinţilor a lăsat-o orfană, Jenny păstra amintiri intense despre fericirea lor împreună. Bunica ei îi spunea deseori povestea cum s-au întâlnit, îndrăgostindu-se şi însurându-se în timpul a numai trei luni intense. Adolescentă fiind, Jenny dorea în

secret ca o asemenea poveste de dragoste să i se întâmple şi ei. Apoi, crescând, viaţa ei a urmat un traseu previzibil, James fiind singurul bărbat din viaţa ei; şi, treptat, a încetat să viseze la o mare iubire fulgerătoare, ajungând să accepte că astfel de lucruri cu greu se întâmplă, şi în nici un caz fetelor ca ea.

Dar acum că James o sărutase, aducând astfel relaţia la punctul în care era mai mult decât o prietenie strânsă, dar nu încă o iubire recunoscută, simţea cum visele şi dorinţele trecute răsăreau iarăşi.

Şi, în timp ce stătea în pat, uitându-se la plafonul norilor luminaţi de lună, ardea în ea dorinţa ca ceva emoţionant şi minunat să i se întâmple.

Capitolul 2

Odată cu ziua următoare începea vacanţa de Paşte şi Jenny vroia să se dedice decorării dormitorului bunicilor ei. Cum pastorul îşi pregătea vinerea slujba de duminică, nu avea să folosească maşina în această zi. După ce terminară treburile de dimineaţă, doamna Shannon şi Jenny plecară în oraş să aleagă un tapet potrivit.

Până au ales un minunat tapet cu motive rustice din secolul al optsprezecilea şi până au mai făcut şi alte cumpărături, se făcuse prânzul. Lăsaseră o gustare rece pentru pastor, în caz că nu se întorceau până la unu şi, din impuls, Jenny spuse:

- Vrei să luăm prânzul la Carlton, bunico? E atât de aglomerat la Copper Kettle. Hai, măcar o dată, să ne bucurăm de puţin lux

Cari ton era restaurantul cel mai elegant din oraş. Era condus de un ungur, mâncarea era excelenta, şi mesele aveau o privelişte încântătoare spre râu şi grădinile publice de pe mal.

La o masă lângă fereastră, s-au uitat în meniu şi au ales un fel de mâncare. Apoi Jenny se lăsă pe spate pentru a cuprinde cu privirea pe cei care-şi luau masa acolo. Majoritatea erau oameni de afaceri de vârstă mijlocie, dar erau şi câteva femei cu pălării de primăvară. îi părea bine că purta costumul turcoaz şi cea mai bună bluză. Soarele strălucind pe râu, bogăţia inedită dimprejur precum şi gustul plăcut al

sherryului comandat, toate acestea împreună îi dădeau o stare agreabilă de bine. Şi atunci când privirea i se plimba încet prin sala mare, un ospătar părăsi o masă dintrun colţ îndepărtat şi dispoziţia i se schimbă brusc.

- S-a întâmplat ceva, dragă? întrebă bunica ei.

- Nu te uita acum, dar unul din bărbaţii de la masa din colţ este domnul Gilchrist, îi spuse Jenny cu o voce scăzută.

Doamna Shannon sorbi din sherry şi apoi privi întâmplător spre colţ.

- Care dintre ei? Tânărul cu faţa spre noi?

Jenny încuviinţă din cap.

- Oh, nu-l lăsa să te vadă, bunico; cu puţin noroc, nu mă va observa.

- Nu arată rău. Are un zâmbet deosebit de atrăgător.

- îşi caută probabil viitori clienţi, spuse Jenny sarcastic. După ce ospătarul le servi cocteilurile, îşi schimbă
poziţia scaunului astfel încât, dacă Simon Gilchrist se uita spre ea, să n-o poată vedea.

în timp ce-şi începeau marinata de ananas, doamna Shannon menţionă plecarea bărbaţilor. Jenny se emoţionă
- o observase deci.

- Bună ziua, domnişoară Shannon , se apropie Simon Gilchrist, cu o licărire amuzată în ochi.

- Bună ziua, răspunse ea distant. Şi, pentru că ştia că trebuie să-l prezinte:

- Bunico, el e domnul Gilchrist.

- încântat de cunoştinţă, doamnă Shannon. Pot să mă aşez pentru câteva minute?

- Te rog, răspunse graţios bunica.

- Din fericire, nepoata dumneavoastră are un păr ce iese în evidenţă, altfel aş fi putut rata ocazia de a-mi cere scuze.

Doamna Shannon părea nedumerită.

- Să vă cereţi scuze, domnule Gilchrist?

- Da, pentru deranjul cauzat de construirea casei, zgomotul , de exemplu.

- Oh, înţelegem. Drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi gândit la noi.

- Sper că nu auziţi un limbaj neadecvat, spuse zâmbind. Muncitorii au tendinţa de a se exprima destul de rudimentar. Dar mă tem că nu pot face nimic în această privinţă.

Doamna Shannon clipi din ochi

- Jenny ne-a spus ca speraţi sa va mutaţi până la sfârşitul verii.

- Dacă totul merge conform programului. Folosesc nişte metode noi, ce necesită mai puţin timp decât cele convenţionale.

- Da, am auzit că aveţi nişte idei revoluţionare, interveni rece Jenny.

- Este o notă de dezapropare în tonul

dumneavoastră, domnişoară Shannon?

înainte de a putea răspunde, bunica ei o privi mustrător şi spuse repede:

- Aveţi copii, domnule Gilchrist?

- Nu sunt însurat, îi răspunse el.

Acest lucru o nelinişti puţin pe doamna Shannon, dar pe Jenny n-o surprinse.

îl catalogase deja ca pe un om de carieră ce se amuza cu o serie de iubite decorative. dar care era un egoist prea mare pentru a se implica întro căsătorie. Ceea ce o uimea pe Jenny era că bunica ei putea fi sedusă atât de uşor de şarmul lui evident calculat.

- îmi închipui că va fi o problemă în găsirea cuiva care să aibă grijă de casă. E greu de găsit pe cineva în orăşel, doamnă Shannon?

- Ei bine, majoritatea femeilor de aici care vor să muncească se duc la fabrica turcească de ambalare. Dar, daca vreţi, pot sa spun prin oraş ca veţi avea nevoie de cineva, se oferi bunica ei.

- Aţi putea? Foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Mă temeam că locuitorii de pe aici vor fi destul de ostili cu străinii, zise el aruncându-i lui Jenny o privire provocatoare. Am întâlnit deja câţiva adversari, dar îndrăznesc să spun că voi supravieţui.

- Oh, cred că în mare parte orăşelul este un loc prietenos, spuse voios doamna Shannon, fără să-şi dea seama că ultima remarcă fusese întreptată spre

nepoata ei.

- Neguţătorii sunt întotdeauna încântaţi când nou-veniţii se mută aici. Câţiva din bătrâni sunt predispuşi să fie mai degrabă rezervaţi cu străinii, dar, pe de altă parte, televiziunea a schimbat mentalităţile.

- Este multă viaţă socială în orăşel?

- Nu din cea care v-ar atrage, îl informă suav Jenny.

- Nu? De unde ştiţi? o întrebă.

Reuşi să-i susţină privirea.

- E o sesiune săptămânală de bingo şi o întâlnire o dată la două săptămâni la centrul pentru tineri al bisericii.

- Trebuie să recunosc că nu sunt un fan al bingo-ului, dar îmi găsesc eu afinităţi, spuse el cu licărire şireată în ochi.

Lui Jenny nu-i venea să creadă. Avea tupeul de a încerca să flirteze cu ea? Culoarea i se urcă în obraji şi se aplecă după geantă, f'cându-se că-şi caută ceva.

- Am o întâlnire la ora două, aşadar trebuie să plec. Mi-a făcut o deosebită plăcere să vă întâlnesc, doamnă Shannon. Se ridică.

- La revedere ... la revedere, domnişoară Shannon.

Urmărindu-i cu privirea silueta înaltă, bunica spuse:

- Nu înţeleg de ce nu-ţi place de el, dragă Jenny. Cred că este un tânăr politicos, deosebit de atrăgător. Ea chicoti brusc: Mă întreb dacă l-a văzut Fenella. Dacă da, nu va trece mult până să se trezească invitat la una din îngrozitoarele petreceri aglomerate ale familiei Warings.

- Cred că el şi Fenella ar fi foarte potriviţi, spuse Jenny. Şi el va ţine probabil petreceri; se va auzi zgomotul portierelor de la maşini şi al jazzului până târziu în noapte ... şi probabil prietenii lui sofisticaţi vor arunca o privire ciudată,prin gard,la pastorul bătrân de la ţară şi la familia acestuia.

Duminică, nici James nici mama lui nu participară la slujba de dimineaţă şi Jenny se gândi să-i sune când se întorcea de la biserică. Apoi hotărî că, având în vedere plecarea lui grăbită de joi seara, era mai bine să aştepte s-o caute el. îşi petrecu toată ziua de luni dând jos tapetul din dormitorul bunicilor ei. Joi astupă găurile din tencuială şi spălă vopseaua pentru a lăsa munca mai plăcută pe miercuri.

Dar miercuri soarele strălucea din nou. Castanii înmuguriseră şi doamna Shannon spuse la micul dejun:

- Ce-ar fi sa iei astăzi o pauză, draga mea? N-are rost să te grăbeşti şi e o zi prea frumoasă să stai în casă.

- Da, poate ai dreptate, fu de acord Jenny. Cred că am s-o sun pe Sue şi s-o întreb dacă e liberă la prânz.

Mai târziu în acea dimineaţă, luă autobuzul spre oraş şi luă prânzul cu Susan Ellis, care îi fusese cea mai bună prietenă în şcoală.

Câteodată o nedumerea pe Jenny faptul că, atunci când atâtea prietenii din adolescenţă se pierdeau odată cu sfârşitul şcolii, legătura dintre ea şi Susan era la fel de puternică, şi asta în ciuda faptului că nu se întâlneau frecvent şi duceau vieţi puţin diferite.

Ţineau ce-i drept legătura prin scrisori, dar Jenny simţea că acest lucru, în sinea lui, era remarcabil dat fiind faptul că scrisorile ei către Susan, cu toate că erau trimise regulat, erau oarecum monotone în comparaţie cu comunicatele fascinante ce ajungeau la casa parohială prin poşta aeriană din locuri dintre cele mai variate şi exotice.

Susan ajunse la întâlnire îmbrăcată, după cum avea să afle Jenny, în pantaloni colanţi franţuzeşti, într-o rochie englezească şi purta o poşetă de piele din Spania care se asorta cu pantofii belgieni. îşi cumpăra haine de prin toată Europa şi-i aducea întotdeauna lui Jenny un cadou surpriză. Cu toate că Susan era în Anglia de aproape trei săptămâni - în special în Londra - şi cu toate că au mai vorbit la telefon, asta era prima oară când se întâlneau. Cadoul de bun găsit era de data asta o curea roşie din Barcelona, unde îşi petrecuse iarna trecută.

- E minunată, Sue. Mulţumesc. Oh, ce bine îmi pare să te văd din nou, spuse Jenny cu căldură.

- Dar nu pentru mult, dragă. Plec pe şaptesprezece.

- Atât de repede? încotro, de data asta?

- O fată pe care am întâlnit-o vara trecută la Ibiza s-a mutat pe insula Menorca şi şi-a deschis un butic în Port Mahon. Se pare că îi merge bine şi are nevoie de o mână de ajutor, explică Susan. Planul meu de a-mi petrece o vară pe toate insulele baleare şi o vară în Madrid şi Barcelona îmi merge perfect.

- Ce fel de butic e? Cu suveniruri pentru turişti?, sugeră Jenny

- Nu, cu haine de vacanţă, spuse Susan. De fapt, genul de ajutor de care are nevoie Belinda este cineva ca tine. Ce zici, Jenny? Când începe vacanţa de vară, de ce n-ai veni la noi o lună jumătate, sau aveţi două luni vacanţă?

- Şapte săptămâni şi jumătate, mai exact. Dar pe patru august o duc cu maşina pe bunica la Derby, la sora ei. Stă o săptămână acolo. Apoi mă duc să le iau pe ea şi pe mătuşa May, căci vine pe la noi pentru o săptămână, două.

- Nu poate bunicul tău să le aducă?

- Nu, nu-i mai plac drumurile lungi. Merge cu maşina prin parohie, dar traficul greu îl deranjează.

- Nu se poate merge cu trenul?

- S-ar putea, dar este greu:trebuie schimbat trenul de doua ori şi e mult de aşteptat. Nu cred ca bunica ar merge daca ar fi sa ia trenul.

- Nu mi se pare corect sa nu te bucuri de vacanţa de vară din cauza bătrânilor. Depind de tine cam mult, mi se pare.

- Dar eu nu sunt ca tine, Sue, replică Jenny. Nu mă deranjează să stau acasă. Chiar îmi place.

- Cred că la vârsta ta nu e bine, insistă prietena ei. Vei regreta când vei fi măritată şi aşezată la casa ta.

- La casa mea ... gândi Jenny. Era imposibil s-o convingă pe Susan că ea nu era închisă la prezbiteriu şi că trăia acolo de bunăvoie.

- Mai gândeşte-te, spuse Susan, în timp ce plecau, cu toate că nu spera ca cealaltă fată să se gândească serios la asta. Ar fi fost surprinsă dacă ar fi ştiut că, pentru prima oară, i-a străpuns împotrivirea prietenei sale. Tot drumul înapoi spre Farthing Green, Jenny s-a gândit la propunere. în orăşel, se dădu jos din autobuz, lângă piaţă, şi văzu maşina lui James parcată în curtea de lângă cabinetul veterinar. Din nou, se gândi dacă să intre să-l vadă sau nu. Era o copilărie să fie timidă pentru că o sărutase de noapte bună. Dar, după câteva clipe de ezitare, traversă şi se îndreptă spre casă.

în timp ce se apropia de locul de construcţie a casei, fu îngrozită să vadă că unul din castanii bătrâni era tăiat. Deja toate ramurile fuseseră tăiate.

Acum, un muncitor tăia la baza trunchiului cenuşiu.

Pentru câteva clipe, nu-i venea să-şi creadă ochilor. începu să clocotească de furie. Ce om nesuferit! Asta e mâna lui.Asta era un vandalism crud. Copacul acela avea mai mult de o sută de ani; unul dintre cei mai frumoşi copaci din regiune. Şi acum este tăiat la comanda lui Simon Gilchrist.

Dintr-o clipă în alta copacul avea să se clatine. Nu putea îndura să vadă una ca asta.Fugi spre casă; în viaţa ei nu s-a simţit atât de furioasă.

- Bunico? strigă din hol.

Se auzeau voci în sufragerie. Aruncă pachetele pe lada din hol şi, cu faţa albă şi tremurând, intră în sufragerie.

- Oh, bunico, ai văzut ce fac? Omul acela odios! Ţi-am spus ... dar n-ai vrut să asculţi!

Doamna Shannon folosea ceainicul de argint; pe masă erau ceştile transparente Crown Derby, prea valoroase pentru a le folosi în fiecare zi. Era evident o ocazie specială.

- Jenny! Ce s-a întâmplat? exclamă bunica, uimită. Ce om? Despre ce vorbeşti?

- Cred că nepoata dumneavoastră se referă la mine, doamnă Shannon, se auzi o voce neglijentă din cealaltă parte a camerei. Janny ridică bărbia; ochii îi străluceau.

în faţa bibliotecii, cu o carte de ediţie rară, stătea bunicul ei. Lângă el era Simon Gilchrist.

- Da, la tine! izbucni furioasă.

Cred că eşti ... absolut vrednic de dispreţ!

- Eşti nepoliticoasă, Jennifer, interveni sever bunicul ei. Domnul Gilchrist este oaspetele nostru. Eu ... .

De afară se auzi o cădere atât de zgomotoasă, încât geamurile zăngăniră puternic. Doamna Shannon suspină încet şi rectorul sări, aproape să-i cadă cartea.

- Oh, dragă, ce trăsărire am avut. Doamna Shannon îşi apăsă pieptul cu mâinile. S-a auzit întocmai ca aeroplanul acela ce s-a prăbuşit pe câmp, în timpul războiului.

- A fost copacul. Nu v-a spus domnul Gilchrist? Taie toţi castanii noştri dragi. Se uită la el din cealaltă parte a camerei. Vom avea o privelişte mai bună spre galactica lui capodopera arhitecturală, adăugă cu un dispreţ glacial.

- Un singur copac, domnişoară Shannon, spuse Simon Gilchrist blând. Şi le-am explicat bunicilor tăi motivul pentru care l-am tăiat. îmi pare rău dacă prăbuşirea copacului v-a speriat, doamnă Shannon.

- Nu trebuie să vă scuzaţi, domnule Gilchrist. Ne-aţi avertizat. Dar nu mi-am dat seama ce zgomot asurzitor va face în cădere.

- Nepoata mea este cea care trebuie să-şi ceară scuze, adăugă pastorul sever. Comportamentul tău mă uimeşte, Jennifer.

Tonul lui îi făcu obrajii să ardă.Ştia că trebuie să

fie foarte supărat pentru că folosea numele ei întreg. De mulţi ani nu mai primise o mustrare atât de tăioasă.

- Cred ca supărarea domnişoarei Shannon este de înţeles, domnule, spuse Simon Gilchrist împăciuitor. E păcat că acest copac a trebuit să fie doborât dar, după cum spuneam, blochează soarele de amiază. Şi sunt destui copaci maturi pe pajişte.Aruncă o privire la faţa ofensată şi jignită a lui Jenny.

- îndrăznesc să cred că domnişoara Shannon n-a vrut să fie atât de ... vehementă. Obişnuiam să-mi pierd şi eu controlul la vârsta ei.

Urmă o tăcere apăsătoare. Jenny ştia că bunicul ei aştepta să-şi retragă cuvintele mânioase. Pentru un moment, se revoltă. De ce şi-ar cere scuze? Lui nu-i păsa ce părere are despre el. Apoi, uitându-se la faţa îngrijorată a bunicii, ezită. Aproape înecându-se cu cuvintele, spuse:

- îmi pare rău dacă am fost nepoliticoasă. A fost ... un şoc să văd cum cade copacul, dar nu trebuia să-mi pierd cumpătul.

Doamna Shannon răsuflă uşurată.

- Ei bine ... servim nişte ceai? Ia loc , te rog, domnule Gilchrist. Vroiam să vă întreb de mult de ce scoateţi atât pământ afară? Construiţi o pivniţă, poate? Avem şi noi una, bineînţeles, ca în toate casele mai mari. Dar credeam că nu se mai

construiesc.

- Nu, în principiu nu, fu de acord în timp ce se aşeza. O pivniţă adecvată, rezistentă la umezeală, este considerată prea costisitoare, cu toate că se găsesc des în Europa şi în mai toate casele de lemn din America de Nord. Eu, personal, le consider excelente. în cazul casei mele, pivniţa va fi un garaj cu o cămăruţă pentru boiler şi un spaţiu generos pentru depozitare. Multe din casele noi duc lipsă de spaţiu şi devin aglomerate.

- Problema noastră este exact opusul. Noi avem mult mai mult spaţiu decât ne-ar trebui. Ţinem foarte mult la casa asta, pentru că am trăit în ea atâta timp, dar acum că am înaintat în vârstă, cred că am locui mai confortabil într-o vilă mică, modernă şi plăcută.

- E o cameră foarte frumoasă, spuse el uitându-se prin sufragerie.

- Ah, asta e opera lui Jenny, explică doamna Shannon cu afecţiune. E un copil atât de capabil. Ea a făcut şi feţele de scaun.

- Da? Aveţi un ochi bun pentru culori domnişoară Shannon. Din cealaltă parte a camerei, Simon Gilchrist o făcu cumva să se uite la el. Voi avea grijă să beneficiez de ajutorul dumneavoastră când îmi voi decora casa.

Impertinenţa afirmaţiei, mai ales când ştia cât de mult îi displăcea persoana lui, o făcu să clocotească de furie din nou. Dar înainte să se gândească la o replică

potrivită, el se întoarse spre bunicul ei cu întrebări despre bolta din curtea bisericii.

După ceai, bătrânii îi arătară grădina, iar el nu se mai întoarse în casă.

Seara, după cină, în timp ce Jenny spăla farfuriile, bunica spuse deodată:

- Domnul Gilchrist îmi aminteşte de un tânăr ce-l cunoscusem înaintea bunicului tău. îmi amintesc că Charles avea părul închis la culoare şi zâmbetul asemenea domnului Gilchrist. Avea o reputaţie proastă, dar acest lucru îl făcea cumva chiar mai atrăgător.

Jenny nu putu să nu zâmbească.

- N-am ştiut că ai avut un trecut dubios, bunico.

- N-am avut. Eram prea ocrotită pentru a mă purta nepotrivit. Dar a fost un moment când cred că Charles vroia să mă sărute, dacă nu eram atât de laşă şi nu fugeam de el. Cred că eram îndrăgostită de el şi cred că şi lui îi plăcea de mine. Dar, chiar dacă mă cerea în căsătorie, părinţii mei n-ar fi fost niciodată de acord. Şi, când l-am întâlnit pe John, mi-am dat seama că sentimentele pentru Charles nu fuseseră decât o pasiune prostească. Dar trebuie să recunosc că au existat momente când dorisem să-l fi lăsat pe Charles să mă sărute, doar o singură dată.

- Ce s-a întâmplat cu el?

- Ei, probabil s-a dus la naiba, cum se spunea pe atunci.

- Poate chiar te-a iubit cu adevărat.

- Mă îndoiesc, dragă. Era un fustangiu înnăscut. Vrăjirea tinerelor sensibile era hobbyul lui. Ah, mi-am amintit! Poţi să treci pe la doamna Langdon să-i duci ghemurile astea de tricotat. Vroiam să o sun când a venit domnul Gilchrist şi am uitat de ele. Ştiu că le aşteaptă, ca să termine cuvertura roşie.

Familia Langdon locuia într-una din casele înalte, în stil georgian, la sud de pajiştea verde. Uşile din faţă ale caselor aveau ieşire la stradă, dar casele aveau, în spate, grădini lungi ce dădeau în Poteca Grajdului. Jenny intră prin spate găsind-o pe doamna Langdon pe scaun, sub un dud, bucurându-se de apusul soarelui.

- Ce faci, dragă Jenny? Vrei nişte bomboane de ciocolată? Sora mea a trimis cutia asta mare de ziua mea. Ia una. Jenny îi explică de ce venise şi vorbiră câteva minute despre târgul ce avea să urmeze, când bătrâna schimbă brusc subiectul:

- Jenny, tu şi James v-aţi certat?

- Nu, de ce să ne certăm?

Doamna Langdon oftă şi-şi aşeză perna la spate.

- Draga mea, îmi e puţin greu. Nu vreau să fiu una din acele mame care se amestecă în treburile tinerilor, dar mă îngrijorez când James se poartă atât de ciudat. M-am gândit că poate aţi avut o mică dispută. Dar, dacă nu-i aşa, înseamnă că altceva îl supără.

- De când m-a dus la film, nu l-am mai văzut. Poate munceşte prea mult.

- Da, a fost ocupat zilele astea, însă sunt sigură că nu e iritat numai din cauza oboselii.Nici nu se uită la ce mănâncă şi-l aud plimbându-se prin cameră toată noaptea.

Jenny se îmbujora puţin şi-şi înclina capul, netezind bucata de staniol de la bomboane.

- Poate e din cauza primăverii. Mulţi oameni se simt neliniştiţi şi agitaţi în perioada asta, nu credeţi?

- Mai ales dacă sunt îndrăgostiţi, completă rece doamna Langdon.

- James e îndrăgostit? o privi neliniştită Jenny.

- Credeam că răspunsul îl ştii tu, draga mea.

Văzând culoarea din obrajii lui Jenny, continuă repede:

- Poate n-ar trebui să spun asta, însă trebuie să ştii - toţi cred că voi aveţi deja o "înţelegere", dragă Jenny. Dacă e aşa

- şi nimic nu m-ar bucura mai mult - nu crezi că ar fi timpul să faceţi relaţia oficială? Nu ştiu cât de mult ţii la el, însă sunt sigură că ţi-e devotat şi-i lipseşte curajul să-ţi spună. Oamenii nu-şi dau seama, dar el e conştient de şchiop'tatul şi de cicatricea lui.

- Ştiu, murmură Jenny.

- Şi atunci, poate dacă l-ai încuraja ... sugeră, cu un gest, mama lui.

înainte de a-i răspunde, James ieşi din casă şi se

îndreptă spre ele aducând o cutie de bere şi nişte mâncare pe o tavă.

- Ai trecut, în sfârşit, pe la noi.

Salut, Jenny. Se aplecă să o sărute pe mama lui şi se aşeză pe un scaun

- Bună, James, spuse Jenny, incapabilă să-l privească.

- Ai scos vaca din şanţ? întrebă doamna Langdon.

- Da, după mult efort. James îşi întinse picioarele şi începu să mănânce o pulpă de pui rece.

- Ce cald e. Sper că valul ăsta de căldură va fi partea noastră mică de vară, ca anul trecut.

Jenny îşi zise că vorbea absolut normal. Când, după o jumătate de oră, spuse că trebuie să se ducă acasă, James se oferi să o conducă.

- Oh, nu te deranja, te rog.

- Nu-i nici un deranj, chiar mi-ar face plăcere. Pe mai târziu, mamă.

Jenny nu şi-a închipuit vreodată că ar fi putut să fie, pentru atâta timp, stingherită de James. Dar în timp ce se urcau în maşină, era foarte tensionată.

- Despre ce vorbeaţi, tu şi mama, atunci când m-am întors?

- Despre nimic deosebit ... de târgul ce se organizează şi lucruri d-astea. Spunea că nu prea eşti în apele tale în ultimul timp.

James nu răspunse şi, în câteva minute, ajunseră la casa parohială. După care opri motorul şi se

întoarse spre ea:

- Da, ştiu. Vrei să ştii de ce?

Lui Jenny i se făcu frică. Ştia, aproape sigur, ce vroia să-i spună şi nu ştia cum să-l oprească. Nu, încă nu, e prea devreme. încă nu, se gândea agitată.

- Cred ... cred că ai muncit prea mult. Ai nevoie de o vacanţă, se bâlbâi ea.

- Nu te prosti. Am nevoie de tine.

în faţa oricui ce-ar fi putut trece prin faţa casei parohiale, o luă în braţe şi o sărută. La început era ca celălalt sărut, tandru şi afectuos, apoi simţi un fior ce trece prin el - buzele lui erau pătimaşe şi arzătoare. Când îi dădu drumul din braţe, era palid şi respira greu.

- îmi pare rău, dar - oh, Jenny, te iubesc. Te căsătoreşti cu mine, nu-i aşa, scumpa mea?

- Oh, James ... nu ştiu.

Era atât de surprins de parcă ar fi luat o palmă.

Se uita pe geam, netezindu-şi nervoasă fusta.

- Nu ştiu, James, repetă.

Acum o atingea, dar îl simţea tensionat.

- E din cauza piciorului, ori a cicatricei?

- Nu vorbi prostii. Bineînţeles că nu.

- Am luat de bun faptul că nu-ţi pasă de asta, spuse încet, atingându-şi obrazul.

- Ştii bine că nu-mi pasă.

înspăimântată la gândul că el ar putea să se gândească la aşa ceva, îi mângâie afectuoas

cicatricea.

îi luă palma în mâini si o sărută.

- Care e motivul, atunci? întrebă încet.

Ea ezită.

- Cred că datorită faptului că nu m-am gândit niciodată la căsătorie, decât ca fiind undeva în viitor.

- Dar trebuie să ştii dacă mă iubeşti sau nu.

- Nu sunt sigura, răspunse tristă. E greu de explicat. într-un fel ... te iubesc. Dar nu ştiu dacă sunt îndrăgostită de tine. întotdeauna am ţinut la tine foarte mult.

- Ţi-a plăcut când te-am sărutat, nu-i aşa?

- Da, mi-a plăcut, fu ea sinceră. Dar oamenilor le poate place să se sărute fără să fie îndrăgostiţi, nu-i aşa? N-am mai sărutat pe nimeni altcineva, aşa că ... n-am cu ce să compar.

- Oh, Jenny, cât de dulce şi de amuzantă eşti. Să ai cu ce să compari ... . Sper să n-ai vreodată, zâmbi James.

- Nu râde de mine. Vorbesc serios. Sincer, nu ştiu cu adevărat ce simt, se îngrijoră ea.

- Ei bine, gândeşte-te, te rog! Trebuie să recunosc că nici eu nu mi-am dat seama decât acum câteva săptămâni. M-a ... izbit într-o zi. A fost amuzant, eram în cabinetul veterinar şi mă uitam pe geam când trecură Margaret şi Bob Jones, cu căruciorul lor de copii. Deodată mi-am dorit să am şi eu o soţie şi un copil, ca Bob. Primul meu gând ai fost

tu.

- Oh, James! Avu un impuls să-l ia în braţe şi să spună “ Te iubesc, bineînţeles că te iubesc.” Dar o îndoială, adânc ascunsă în ea, o opri.

- Deci, te vei gândi? întrebă iarăşi James.

Ea încuviinţă din cap şi ieşi repede din maşină.

- Să nu-ţi ia prea mult, iubito. Noapte bună.

Capitolul 3

Timp de câteva zile Jenny numai la asta se gândi dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai nehotărâtă devenea. Acum ea era cea care nu se uita la ce mănâncă şi care se plimba prin cameră până târziu în noapte. într-o dimineaţă, telefonă Fenella:

- Dăm o mică petrecere în seara asta. Vrei să vii?

Jenny ezită înainte să accepte. Mama Fenellei se autointitulase conducătoare a "societăţii" din Farthing Green - dacă se poate numi aşa un mic grup de femei, care dădeau pe rând petreceri cu cocteiluri şi jocuri de bridge. Ea nu se simţea bine la astfel de petreceri, dar cel puţin mâncarea era bună şi avea ocazia să poarte o rochie albastră făcută în ianuarie, fără să-o poarte încă.

- Da, aş vrea să vin.

Mulţumesc pentru invitaţie, Fenella. La ce ora?

- Pe la şapte. Nu te îmbrăca elegant, va fi ceva simplu. Ne vedem diseară, deci.

în timp ce Fenella închise, Jenny zâmbi. " Ceva simplu" însemna că doamna Waring şi fiica sa se îmbrăcau strălucitor şi se aşteptau ca invitaţii să nu le facă concurenţă.

După prânz, se spălă pe cap şi se usc' afară, în soarele de aprilie. Această perioadă a anului îi plăcea cel mai mult, când totul se pregătea să iasă la viaţă, şi, în curând, va fi destul de cald pentru a lua ceaiul în grădină şi a dormi cu ferestrele larg deschise.

Ceasul din turnul bisercii bătu ora şapte când plecă spre casa familiei Waring, la celălalt capăt al oraşului. Punea la poştă nişte scrisori de ale bunicului, când se auzi un claxon. Privi în spate şi-l văzu pe James dându-se jos din maşină. în timp ce se apropia, Jenny se simţi tensionată.

- încotro, aşa de elegant îmbrăcată?

- Familia Waring dă o petrecere. Am crezut că tu şi mama ta veţi fi acolo, spuse ea încercând să pară nestingherită, dar se înroşi.

- Ne-au invitat, dar mama nu s-a simţit bine săptămâna asta şi eu, după cum vezi, tocmai am terminat lucrul. Aş fi venit, însă am avut o zi obositoare. S-ar termina jumătate din petrecere până aş fi eu gata, deci cred că fac o baie, mănânc ceva şi mă culc devreme.

- Nu cred că pierzi ceva. îmi pare rău că mama ta nu se simte bine. Dacă nu eram ocupată cu decoratul, treceam pe la ea. Probabil am să vin mâine, spuse Jenny.

- Da, te rog, este întodeauna bucuroasă să te vadă. James se uita în jos, la pantofii lui murdari, şi Jenny încerca în zadar să găsească ceva să spună.

- Ei bine, nu vreau să te reţin. Petrecere plăcută, spuse în cele din urmă.

Când ajunse, erau deja câteva maşini parcate în faţa casei. Uşa i-o deschise Elsie Bagley. Ea ajuta familia Waring cu treburile casnice.

- Oh, dumneavoastră sunteţi, domnişoară Jenny. Hainele se pun în dormitorul doamnei W. Ştiţi drumul, nu? Coborând vocea, spuse:

- Domnişoara Fenella nu a coborât încă. Vine noul ei prieten, deci se pregăteşte deosebit.

Jenny îşi lăsă haina şi se îndreptă spre dormitorul Fenellei. Invitată înăuntru, o găsi la masa de toaletă, făcându-şi machiajul, îmbrăcată numai în lenjerie intimă.

- Termin repede, spuse peste umăr. Au ajuns toţi?

- Nu, numai jumătate, cred. Câţi vin? Jenny stătea pe marginea patului, admirând perfecţiunea spatelui auriu al Fenellei. Ca majoritatea brunetelor, avea pielea măslinie şi, cu ajutorul frecventării solarului tot timpul anului, arăta întotdeauna de parcă s-ar fi întors din croazieră, ori din vacanţă de schi.

- Cam treizeci, dar majoritatea sunt cunoştinţe ale mamei. Ce rochie drăguţă ... făcută de tine acasă, nu?

- Da, e destul de reuşită, având în vedere că m-a costat doar trei lire. Tu în ce te îmbraci?

Fenella merse spre dulap şi scoase un taior cu fustă croşetat, de culoare argintie.

- Asta.

Când şi-l puse, Jenny spuse sincer:

- E fermecător.

Ar fi vrut să aibă şi ea încrederea de sine pentru a purta extremele elegante ale modei.

în timp ce coborau, se auzi soneria. Fenella deschise şi întâmpină grupul de invitaţi. Jenny, privind prin fereastra din hol, fu surprinsă să-l vadă pe Simon Gilchrist venind spre uşă. Cum ajunsese el să fie invitat? se mira, consternată. Apoi îşi aminti aluzia lui Elsie la " noul prieten" şi remarca bunicii, că nu va dura mult până va fi atras spre cercul de prieteni al familiei Waring.

Jenny nu o văzu pe Fenella când îl întâmpină, pentru că se retrase în sufragerie, alăturându-se unei conversaţii cu doi prieteni de-ai bunicului. Dar o văzu când îl aduse în cameră şi-l prezentă părinţilor; după modul strălucitor în care o făcea, era limpede că avea de gând să facă o cucerire.

Sufrageria familiei Waring îi amintea întotdeauna lui Jenny de etalarea în vitrină a mobilei celei mai scumpe din magazinul oraşului; era la fel de impersonală ca o cameră scumpă de hotel. Cu treizeci de oameni înghesuiţi în ea, majoritatea cu ţigări aprinse, din ce în ce mai animaţi o dată cu trecerea lui Elsie cu tava plină de băuturi - aerul din cameră deveni îmbâcsit şi greu. Observă că începe să o doară capul şi-i era greu să se concentreze asupra discuţiilor când gândul îi era la James. încerca, în acelaşi timp, ca Simon Gilchrist să n-o observe.

Din fericire, acest lucru nu era prea dificil deoarece, el fiind mai înalt cu un cap decât oricare invitat, era uşor să-l urmărească prudent cu privirea

şi să se îndepărteze discret dacă părea să vină în direcţia ei.

Se aşeză masa şi Jenny merse cu patronul service-ului auto şi cu soţia lui. Apoi, în timp ce oamenii se adunară în jurul mesei, rămase deoparte şi se strecură printre perdelele grele de catifea, deschizând uşa ce ducea spre o mică seră.

Era probabil nepoliticos, îşi făcu ea reproşuri. Dar nu era nimeni să-i simtă lipsa şi chiar trebuia să plece pentru zece minute din vacarmul acela de voci.

Lumina lunii strălucea prin acoperişul de sticlă, oferindu-i destulă lumină pentru a-şi savura gustările alese. Relaxându-se în scaunul de răchită, muşcă din pateul crocant umplut cu o cremă delicioasă de crevete. Dar nu rămase retrasă mai mult de câteva minute, când perdelele se dădură la o parte şi cineva intră în seră.

- Bună seara.

Pot să stau cu tine, sau ai venit aici pentru că te simţi singuratică? întrebă Simon Gilchrist când închise uşa de siclă în spatele lui.

- Era prea cald.

- Da, e foarte aglomerat acolo. Se aşeză pe scaunul de lângă ea. îşi adusese un pahar de băutură, dar nu şi mâncare.

Considerându-i prezenţa inoportună şi întrebându-se de ce o urmărise -probabil o văzuse strecurându-se printre perdele şi a venit intenţionat după ea -

Jenny spuse:

- O cunoşti de mult pe Fenella?

Ştia că n-o cunoscuse de mult şi n-o interesa cum s-au întâlnit, dar era primul lucru ce-i venise în minte.

- Am întâlnit-o la poştă, acum câteva zile. Ea ştia, se pare, cine sunt şi m-a invitat să cunosc câţiva din locuitorii oraşului, explică el.

- Atunci, n-ar trebui să circuli?

- Cred că deja am făcut cunoştinţă cu toţi. Tot în defensivă, Jenny Firebrand? se amuză el. Păcat. Vroiam să te felicit pentru rochia fermecătoare pe care o porţi.

Folosirea întâmplătoare a numelui ei mic - forma diminutivă, de altfel - o făcu pe Jenny furioasă.

- Mă copleşiţi, domnule Gilchrist, accentuă ea glacial.

Râse zgomotos.

- Ei, haide, chiar sunt un căpcăun? Gândeşte-te că putea fi mai rău.

- Ce vrei să spui?

- Dacă locul era cumpărat de o firmă, atunci ar fi ras toată aria şi ar fi construit vreo şase vile pătrăţoase, de cel mai prost gust. Atunci, ai fi avut într-adevăr de ce să te plângi.

- N-ar fi fost permis una ca asta, replică ea convinsă.

- Dimpotrivă; se întâmplă să ştiu că un astfel de proiect a fost de fapt dezbătut. Nu s-a ajuns la nici un

rezultat din cauza unor piedici de ordin tehnic, dar te asigur că se putea întâmpla. Deci, nu crezi că ar fi rezonabil din partea ta să te împaci cu venirea mea, ca un rău mai mic?

- Te supără opinia mea adversă? îl întrebă suav

- Nu foarte mult. în profesia mea, prejudecăţile sunt des întâlnite dar, în mod obişnuit, nu dau peste conservatorism extrem în rândul tinerilor. De obicei, bătrânii sunt cei care se împotrivesc noutăţii.

- Este un argument ilogic. Tot oraşul este un talmeş-balmeş arhitectural. Biserica este din secolul al şaisprezecelea, casele sunt, în principal, în stil georgian şi parohia este victoriană. Pari să fii de acord cu amestecătura existentă. De ce ai exclude un element din secolul douăzeci?

înainte de a-i răspunde, uşa se deschise din nou şi apăru Fenella.

- Oh, aici erai, Simon. Nu ştiam unde puteai fi. N-a mai spus: " Ce cauţi aici cu Jenny?", dar era sigură că asta gândea.

Simon se ridică, dar Fenella adăugă:

- Nu te ridica. Stau şi eu cu voi. Nu cred că ar trebui să spun dar, după ce am stat în Londra, găsesc petrecerile mamei destul de obositoare. Toţi sunt atât de provinciali aici. Cred că Farthing Green e centrul universului. Despre ce vorbeaţi voi doi? Nu era ceva ... privat, nu?

- Despre un controversă locală, spuse el.

- Fascinant. Care dintre ele?

- Cea a "casei domnului Gilchrist". Domnişoara Shannon este convinsă că "pătez" peisajul.

- Da? Eu cred că arată fantastic. Chiar sper să fiu aici când dai petrecerea de casă nouă. Dar agentul meu m-a sunat azi-dimineaţă în legătură cu un serial TV ce începe în toamnă şi s-ar putea să fiu la Londra. Când te aştepţi să fie terminată casa, Simon? întrebă Fenella.

- înainte de sfârşitul verii. Dacă era o construcţie obişnuită, n-ar fi fost locuibilă până la sfârşitul lunii octombrie. Dar designul şi faptul că folosesc mână de lucru directă, ar trebui să grăbească lucrurile considerabil.

Se discută apoi despre vacanţe. Fenella şi părinţii ei plecau întotdeauna în afara ţării. Se pare că şi Simon Gilchrist. Pentru un timp, deci, Jenny fu exclusă din conversaţie - de aceea, poate, Fenella condusese discuţia spre acest subiect.

Dar acum, după ce spuse că supravegherea casei l-ar împiedica să plece în acest an, Simon adăugă:

- Aş putea să-mi fac timp pentru un weekend la Casa Albă.

La cele spuse, Jenny, care se gândea cum să se scuze şi să-i lase singuri, exclamă:

- Casa Albă? Te referi la hotelul din Herm?

- Da, îl cunoşti?

- Numai din afară. N-am stat niciodată acolo.

- N-am ştiut că tu şi părinţii tăi aţi fost vreodată în străinătate, spuse Fenella, de parcă ar fi bănuit-o că ar fi inventat ceva pentru a nu fi lăsată în afara conversaţiei.

- Herm nu este în străinătate. Este una din insulele Canalului, spuse Jenny.

- Oh, înţeleg, Da, acum îmi amintesc. Ai fost într-o excursie cu reducere la Guernsey, acum câţiva ani, nu-i aşa?

- Da, şi din Guernsey am făcut o excursie de o zi în Sark şi de două sau trei zile la Herm. Ştia că aluzia Fenellei la "reducere" era la fel de calculată ca remarca de mai devreme asupra rochiei " făcută în casă". Dar asemenea remarce ironice nu aveau efecte asupra lui Jenny; ele pot umili genul de persoane precum Fenella şi mama ei, care judecă totul după cât de mult costă.

- Cum ţi-a plăcut Sark? întrebă Simon Gilchrist.

- Din păcate, vremea nu era prea bună în ziua când am ajuns acolo, deci nu ne-a făcut o impresie bună. Am preferat Herm.

- Sark e foarte frumos.

Dar, ca şi tine, mi-a plăcut mai mult Herm, spuse el. Bunicii mei au ieşit la pensie în Guernsey. Mulţi ani, eu şi sora mea am petrecut majoritatea vacanţelor de vară cu ei.

- îndrăznesc să spun că insulele Canalului sunt foarte drăguţe, dar prefer insule ca Majorca, unde

poţi fi sigur de vreme frumoasă, spuse Fenella.

- E un avantaj, sunt de acord, dar te poţi simţi bine şi fără soare, remarcă Simon Gilchrist. Acum câţiva ani, am petrecut o săptămână ploioasă dar agreabilă într-un loc numit Les Eyzies, în regiunea Perigord a Franţei.

- Da? Care sunt punctele de atracţie?

- Desene preistorice şi adăposturi în stâncă. Acolo sunt Muzeul Naţional de Istorie şi câteva peşteri pline de cristale ciudate.

- Mă tem că nu mi-ar plăcea, spuse Fenella. Urăsc locurile subterane, umede şi întunecate.

- Este şi Lascaux în acea zonă?, întrebă Jennifer.

- Da, este.

- Oh, aş vrea să-i spui şi bunicului. E pasionat de preistorie. Regretă imediat că lăsase garda jos şi îşi căută batista, lăsată în buzunarul hainei albe, un pretext cam slab pentru a pleca. Plecă de la petrecere cât de repede putu şi, în drum spre casă, gândurile i s-au întors la propunerea Susanei Ellis de a petrece vara în Spania. Poate ar fi o idee bună să petreacă câteva săptămâni departe de Farthing Green, să vadă viaţa dintr-o perspectivă nouă.

Ce nu ştia Susan era că, într-un fel, prietena ei rămasă acasă era mai umblată prin lume decât ea. Tatăl lui Jenny fusese în Ministerul Afacerilor Externe. Jenny fusese născută în Washington D.C., învăţase să meargă în Africa de Sud şi să scrie şi să citească în

Italia. Erau cu serviciul la Roma când părinţii ei veniseră în Anglia pentru Crăciun şi muriseră acolo. Jenny nu fusese cu ei în acea zi, pentru că era răcită. în schimb, îşi petrecuse după-amiaza făcând figurine de hârtie. Cu puţin înainte de servirea ceaiului, poliţistul regional adusese teribila vestea că fiul şi nora pastorului au fost ucişi într-un accident, într-o intersecţie, la ieşirea din orăşel.

Acum, după mulţi ani, Jenny putu să vadă o consolare în pierderea lor, împreună: din ce i-au spus bunicii şi din amintirile ei, era sigură că Peter şi Cathy Shannon fuseseră atât de fericiţi împreună, încât mâhnirea ei din copilărie n-ar fi fost nimic în comparaţie cu suferinţa simţită de oricare dintre ei dacă erau despărţiţi unul de celălalt.

- Copiii cresc departe de părinţii lor. Este normal şi natural, îi spusese odată bunicul. Dar soţul şi soţia cresc împreună şi devin inseparabili.

Gândurile o conduseră spre propria-i căsătorie. Nu era nici pe departe mai sigură dacă ea şi James pot atinge acea stare minunată de unitate armonioasă decât fusese în noaptea cererii în căsătorie. Se simţea chiar mai puţin sigură.

***

într-o seară, aştepta autobuzul când văzu un Jaguar argintiu apropiindu-se. Se întoarse repede cu spatele la tradă, sperând ca şoferul să n-o vadă. Dar maşina încetini şi se opri lângă ea; şoferul claxon'

pentru a-i atrage atenţia. Forţată să se întoarcă spre el, Jennifer căuta febril o scuză ca să nu meargă cu el. Dar nu găsi nici una.

- Urcă, domnişoară Shannon. Avem acelaşi drum, spuse Simon Gilchrist aplecându-se pentru a-i deschide portiera.

- Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, spuse ea urcându-se lângă el.

- Nu-i nici un deranj. Speram să ne întâlnim pentru a-ţi vorbi. Se uită în oglinda retrovizoare aşteptând câteva maşini şi o camionetă să treacă înainte să pornească.

- Despre ce?

- Nu mă placi, nu-i aşa? îi aruncă o privire şi văzu un licăr de amuzament în ochii lui.

- Nici nu vă cunosc, domnule Gilchrist.

- Este pentru că nu mă poţi ierta că am tăiat fagul? Sau este unul din acele antagonisme instinctive?

Pentru o clipă, Jenny respiră greu şi îşi simţi obrajii arzând. în cele din urmă, zise:

- După cum ţi-am spus deja, nu cred că îmbunătăţeşti imaginea oraşului aruncând o casă ultramodernă în mijlocul lui.

- Nu chiar în mijloc, îi răspunse cu blândeţe.

- Ei bine, oriunde în oraş. Vechiul şi noul pur şi simplu nu se amestecă.

- Pot - dacă sunt cele mai bune din genul lor. Să

înţeleg că gusturile tale se îndreaptă spre susţinerea epocii tudoriene, domnişoară Shannon?

- Deloc, replică ascuţit. Numai că nu cred că un oraş pitoresc este locul potrivit pentru un ... acvariu preamărit. îmi pare rău dacă sună nepoliticos, dar e un lucru în care cred cu adevărat.

- Evident. Dar de unde ştii că va arăta ca un acvariu?

- Asta am auzit.

- Şi, din cât m-ai cunoscut, poţi crede uşor asta.

Jenny îşi muşcă buza şi nu spuse nimic.

Au condus câţiva kilometri în tăcere, apoi el spuse:

- Să înţeleg că lucrezi în oraş. Ce slujbă ai, domnişoară Shannon?

- Sunt educatoare.

- La o grădiniţă de stat?

- Nu, la una particulară.

- Pe unde este? întrebă el.

Jenny ii spuse. Era sigură că nu-l interesa şi ar fi vrut să nu mai facă această conversaţie de dragul politeţii.

Drumul până acasă nu i s-a părut niciodată mai lung.

El îi oferi o ţigară.

- Nu mulţumesc, nu fumez.

îşi aprinse una pentru el, cu bricheta de maşină. Uitându-se la el în timp ce folosea bricheta, ii trecu

prin minte că are mâini frumoase. Apoi, fiindcă nu vroia să admire altceva la el, îşi întoarse capul şi se uită pe fereastră.

în apropierea oraşului, un băieţel sări prin gardul viu din faţa lor şi făcea semne disperate de oprire.

- E Billy Hunter, spuse Jenny.

- Ce s-a întâmplat Billy? întrebă ea lăsând geamul în jos

- Oh, domnişoară, veniţi repede. Bert a căzut de pe stâncă şi cred că e mort. Băiatul începu să plângă în hohote.

Marginea unei cariere de piatră era locul favorit de joacă al copiilor localnici. îl văzură pe Bert zăcând nemişcat.

- Nu-ţi face griji, Billy. Cu siguranţă, nu e mort îl încurajă el pe copil. Uite, îşi revine.

Se pare că singura rană a lui Bert fusese lovitura la cap ce-l lăsase inconştient.

Nu părea să aibă vreun os rupt.

Cu o uşurinţă ce o surprinse pe Jenny - Bert era, la cei zece ani ai săi, destul de solid - Simon îl cără deasupra carierei de piatră, dincolo de câmp, spre drum.

- Nu ştiu dacă doamna Bagley este încă acasă. E văduvă şi lucrează la fabrica de ciocolată din oraş, spuse Jenny, întimp ce-l duceau pe Bert acasă. Simon, la vila Willow, îl trimise după doctor pe Billy sau, dacă nu era acolo, după asistentă.

- Cred că băiatul va trebui să se ducă la spital să i se facă o tomografie spuse el în timp ce Jenny găsi cheia sub un ghiveci cu muscate şi-l aşeză pe Bert pe canapea.

După câteva minute, se întoarse şi Billy cu doctorul.

- Bine că m-aţi prins. Tocmai plecam spre o naştere, deci nu pot să stau mult.

După o examinare rapidă a băiatului, care era încă uluit şi palid, confirmă necesitatea unei tomografii.

- Voi chema imediat o ambulanţă. Rămâi tu cu el, Jenny, până ajunge sau până când vine mama lui. îmi pare rău că nu pot să rămân eu, dar doamna Barnes e pe cale să nască. E primul ei copil, aşadar poate nu se naşte până la miezul nopţii, dar niciodată nu poţi fi sigur.

Cel mai apropiat spital era la şase mile depărtare vest de Farthing Green. Nu a durat mult şi ambulanţa sosi, iar Bert fu pus în ea, privit de o mică mulţime formată din vecini şi trecători.

- Nu e nevoie să aşteptaţi, domnule Gilchrist, spuse Jenny când ambulanţa se îndepărtase.

- Mama băiatului va dori să meargă la spital. O s-o conduc acolo, spuse acesta. Hai să facem un ceai, vrei? în circumstanţele date, nu cred că doamna Bagley se va supăra. La ce oră ajunge acasă de obicei?

- Cu autobuzul de ora şase, cred.

Va fi extrem de supărată, biata femeie. Bert e tot ceea ce are, acum.

- Nu-ţi face griji. Cred că are doar o contuzie. Va fi probabil înapoi la locul de joacă până la sfârşitul săptămânii. Unde crezi că ţine ceaiul? întrebă, uitându-se prin bucătărie.

Jenny găsi cutiuţa de ceai şi puse ibricul pe foc.

- Aici e destul de pitoresc, dar sunt sigur că n-ai vrea să locuieşti aici, remarcă el în timp ce aşteptau să fiarbă apa.

- Nu, e destul de cenuşiu, fu ea de acord

- Şi probabil majoritatea caselor ce alcătuiesc "frumosul oraş pitoresc" nu sunt mai bune, cel puţin în privinţa comodităţii şi confortului. Chiar şi casa parohială doar arată bine. Pun pariu că iarna este ca o casă de gheaţă, şi bucătăria e din secolul al nouăsprezecilea.

- Nu chiar. Avem un aragaz modern, dar este o casă friguroasă şi accesul dintre camere nu se face atât de uşor.

- Cu toate astea, eşti împotriva faptului că eu construiesc o casă complet utilată modern.

- Asta pentru că toate casele moderne pot fi ideale înăuntru, dar întotdeauna arată groaznic în exterior. Acoperişurile acelea plate cu rezervoare de apă deasupra.

Deodată se opri. Apoi, după o scurtă ezitare,

spuse:

- Uite, nu vom fi niciodată de acord, dar nu vreau să mă cert cu tine când l-ai ajutat atât de mult pe Bert. Deci facem un armisiţiu, domnişoară Shannon?

îi întinse mâna şi spuse:

- Da, presupun că da ... şi toţi de pe aici îmi spun Jenny. Degetele lui le-a strâns ferm pe ale lui Jenny, apoi venea

doamna Bagley.La ceva timp după ora nouă, Jenny traversa holul când telefonul sună. Se aşeză pe cuvertura de pe cufăr şi ridică receptorul.

- Farthing Green, 181.
- Jenny? Sunt Simon Gilchrist. Am crezut că ai vrea să ştii că tomografia tânărului Bert n-a arătat nimic grav, dar îl ţin sub observaţie pentru câteva zile.
- Oh, ce uşurare. Cum se simte acum doamna Bagley? S-a liniştit?
- Da, a stat cu băiatul ceva timp după care am dus-o acasă; o vecină va sta cu ea.
- Mulţumesc că m-ai sunat. Foarte drăguţ din partea ta că te-ai gândit.
- Nu sunt chiar atât de crud. Noapte bună, Jenny.
- Noapte bună ... ezită să adauge " Simon",dar înainte să spună, închisese.

Capitolul 4

Vinerea următoare, James sună şi-i propuse lui Jenny să meargă duminică la un picnic. Dar sâmbătă, vremea bună s-a schimbat.înainte să se ducă la biserică duminică, Jenny l-a sunat pe James să-l întrebe dacă avea vreun plan alternativ pentru după-amiază. Cumva spre uşurarea lui Jenny, James spuse că mama lui nu se simte bine şi că ar fi mai bine dacă ar anula picnicul.

- Oh, - pot să ajut cu ceva?

- Nu, nu cred, mulţumesc. Te sun eu săptămâna viitoare. Scuze pentru picnic. După prânz, doamna Shannon urcă să se odihnească şi pastorul plecă la şcoala de duminică. Jenny spălă vasele şi se gândea dacă să facă o prăjitură, să brodeze sau să termine o carte deloc interesantă.

Ieşind afară să dea nişte resturi la păsări, privi spre locul de construcţie al casei şi văzu un bărbat înalt mişcându-se dincolo de gard.Intră repede în bucătărie. Simţi cum îi bătea inima.

Douăzeci de minute mai târziu, în papuci dar cu un tricou mult mai prezentabil decât cel obişnuit, se duse să lucreze în grădină. După câteva minute, se auzi un fluierat din spatele ei. Merse prin iarba udă spre gard.

- Bună. Ce zi posomorâtă.

Pentru orima oară decând îl ştia, Simon nu purta unul din costumele lui impecabile. Astăzi era într-un

pulover gri şi pantaloni dungaţi, cu nişte tenişi.

- Hai să vezi cum merge construcţia acvariului ... Sau eşti prea ocupată?

- Vin pe la stejar, spuse ea râzând.

Picături de ploaie căzuseră de pe frunze făcând ramura copacului ce atârna peste gard alunecoasă în anumite locuri. Jenny alunecă şi, în ciuda faptului că distanţa până la pământ era mică, dacă Simon n-ar fi prins-o putea să cadă destul de rău.

Pentru o clipă, fu lipită de pieptul lui, apoi o lăsă jos şi-i dădu drumul.

- Mulţumesc, spuse ea, puţin tulburată.

- Vrei să te ştergi pe mâini? îi oferi o batistă impecabilă. Dădu din cap că nu şi îşi căuta batista ei mai mică.

- Sunt prea bătrână pentru a mă mai căţăra pe copaci.

Ar fi trebuit să ocolesc pe drum.

- Câţi ani ai?

- Douăzeci şi unu, în toamnă.

Mergeau spre locul unde casa începuse deja să prindă formă; terenul era înnămolit.

- Ai grijă să nu aluneci; Simon o prinse de mână.

începu plouă cu picături mari.

- Cred că o să înceapă o ploaie torenţială. Hai să te adăposteşti în casă la noi până se termină, propuse Jenny.

Au ajuns la adăpostul verandei presbiteriului cu

câteva clipe înainte să înceapă potopul, Simon oprindu-se între timp să-şi ia o pereche de pantofi din maşină. După ce îşi dădu jos teneşii, punându-şi pantofii, ea îl conduse spre bucătărie.

- Cine ar fi crezut acum câteva săptămâni că vom sta aici aşa de amical? spuse Simon după un timp. Ploaia se prelingea încă pe geam, iar Jenny făcea cafea, în timp ce Simon stătea într-un scaun de răchită, picior peste picior, cu o ţigară între degete.

- Cine, într-adevăr? Spune-mi, cum e să fii arhitect? Cum ai început? Eşti specializat numai în construcţia de case sau şi în altceva?

- Pentru cantitatea de muncă depusă, casele private nu sunt, din păcate, o afacere rentabilă. Casele îmi oferă cea mai mare satisfacţie, dar construirea de magazine, fabrici şi garaje îmi aduce mai mulţi bani. Casele sunt cireaşa de pe tort.

Vorbi timp de aproape o oră şi Jenny era fascinată - adesea amuzată -- de caracterizările oamenilor care îi ceruseră serviciile. Târziu şi-a dat seama că, în timp ce ea învăţase multe despre complexitatea arhitecturii, Simon nu-i împărtăşise nimic despre el.

Apoi, bunica ei coborî scările şi, câteva minute după aceea, Simon se uită la ceas şi spuse că trebuie să plece.

- Am crezut că nu-ţi place domnul Gilchrist, dragă? remarcă doamna Shannon după ce Jenny îl conduse pe acesta.

- Ei bine, bunicul a avut dreptate: aparenţele înşală, se înroşi uşor Jenny.

Mai târziu, singură în camera ei, se uita pe fereastră şi privea casa lui Simon. Ce se întâmplase cu ea? A început prin a-l detesta şi cu toate acestea, în această după-amiază, căutase cu tot dinadinsul compania lui. îşi pusese chiar puloverul cel mai bun şi îşi făcuse buzele. Era normal să-şi revizuiască prima opinie despre el după incidentul cu Bert Bagley, dar acum ajungea în cealaltă extremă.

în timpul săptămânii următoare, doamna Langdon se internă într-o clinică privată din oraş pentru odihnă completă şi câteva teste medicale. Bineînţeles, James o vizita în fiecare seară, iar Jenny îl văzu numai câteva minute într-o dimineaţă pe când aştepta autobuzul spre serviciu. Arăta obosit şi îngrijorat. Din fericire, mama lui avea un ajutor în casă excelent, doamna Barrett, care-i gătea prânzul şi-i lăsa ceva de mâncare pentru cină.

Vineri, după şcoală, Jenny se duse la biblioteca publică să-şi schimbe cărţile împrumutate. întorcându-se spre staţia de autobuz, se opri să se uite în vitrina unui magazin de încălţăminte la o pereche de sandale, când cineva o luă de braţ.

- Simon! Era pentru prima oară când îi spunea pe numele mic.

- Bună. Unde te duci?

- Acasă, să citesc, arătă ea spre coş.

- Hai să bem un ceai, înainte. încă o ţinea de braţ când îi luă coşul.

- Oh, din păcate, nu pot. Bunica s-ar întreba ce se întâmplă cu mine.

- O sunăm şi-i explicăm. Doar dacă nu vrei să iei ceaiul cu mine.

- Bineînţeles că nu ... adică da, mi-ar face plăcere, îi răspunse, puţin confuză.

O duse la un hotel destul de mare, unde se ţineau toate nunţile şi majoratele mai răsărite. în salonul cu covoare goase şi canapele moi mai erau doar câţiva oameni. Simon o îndreptă pe Jenny spre o canapea lângă ferestre, şi-i puse coşul între ei. Imediat după aceea, un ospătar veni să le ia comanda.

- Cred că ar trebui să telefonez acum. Nu va dura mult, spuse Simon, ridicându-se.

în timp ce el era plecat, Jenny îşi pudră repede nasul şi îşi retuşă rujul de pe buze. Apoi se lăsă pe spate relaxată, bucurându-se de luxul dimprejur.

- Totul e bine. Bunica ta pare convinsă că voi avea grijă de tine aşa cum se cuvine, îi spuse Simon când se întoarse.

- Ce-ţi place să citeşti?

El scoase două din cărţile din coş şi se uită la titluri: "Călătorii în Spania" şi ridică o sprânceană - "Arhitectura secolului al XX-lea".

- Ei bine, m-ai făcut curioasă, se grăbi ea să răspundă.

în acel moment ospătarul se întoarse şi Simon îi ceru
"ceai şi ceva de mâncare, te rog".

Acel "ceva de mâncare" o făcu pe Jenny să clipească. Era o farfurie acoperită cu pâine prăjită cu unt şi una cu două feluri de gem, sandvişuri albe de pui, sandvişuri maro cu somon afumat.

- Dumnezeule, spuse ea în timp ce ospătarul se îndepărta.

- Nu ţii dietă, nu? întrebă Simon cu amuzament.

Ea făcu semn din cap că nu.

- Mă gândeam cât de scump trebuie să fie.

El zâmbi şi privirea lui îi aminti de prima dată când s-au întâlnit.

- îmi pare rău ... nu trebuia să spun asta ... .Mă tem că nu sunt foarte ... sofisticată.

- Nu, nu eşti, nu-i aşa? aprobă el cu un ton rece.

Apoi o luă de mână, o strânse şi-i spuse:

- Din întâmplare, de aceea îmi şi place de tine. Şi nu-ţi face griji în privinţa notei de plată, deoarece tocmai am fost angajat să proiectez un imens supermarket, ceea ce mă face să mă simt destul de bogat astăzi.

O oră mai târziu, în drum spre casă, Jenny văzu maşina lui James venind spre ei. El o recunoscu iar ea îi făcu cu mâna.

- Era James Langdon, veterinarul oraşului. El şi mama lui locuiesc într-una din acele minunate case în

stil georgian, îi spuse lui Simon, după ce maşinile trecuseră una de alta.

- Mda, l-am văzut prin oraş. De unde are cicatricea de pe obraz?

- A fost împuns de un taur, se înfioră Jenny. S-a întâmplat la ferma familiei Bell, la cinci kilometri în afara oraşului. Charlie Rudd, bătrânul văcar de acolo, crescuse taurul de mic. Cu el, era supus ca un câine. Dar mulţi dintre ceilalţi văcari credeau că nu era bine să aibă încredere în el. Mulţi ani pot părea blânzi ca un miel şi, deodată - fără nici un motiv - devin furioşi. Nu putea să fugă pentru că şchiopăta, aşa că strigase după ajutor. James trecea pe acolo şi-l auzi pe Charlie strigând după ajutor; văzuse cum taurul se pregătea să atace. Charlie putu să se ferească prima dată şi James fugi şi atrase taurul spre el, exact cum fac matadorii, dându-i posibilitatea lui Charles de a se adăposti. S-a eschivat ca un matador dar, tocmai când trebuia să fie ajutat,alunecă şi taurul l-a prins în coarne. Jenny înghiţi în gol şi-şi strânse pumnii. L-a aruncat de trei ori până când l-au mânat în altă parte. A stat în spital unsprezece luni.

- E un bărbat curajos, spuse încet Simon.

- Da, este ... o persoană minunată. Simţi cum Simon se uită la ea şi adăugă, fără să ştie de ce:

- Cu toţii îl admirăm mult, este şi un medic veterinar de primă mână. Tu ai animale?

- Nu, acum locuiesc într-un apartament în centrul

oraşului. îmi voi lua probabil un câine când mă voi muta în casă.

Câteva minute mai târziu ajunseră la casa parohială, dar Simon refuză invitaţia de a intra şi a-i vedea pe bunici.

- Mulţumesc pentru ceai şi pentru că m-ai condus până acasă.

- Plăcerea a fost de partea mea. Majoritatea săptămânii viitoare voi fi la Londra, deci nu te voi vedea ceva timp. Noapte bună, Jenny. îi dădu mâna după care se urcă înapoi în maşină şi plecă.

- Ce drăguţ din partea lui, spuse doamna Shannon,când auzi de invitaţia la ceai.

- Da, nu-i aşa? Jenny urcă scările în fugă, fredonând o melodie. Când reveni, încă fredonând, doamna Shannon puse jos ciorapul pe care-l croşeta pentru soţul ei, şi întrebă:

- Câţi ani crezi că are domnul Gilchrist, dragă?

- Oh, cred că aproximativ treizeci de ani, nu-i aşa?

- îmi imaginez că are mai mult de atât. îţi ia cinci ani pentru calificarea de arhitect, şi trebuie să-şi fi petrecut câţiva ani lucrând, pentru că pare destul de bun în profesia lui. Pot spune că are cel puţin treizeci şi trei - treizeci şi patru de ani.

- Poate că are, fu Jenny de acord. De ce eşti atât de interesată de vârsta lui exactă, bunico?

Doamna Shannon îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu o batistă.

- Deoarece cred că ai devenit foarte interesată de domnul Gilchrist. Nu vreau să fii rănită, draga mea.

- Rănită? De ce să fiu rănită? Ce vrei să spui? întrebă Jenny tăios.

- Nu te supăra. Ştiu că eşti foarte sensibilă şi raţională, bineînţeles, eşti adultă şi trebuie să iei singură deciziile. Cred că, într-un fel, ar fi fost mai bine dacă te-ai fi dus să locuieşti în apartamentul acela din Londra, cu Alison Grant.

- De ce? Ce înseamnă toate astea, bunico?

Ce vrei să spui?

- Ei bine, câteodată simt că, în ciuda faptului că întotdeauna pari mulţumită, duci o viaţă cam liniştită pentru o fată de vârsta ta, explică doamna Shannon. E posibil să fii influenţată de lucrurile pe care nu le-ai experimentat şi de oamenii ce sunt diferiţi faţă de cei din cercul tău apropiat.

După o scurtă tăcere, Jenny întrebă:

- Speri că mă voi mărita cu James Langdon, nu-i aşa, bunico?

- Sper să fii fericită. Te-a cerut James în căsătorie?

- Da. Oh, bunico, nu ştiu ... pur şi simplu nu ştiu dacă-l iubesc sau nu. Jenny simţi nevoia să-şi descarce sufletul

- E atât de greu să-mi dau seama. îl cunosc pe James de atâta timp. îmi este aproape ca un frate mai mare. Cum să ştiu dacă-l iubesc ... sau doar îmi

place foarte mult de el ...?

- întotdeauna am crezut că " a te îndrăgosti" este o expresie atât de înşelătoare, spuse doamna Shannon îngândurată. Cred că " a creşte în iubire" ar fi o expresie mult mai potrivită. Cineva poate cădea într-o stare pasională, având greutăţi în a se echilibra. Dar dragostea adevărată este ceva diferit şi, de obicei, apare destul de încet, aproape fără să-ţi dai seama.

- Aşa a fost cu tine şi bunicul? îi venea greu să şi-i imagineze pe bunici tineri. De când îi ştie, arată la fel ca acum - cu părul argintiu şi cu riduri; bunicul slab şi oarecum gârbovit şi bunica durdulie, comodă.

- Da, Giles era vicarul bisericii noastre de cinci ani, înainte să mă ceară în căsătorie; dar,în acele zile, era bineînţeles timid şi nu credea că părinţii mei vor fi de acord.

- De ce nu?

- Pentru că tatăl meu era un om de afaceri cu o viziune "lumească" asupra vieţii şi Giles credea că el ar fi vrut să mă căsătoresc cu cineva de viitor. A avut dreptate. Tatăl meu a fost furios când Giles i-a cerut mâna mea. Am fost trimisă la o mătuşă, în Harrogate, pentru câteva luni, ca să nu ne putem întâlni. Dar, până la urmă mama l-a convins să-şi dea acordul; ne-am căsătorit pe patru martie, 1918. Acum cincizeci şi doi de ani.

"Da, dar erau alte vremuri atunci", se gândi Jenny,

în timp ce bunica ei se uita pe fereastră prinsă într-o amintire fericită.

- Totul s-a schimbat - chiar şi ideile despre iubire.

Duminică, James veni la prânz. După ce bunica ei plecă, el o întrebă:

- De ce veneai acasă cu Gilchrist, seara trecută? Credeam că nu-l suporţi.

- Din moment ce va fi vecinul nostru, nu pot să-l urăsc mereu, de altfel nu e atât de rău cum credeam, evită ea prima parte a întrebării. Hai să ne plimbăm, vrei? Sau vrei să te relaxezi?

James fu de acord cu plimbarea şi se îndreptară spre pădurea de fagi, cam la un un kilometru depărtare, cu Josh mergând la picioarele lor. Era foarte liniştit în pădure. Lumina soarelui îşi trimitea razele printre frunze.

în timp ce stăteau pe un trunchi de copac, împărţind un baton de ciocolată şi privind activitatea febrilă a unui cuib de furnici, James o întrebă:

- Te-ai gândit la ... noi, Jenny?

- Da, bineînţeles, răspunse încet.

- Şi eu. De fapt, nu mă pot gândi la nimic altceva. îi căută mâinile. Am crezut că pot fi răbdător ... că pot aştepta. Dar mi-am dat seama că nu pot. Vreau să ne căsătorim acum ... în vara asta. Suntem perfecţi unul pentru altul, ştiu că suntem. Te iubesc atât de mult, iubito... .

Ar fi luat-o în braţe, dar ea se dădu înapoi.

- Oh, James, aşteaptă. Nu ... nu m-am hotărât încă. M-am gândit, dar nu sunt sigură. Mai dă-mi puţin timp - doar o săptămână, două.

- Azi-noapte stăteam în pat şi te doream atât de mult, încât n-am adormit ore bune. Nu doar să fac dragoste cu tine, dar să te am lângă mine, să pot vorbi cu tine, să simt că eşti a mea.

Insistenţa şi pasiunea din vocea lui o sperie.Nu-l mai văzuse aşa niciodată, fără rezerve, dezvăluind o intensitate emoţională pe care nu i-o cunoştea. Deodată, simţi că nu-i dădea nici o posibilitate de a alege, că e încolţită. O iubea atât de mult, încât trebuia să-l iubească sau să-l rănească profund.

A fost doar o senzaţie de moment, apoi James îi dădu drumul şi-i spuse mai calm:

- Bine, iubire, voi aştepta puţin mai mult. Dar nu prea mult.

Rămase la ceai şi apoi plecă să-şi viziteze mama. Jenny îşi dădu seama că i-ar fi plăcut să meargă cu el, dar, după stresul de după-amiază, simţea că trebuie să fie singură.

în hol, înainte de a plecaJames o luă în braţe şi o sărută. Dar, cu toate că se lăsă sărutată, de data asta buzele lui o lăsară indiferentă.

Fenella Waring era încă în oraş pentru că, înainte cu câteva zile de intenţionata plecare la Londra, îşi luxă glezna. Se zvonea că John Barton căzuse din nou în mrejele ei; cel puţin, fusese văzut sunând la familia

Waring de câteva ori după accidentul ei.

Fusese îndrăgostit de Fenella şi ea îl incurajase, ca apoi să-l părăsească brusc.

într-o seară, fiind plictisită - neputând să meargă, sună la presbiteriu pentru a o ruga pe Jenny să vină pe la ea. Ajungând, Jenny o găsi întinsă apatic pe canapea, cu un maldăr de reviste lucioase şi o cutie cu bomboane lângă ea. Inevitabil, discuţia ajunse la casa lui Simon Gilchrist. Fenella zise:

- Se pare că sunt singura de partea bietului om. Oamenii de aici sunt atât de rigizi şi demodaţi. Se tem de orice este nou şi progresist. De-abia aştept petrecerea de casă nouă.

- Până atunci, glezna ţi se va vindeca şi vei fi la Londra.

- Poate că da, sau poate nu. Cred că m-am săturat de tot acest teatru.

Atunci, se auzi soneria de la intrare. Cum părinţii Fenellei nu erau acasă, o rugă pe Jenny să răspundă. La uşă era John Barton, cu un buchet mare de flori.

- Oh, John, ce minunat, dar ce groaznic de extravagant, exclamă Fenella când i se oferi buchetul.

Jenny îi văzu gâtul înroşindu-se de plăcere. Fu de părere că era crud din partea Fenellei să-i dea speranţe, numai pentru că n-avea altceva de făcut. Simţindu-se în plus, Jenny nu mai stătu mult. în drumul de întoarcere spre casă îl întâlni pe James,

care se ducea să bea ceva la The Jolly Maltster.

- Hai la un suc, o invită el.

Au băut ceva şi au mâncat creveţi în camera cu lambriuri de stejar a barului. Jenny tocmai vroia să-i spună despre Fenella şi John Barton, când îşi dădu seama că ar fi lipsit de tact. în ultimul timp, discuţiile cu el, despre orice subiect, necesitau un efort considerabil. Se pare că pierduseră uşurinţa cu care vorbeau înainte de cererea în căsătorie.

Acum privea prin arcada din spatele barului şi-l văzu, stând la bar, pe Simon Gilchrist. în timp ce se uita la el,o observă şi ridică uşor din sprâncene, surprins. Apoi nu-l mai văzu şi ştiu că vine să-i vorbească.

Capitolul 5

James era mai degrabă rigid cu străinii şi, după ce Jenny făcu prezentările, rămase ca Simon să întreţină conversaţia.

"James ar putea totuşi să facă un efort pentru a fi mai social", îl critică Jenny în gând. Doamna Langdon glumea despre rezerva fiului său faţă de oameni şi ataşamentul pentru animale. Jenny nu se gândise la asta până acum. Şi ea era o persoană timidă, dar bunicul îi transmisese cu mult timp în urmă că datoria unui preot şi a celor din familia lui e să suporte răbdător pe cei plictisitori, să-i asculte amabil pe cei cu probleme şi să-şi facă prieteni pe cei singuri.

După ce trecu prin două sau trei subiecte fără să obţină de la tânărul medic veterinar decât răspunsuri monosilabice, Simon se uită la ceas şi spuse:

- E mai târziu decât mă aşteptam.

Cred că ar trebui să plec. îi spuse noapte bună proprietarului, le zâmbi lui Jenny şi James, apoi plecă.

- Pare un tip drăguţ, spuse James fără prea mult interes.

- Chiar crezi? Am avut impresia că nu-l plăceai. N-ai fost foarte deschis. Trebuie să plec şi eu.

După câteva dimineţi, Jenny supraveghea, la

şcoală, pauza de masă a copiilor, când Maggie Trent, directoarea şcolii, intră în camera mare unde micuţii se jucau de la nouă la nouă şi jumătate.

- Tocmai am vorbit cu un prieten de-al tău. Un domn Gilchrist.

- Da? Ce căuta aici?

- A venit să vadă dacă putem avea grijă de fetiţa lui.

Un băiat vărsă paharul de lapte pe masă, dar Jenny nu
reacţionă. " Fetiţa lui", gândi Jenny. Asta însemna că era însurat.

- Te simţi bine, Jenny

- Da, da, sunt bine. Jenny se duse la dulap să ia o cârpă şi şterse laptele de pe masă, umplu paharul copilului, spunându-i să fie mai atent data viitoare. Apoi, îi spuse lui Maggie:

- N-am ştiut că domnul Gilchrist are copii ori că este însurat, dar, bineînţeles, nu-l cunosc prea bine.

- Oh, nu este copilul lui, dar este în grija sa acum.

- Nu e al lui? Nu înţeleg, inspiră Jenny adânc.

- Este copilul surorii lui - nepoata lui.

înainte ca Maggy să mai spună ceva, a fost chemată la telefon, lăsând-o pe Jenny nerăbdătoare să afle mai multe detalii.

- Copii, puneţi acum paharele pe tavă şi am să vă citesc o poveste cu animalele de la fermă, spuse ea forţându-se să revină la rutina de dimineaţă.

Imediat după ce mamele îşi luară copiii, se duse s-o caute pe Maggie înaintea prânzului ce începea pentru cei mai mari, care terminau şcoala la trei şi jumătate după-amiază. O găsi relaxându-se zece minute înainte să sune clopoţelul.

- Maggie, despre nepoata domnului Gilchrist ..

- Oh, da, tocmai îţi spuneam când a sunat acel obositor domn Laughton. Ei, bine, fetiţa se numeşte Polly şi are opt ani. în mod normal ar fi intrat din trimestrul următor, cu noii veniţi, dar în circumstanţele date am hotărât s-o iau imediat, explică Maggie.

- Ce circumstanţe?

Maggie se uită împrejurul ei să se asigure că nici un copil nu trăgea cu urechea.

- Copilul este orfan.

Când era încă sugară, tatăl ei a fost ucis într-o expediţie militară în Pakistan. în urmă cu un an a murit si mama ei.

- Sora domnului Gilchrist.

- Da. Singurele rude ce puteau să ia copilul erau fratele tatălui ei si soţia sa. Ei locuiesc în Londra si au

la rândul lor copii; cred că n-au fost entuziaşti în a o primi pe Polly. în sfârşit, săptămâna trecută domnul Gilchrist s-a dus să vadă copilul şi a fost îngrozit cât de nefericită era cu ei. L-a implorat s-o ia de acolo, să locuiască împreună cu el. Arăta atât de neglijată, şi era într-o stare atât de rea, bietul copilaş, încât a fost de acord, spre uşurarea mătuşii, aş spune. Pare că e o femeie de genul doamnei Laughton, Jucătoare de bridge şi avidă după ascensiunea socială.

- Dar, pentru Dumnezeu, ce va face cu ea? Un bărbat nu poate avea grijă de o fetiţă de opt ani, se încruntă Jenny.

- Vă încerca. Mi-a spus că îşi construieşte o casă în oraşul vostru. Va fi gata curând şi-şi va angaja o menajeră. Până atunci, va avea grijă de Polly aşa cum va putea, de aceea vrea să înceapă şcoala imediat. Crede că o va ajuta să treacă peste nefericirea din Londra şi, bineînţeles, să aibă şi el timp pentru muncă. Deci, va veni la noi lunea viitoare.

Clopoţelul sună şi toţi copii se îndreptară spre clase.

- Cred că se va descurca, spuse Maggie. îmi pare genul de om capabil. Jenny, înţelegi cum trebuie să se simtă copilul în aceste momente. Ai trecut şi tu

prin asta. Va fi în una din clasele tale de după-amiază - ai grijă de ea, te rog.

- Bineînţeles. Voi face tot ce-mi stă în puteri, ştii asta.

înainte să plece de la şcoală, în după-amiaza aceea,
telefonă acasă şi-i spuse bunicului că va întârzia, apoi căuta adresa lui Simon în cartea de telefoane şi porni spre apartamentul lui. Era la al doilea etaj al unei clădiri victoriene de lângă Catedrală.

Simon ieşi la uşă cu un şorţ de bucătărie peste pantaloni şi cu mânecile cămăşii îndoite; se simţea un miros de şuncă prăjită.

- Jenny, ce cauţi aici? se miră el.

- Sper că nu te superi; domnişoara Trent mi-a spus de nepoata ta şi mă întrebam dacă pot să te ajut cu ceva

- Intră.

După ce închise uşa, o conduse printr-un hol spre bucătăria lungă şi îngustă,ca una de pe vapor. O fetiţă într-un şorţ stătea la masă, punând atent unt pe pâine.

- Ea este Polly. Polly, ea este domnişoara Shannon. Locuieşte lângă noi, la casa de la ţară, şi o vei vedea la şcoală săptămâna viitoare.

Ea are grijă de copiii mai mici.

Fata avea o purtare impecabilă. Alunecă de pe scaun şi întinse o mână subţire:

- îmi pare bine, spuse politicos; nu zâmbea.

- Bei un ceai cu noi, nu-i aşa, Jenny? întrebă Simon. Polly, scoate şunca din frigider şi mai taie câteva felii pentru Jenny.

- Vino să-ţi laşi lucrurile în sufragerie; suntem puţin înghesuiţi aici.

în cealaltă cameră, închise uşa şi o întrebă:

- Ţi-a spus domnişoara Trent toată povestea? Jenny încuviinţă. Probabil nu eşti de acord cu această înţelegere, dar nu puteam s-o las pe sărmana fată acolo unde era.

- Nu ... sunt de acord. Cred că ai făcut un lucru minunat.

Se uită la ea pentru o clipă. Jenny se îmbujoră, temându-se să nu fi părut entuziasmată. Apoi deschise uşa pentru a se întoarce în bucătărie.

în timpul mesei, Polly nu vorbea decât atunci când Simon sau Jenny o întrebau ceva. Era imposibil să-ţi dai seama dacă asculta conversaţia lor; îşi ţinea capul în farfurie, ridicându-l numai când i se vorbea. Era slăbuţă şi palidă, cu părul negru prins în coadă şi, recent, îşi pierdutse doi dinţi de lapte, din faţă , ceea

ce-i dădea un uşor rârâit.

Lui Jenny îi merse imediat la inimă; întotdeauna fusese puternic atrasă de copiii timizi sau nervoşi, şi acest copil trezea o compasiune specială în ea.

După masă, Simon spăla vasele, Jenny le ştergea şi Polly le aşeza.

- Pot să mă duc acum la culcare, unchiule Simon? întrebă după ce terminară.

- Da, dar poţi să citeşti înainte, dacă vrei.

- E destul de inteligentă pentru vârsta ei, spuse lui Jenny, după ce copilul plecă la baie.

Erau în sufragerie când a venit, în pijama, să spună noapte bună, apoi Simon se duse să o pună în pat. Când se întoarse, zise:

- Mă tem că nu pot să te conduc acasă, deoarece nu pot s-o las singură.

"Fusese un apropo să plece?" se gândi Jenny. Se uită la ceas.

- Nu, bineînţeles că nu. Prind autobuzul de şapte.

Se ridică să-şi ia haina. Ajutând-o, el îi spuse:

- Ar fi ceva ce ai putea să faci pentru mine, dacă nu e prea mult. Polly n-a avut haine noi vara asta, iar cele de anul trecut i-au rămas mici. Are nevoie pentru începutul şcolii, dar mă tem că mă depăşeşte.

- Aş fi bucuroasă să te ajut dacă ai amâna până

sâmbătă. Vin s-o iau pe la zece.

- Da, bine. îţi mulţumesc.

- Pe sâmbătă, atunci. Noapte bună, Simon. Sună-mă dacă pot să te ajut cu ceva.

- Fii binecuvântată. Noapte bună, Jenny.

Vineri seara, James telefonă.

- Mâine dimineaţă o iau pe mama de la clinică. Vrei să vii cu mine?

- Oh, James, mă tem că nu pot. îi explică de ce.

- înţeleg. Ei bine, treci după-amiază s-o vezi.

- Nu ştiu când am să mă întorc, James, şi bănuiesc că va fi obosită după drum - cred că ar fi mai bine dacă aş veni duminică.

- Oh, bine, fu el de acord, puţin dezamăgit.

Mai discutară câteva minute, după care Jenny închise, simţindu-se vinovată şi mizerabil dar, cu toate astea, nerăbdătoare că, în treisprezece ore, îl va vedea din nou pe Simon. Ştia acum că era foarte atrasă de el. Din acel moment descurajant când crezuse că era însurat, fusese imposibil să-şi mai spună că era interesată de el doar ca un nou venit în oraş.

Dar ştia, de asemenea, că era o nebunie. Era doar o atracţie, nimic mai mult. Cum ar putea fi altceva? Dacă ar avea ceva minte, ar opri toate astea înainte

să se agraveze. Ar fi mai dificil, acum că apăruse Polly, dar încă era posibil. Trebuia să fie.

Mergând cu autobuzul spre oraş în dimineaţa următoare, Jenny era absolut convinsă că, dacă Simon ar fi invitat-o la prânz, l-ar fi refuzat. Ar fi adus-o pe Polly înapoi la apartament, apoi ar fi prins autobuzul spre casă.

Dar nu zise nimic când Simon le însoţi la cumpărături.

Şi când şi-a dat seama că asta fusese intenţia lui, simţi cum voinţa o părăseşte.

- N-ar fi mai bine să-ţi termini treburile? sugeră, înainte să părăsească apartamentul.

- Vă deranjez? întrebă Simon.

- Nu, bineînţeles că nu. Am crezut doar că te vei plictisi. Majoritatea bărbaţilor nu agreează plimbările prin magazine.

- Nu? Păi, atunci, dacă mă plictisesc, pot să mă duc să beau ceva.

Deoarece sezonul era pe sfârşite şi stocurile de îmbrăcăminte scăzuseră, le luă toată dimineaţa să cumpere haine pentru copil. Polly probă răbdătoare rochiile, dar fără mult interes. La douăsprezece şi jumătate, Simon sugeră că era timpul pentru masă şi, cum mai aveau de cumpărat sandale şi tenişi de

sport, Jenny nu putu evita prânzul.

în timp ce ea şi Simon beau cafeaua şi Polly îşi termina îngheţata, Jenny spuse:

- Polly, îţi place să ai părul prins în coadă, sau crezi că ar fi o idee bună ca, pentru vară, să te tunzi scurt?

- Oh, pot? Pe faţa copilei apăru primul semn de interes. îl aveam întotdeauna scurt când mami ... se opri brusc.

- Atunci, să vedem dacă ne putem tunde în după-amiaza asta, îi propuse Jenny repede. Şi ar trebui să-ţi luăm o pereche de blugi pentru când te vei juca în grădină, în casa nouă.

- Te vom conduce acasă şi Polly o să vadă casa, spuse Simon făcând semn după nota de plată.

în faţa frizeriei, spuse că are şi el de făcut câteva cumpărături şi mai trebuie să aducă maşina, aşa că le va aştepta în parcarea din apropiere.

Polly arăta mai drăguţ tunsă scurt.

- Mătuşa Monica mă obliga să-l port în coadă. Spunea că e mai puţină bătaie de cap. Dar nu puteam să-l aranjez singură, şi nici unchiul Simon, se confesă ea lui Jenny.

Când se întâlniră în parcare, Simon îi dădu lui Polly câteva cărţi noi pe care le cumpărase pentru

ea.

- Asta este pentru tine, Jenny, o mică atenţie pentru deranjul de astăzi. îi dădu ceva într-o pungă de hârtie. Deschizând, îşi aminti întrebarea lui, aparent întâmplătoare,dacă avea un gramofon acasă. Cadoul lui era un disc.

- Oh, Simon, mulţumesc! Dar nu trebuia să-mi cumperi nimic. Am ajutat din dragoste, spuse fără să se gândească. Imediat ce cuvintele fuseseră rostite, o culoare vie îi acoperi obrajii. Din toate remarcele prosteşti din lume ... .

Din fericire, Simon porni motorul părând să nu fi observat jena ei .

- Sper că-ţi place Nat King Cole.

- Da ... da, îmi place, foarte mult. Este foarte drăguţ din partea ta. în drum spre casă, era foarte conştientă de apropierea lui şi făcea un efort să nu se uite la el. îşi aminti de după-amiaza când i-a căzut, din stejar, în braţe şi îşi simţea inima bătând cu putere.

Când s-au apropiat de orăşel, spuse:

- Poţi să mă laşi lângă pajişte, te rog, i-am promis cuiva că-l sun.

Când opri maşina, se întoarse spre fată:

- La revedere, Polly. Ne vedem luni, la şcoală. La

revedere, Simon. Mulţumesc, încă o dată, pentru disc.

Apoi coborî repede din maşină şi se grăbi spre casa familiei Langdon. Când James deschise uşa, faţa i se lumină.

- Jenny! Intră. Tocmai vroiam să bem ceaiul. Hei, ce avem aici? Ai cheltuit ceva bani.

Văzuse discul şi-l luase să vadă cu ce e.

- Am crezut că tu cumperi numai muzică clasică.

- Nu întotdeauna. Ce mai face mama ta?

- Vino să vezi. O conduse spre camera, cu privelişte spre grădină. Doamna Langdon se încălzea, pe un pat lângă ferestrele franţuzeşti, la soarele de după-amiază.

- Ah, tu erai, Jenny. Ce drăguţ. Nu-ţi imaginezi cât de mult m-am plictisit în clinică timp de două săptămâni, fără să am voie să fac nimic. Vino, aşază-te şi spune-mi ultimele bârfe. James nu aude nici jumătate din ce se întâmplă.

După ce serviră ceaiul, James spuse:

- Hai să ascultăm noul tău disc.

- Nu!

James şi doamna Langdon o priveau surprinşi.

La rândul ei, Jenny, care era la fel de surprinsă de vehemenţa tonului ei, se înroşi, muşcându-şi buza.

- Da ... dacă vrei. Dar va dura ceva timp şi trebuie să mă întorc acasă.

- Te superi dacă mă duc, un sfert de oră, până la casa parohială, mamă? întrebă James

- Bineînţeles că nu. Voi trage un pui de somn. Nu trebuie să stai lângă mine toată ziua.

Mergând spre presbiteriu, James spuse deodată:

- Din cauza mamei nu eşti sigură dacă vrei să te măriţi cu mine?

- Nu, bineînţeles că nu, de ce spui asta?, se miră Jenny

- Ei bine, va locui cu noi şi am crezut că nu agreezi ideea de a locui cu soacra ta în aceeaşi casă. Ştiu că acum vă înţelegeţi bine, dar poate fi altfel când locuiţi împreună.

- Mama ta nu are nimic de-a face. îmi este foarte dragă şi sunt sigură că va fi o soacră perfectă.

Se opri şi se întoarse spre el.

- Ascultă, James, ştiu că nu e corect să te fac să aştepţi, dar chiar nu pot să-ţi dau un răspuns acum. Dă-mi timp până ... la ziua ta.

- Dar asta e la mijlocul lui august, se încruntă el.

- Ştiu. Dar îţi promit că până atunci mă voi fi hotărât. Jur. Te rog, James.

- Nu prea am de ales, nu? spuse el morocănos.

***

Jenny nu asculta discul cu Nat King Cole, nici nu l-a pus lângă celelalte discuri. L-a pus pe şifonier unde, spera ea, poate să uite de el. Şi în nopţile următoare, făcu un efort de voinţă să nu se gândească la Simon. Nu era uşor,având pe nepoata lui la şcoală şi casa văzându-se din dormitorul ei.

Exteriorul casei era acum terminat şi, cu toate că localnicilor încă nu le plăcea, Jenny descoperi că e frumoasă.

într-o după-amiază, în timp ce o ajuta la şcoală pe Polly cu un model de pisică din plastilină, fetiţa îi spuse:

- Ne mutăm în casa cea nouă mâine, domnişoară Shannon.

- Da? Ce minunat. A găsit unchiul tău o menajeră?

- Da, o doamnă Rose. E drăguţă. îmi place de ea. Seamănă puţin cu doamna Tiggywinkle. Ea cu unchiul Simon se duc dimineaţa cu furgoneta de mobilă iar, după şcoală, se întoarce să mă ia.

- Ei bine, cu o zi atât de agitată mâine, ar trebui să te culci devreme în seara asta.

- L-ar scuti de un drum pe unchiul Simon dacă ai veni mâine cu mine, cu autobuzul, Polly. De fapt, putem să mergem acasă împreună în fiecare zi. Nu

cred că-i este convenabil unchiului tău să te ia în fiecare zi de la şcoală, cum a făcut până acum. Spune-i tu în seara asta, vrei?

O asemenea înţelegere era , în circumstanţele date, un lucru de bun-simţ, se gândi ea. N-o implica în vreo legătură cu Simon.

în dimineaţa următoare, în timpul pauzei de masă, Polly îi dădu un bileţel.

" Dragă Jenny, citi ea, e foarte frumos din partea ta că vrei s-o aduci pe Polly acasă. Ne vedem diseară. Simon."

- Nu intri s-o vezi? întrebă Polly nerăbdătoare, când ajunseseră acasă în acea după-amiază.

- Nu astăzi, drăguţă. Altădată, poate, când vă instalaţi cum trebuie. Ne vedem mâine. Pa.

Jenny se îndreptă repede spre casă înainte ca dezamăgirea de pe faţa copilei sau curiozitatea ei s-o facă să-şi schimbe hotărârea.

Era şapte seara şi bunicii ei erau plecaţi când sună cineva la uşă. Instinctul îi spuse că era Simon şi vroia să nu răspundă, dar probabil, auzise radioul şi ştia că era cineva acasă.

Vazându-l, cele două săptămâni, în care sperase că atracţia ce o simţea pentru el scăzuse, părură lipsite de sens.

- Bună. Am să te invit la o cafea şi la un tur al casei, îi zâmbi el.

- Mă tem că nu pot în seara asta. Trebuie ... trebuie să mă spăl pe cap.

- înţeleg. Atunci, poate altădată.

- Da ... mulţumesc, înghiţi în sec. Ţi-a spus Polly că pot s-o aduc acasă în fiecare zi?

- Da, dar nu pot să-ţi cer una ca asta.

- Nu e nici o problemă. Chiar mi-ar plăcea. Dacă aş rămâne în oraş seara, aş putea mereu să te sun.

- Dacă eşti sigură că nu e un deranj prea mare ...

- Deloc.

Urmă un moment de tăceree.

- Bine atunci. Mulţumesc, Jenny. Noapte bună.

- Noapte bună, răspunse ea cu vocea schimbată.

După ce plecase, închise uşa şi, pentru câteva minute, se
sprijini de ea. Era clar că nu i-a crezut scuza cu spălarea părului. Ce crezuse oare?

în seara următoare, ducând câteva scrisori la poştă pentru bunicul ei, Jenny se întâlni cu Fenella Waring.

- M-am întâlnit din nou ieri cu vecinul tău. E fermecător, nu-i aşa?, zise Fenella în timp ce mergeau împreună spre Market Cross .

De-abia aştept să văd cum arată casa. Am auzit că locuieşte cu un copil. Este văduv?

- Nu, Polly e nepoata lui. Este orfană, răspunse Jenny scurt.

- înţeleg. Probabil o pacoste pentru el. Mă întreb de ce nu este încă însurat?

- Ce mai face John? întrebă brusc Jenny.

- Neşlefuit, ca îndotdeauna. Nu te uita aşa surprinsă la mine. Nu pot să-l opresc să mă adore, nu-i aşa?

- Ai putea să nu-l mai încurajezi, dacă nu intenţionezi să te măriţi cu el.

- Dar încă nu m-am hotărât. Dar nu-mi poţi spune tu; toată lumea ştie că James e îndrăgostit de tine, şi încă nu v-aţi aşezat la casa voastră,nu-i aşa?

- Asta ne priveşte pe noi, răspunse Jenny rece.

- La fel şi în cazul nostru. Oricum, dacă-l refuz este în stare să se arunce în râu şi să termine cu totul. Şi cu James ... dacă nu-l vrei tu, atunci cine? Ar putea face ceva nesăbuit.

- E josnic să spui asta, exclamă Jenny.

- Oh, nu fi atât de plictisitor de cuminte, Jenny. Sunt deja prea mulţi ipocriţi pe aici. îmi vine să urlu de plictiseală.

- De ce nu te întorci atunci la Londra?

- Poate că am să mă întorc, sau poate nu, zâmbi Fenella misterios.

E o persoană care nu mă plictiseşte, spuse ea mai mult pentru sine.

Jenny puse scrisorile în cutia poştală. Niciodată n-o plăcuse, dar acum o ura.

- Noapte bună, spuse scurt şi porni de-a lungul străzii.

Capitolul 6

într-o seară din săptămâna următoarea, venind acasă Jenny o găsi pe bunica ei purtând o rochie drăguţă pe care i-o cumpărase anul trecut.

- Bună, ieşiţi în oraş în seara asta, bunico?

- Da, toţi ieşim, draga mea. Domnul Gilchrist a venit la prânz să ne invite pe toţi să luăm cina cu el.

- Nu pot. I-am promis lui James că ies cu el, răspunse Jenny repede.

- Oh, Jenny, n-ai spus nimic. Nu poţi să nu te duci? Sunt sigură că James nu se va supăra.

Urându-se că minţea, spuse:

- Nu, nu pot, din păcate. El ... are bilete pentru un concert. îi ceri scuze domnului Gilchrist din partea mea? Este, totuşi, o invitaţie venită pe neaşteptate, nu?

După ce bunica ei plecă, îl sună pe James, şi cum era o seară frumoasă, îi propuse să meargă pe plajă, la o baie.

La ora unsprezece şi jumătate, când se întorseseră bunicii ei, Jenny, îmbrăcată în pijama, bea în bucătărie o cană de cacao cu lapte.

- Păsări de noapte, nu? spuse doamna Shannon arătând îmbujorată şi fericită ca un copil care a fost lăsar să stea până târziu. Oh, dragă, am petrecut o

seară atât de plăcută. Păcat nu ai putut veni. Ţi-a plăcut concertul? Jenny dădu din cap că da.

- Vrei nişte cacao cu lapte, bunico?

- Nu, mulţumesc, dragă. Am servit vin la cină- doamna Rose este o bucătăreasă excelentă - şi un lichior delicios după aceea. Voi dormi buştean la noapte.

- Cum e casa în interior?

- Oh, deosebit de atractivă. N-am mai văzut ceva asemănător până acum. Cu toate utilităţile moderne - dar nu goală şi lipsită de culoare, cum mă aşteptam. Şi atât de uşor de întreţinut, spunea doamna Rose. Fetiţa mi-a arătat camera ei înainte să se ducă la culcare. Ce copilă minunată şi ce maniere are.

Oh, şi priveliştea din sufragerie, Jenny! Când grădina va fi aranjată cum trebuie va fi splendid.

Doamna Shannon era atât de enuziasmată încât ar fi vorbit toată noaptea dacă nu-i spunea soţul ei că e timpul pentru culcare.

La micul dejun, în dimineaţa următoare, încă mai povestea despre aparatele casnice din casa vecină.

- Cât mi-aş dori să fi existat toate aceste lucruri şi pe vremea când eram tânără soţie.

- Ce-a zis domnul Gilchrist când i-ai spus că nu puteam veni?

- A fost înţelegător, dragă. I-am explicat că James

are, seara, câte două operaţii pe săptămână şi că nu-i place s-o lase pe mama lui singură prea des, deci nu vă puteţi întâlni atât de des pe cât ai vrea.

- Nu i-ai spus ... Jenny se opri. Era cât pe ce să continue: "Nu i-ai spus că eu şi James suntem aproape logodiţi, nu-i aşa?"

- Ce să nu-i spun, dragă?

- Oh ... nimic.

Doamna Shannon o privi un moment.

- E bine că se termină semestrul săptămâna viitoare. Arăţi destul de obosită în ultimul timp. Ai nevoie de odihnă.

Cu două zile înainte să se termine şcoala, Jenny şi Polly veneau de la staţia de autobuz, când o văzură pe doamna Shannon venind spre ele.

- Jenny, doamna Rose a trebuit să plece în oraş. A sunat-o cineva astăzi. Se pare că fiica ei a născut cu trei zile mai devreme, şi nu e nimeni care să aibă grijă de restul familiei. Doamna Roses era foarte mâhnită, pentru că domnul Gilchrist e la Londra astăzi. Dar i-am spus că Polly poate să ia ceaiul cu noi, şi apoi tu ai putea s-o culci şi să stai cu ea până vine unchiul ei.

- Da, bineînţeles, fu Jenny de acord. Hai Polly, vino să vezi casa noastră.

După ceai , Jenny scoase o cutie de joc, de

culoarea fildeşului, ce fusese a pastorului când era copil şi o învăţă pe Polly cum se joacă. Curând, veni timpul ca Polly să se culce şi plecară spre casa vecină. în timp ce deschidea uşa de sticlă cu cheia pe care doamna Rose o lăsase bunicii, Jenny simţi un fior de emoţie.

Poly insistă să-i arate casa, în afara camerei doamnei Rose , care, explică ea serios, era privată.

- Aici doarme unchiul Simon, spuse deschizând uşa camerei cu vedere spre grădină. Jenny zări un pat dublu acoperit cu o cuvertură de un verde-închis, un fotoliu de piele purpuriu şi - lângă fereastră - o masă cu hârtii pe ea.

- Cred că Şi asta e privată, Polly, spuse după o privire scurtă.

Supraveghe baia copilului în cada de marmură neagră, îi ascultă rugăciunea şi o puse în pat.

- Unchiul tău a plecat la Londra cu trenul? A spus la ce oră se întoarce, Polly?

- Nu, a plecat cu maşina. Nu cred că se întoarce devreme. I-a spus doamnei Rose să nu-l aştepte, şi ea se culcă târziu. Are un televizor în cameră şi se uită la el până se opreşte.

- Ei bine, nu contează de fapt cât întârzie. Sunt o mulţime de cărţi de citit în sufragerie. Noapte bună, micuţo. Somn uşor. Jenny o sărută uşor pe copilă.

Spre surprinderea ei, Polly o îmbrăţişă timid.

Când Jenny plecă din cameră, sună telefonul. Era doamna Rose, care vroia să ştie dacă totul era bine.

- Da, bineînţeles, doamnă Rose. Nu vă faceţi griji, sunt sigură că domnul Gilchrist va înţelege. Cum se simte fiica dumneavoastră?

Deja bunică a patru fete, menajera avea acum un nepot ce cântărea patru kilograme, în ciuda naşterii premature.

După ce închise telefonul, nu putu să nu se mai uite o dată prin bucătărie; în prezent, bucătăria era deschisă spre sufragerie, dar putea fi închisă, văzu ea, cu un perete de sticlă glisant.

Fără să citească- cu toate că erau câteva sute de cărţi pe rafturile de cedru, Jenny se uită la televizor, cu sonorul scăzut, să n-o deranjeze pe Polly. Mai târziu îşi făcu o cană cu ceai şi privi apusul de soare. Treptat se întunecă. Când se întoarse, nu aprinse lumina, dar se aşeză pe canapea până se făcu aproape întuneric.

Deodată, camera se lumină de la veioza de pe măsuţa de cafea. Şi-a dat seama că adormise. Apoi îl văzu pe Simon stând în umbră, între scările ce dădeau în hol.

- Oh ... cât e ceasul?
- Aproape miezul nopţii. Ce cauţi aici?

Clipind, şi amorţită din cauza poziţiei în care adormise, Jenny îi spuse, destul de împotmolit, ce se întâmplase.

- înţeleg. Mai aprinse câteva becuri şi veni spre masă, de unde -şi luă o ţigară dintr-o tabacheră de argint.

în timp ce încerca s-o aprindă, ea observă că arăta destul de obosit. Şi deodată, şi-a dat seama că ce simţea pentru el nu era o efemeră atracţie fizică, o pasiune nebună. Era profund şi irevocabil îndrăgostită de el.

- Te conduc acasă. îmi pare rău că te-am reţinut până la ora asta.

- Nu contează. Lasă-mă să-ţi aduc ceva de mâncare. E un drum lung până la Londra şi înapoi. S-au te-ai oprit să mănânci pe drum?

- Am mâncat ceva înainte să plec din oraş.

- Asta a fost acum câteva ore. Fac nişte sandvişuri şi cafea, spuse ea hotărât, luând cana de ceai şi ducând-o înapoi în bucătărie.

- Unde ţine doamna Rose pâinea?

Simon o urmă şi deschise un sertar din plastic laminat, puternic aerisit. Apoi se rezemă de un dulap şi, privind-o cum taie pâinea şi o pune în prăjitor, ochii i se îngustară.

Conştientă de părul dezordonat şi de obrajii

îmbujoraţi de somn, Jenny spuse:

- îmi străluceşte nasul? Am adormit pe la zece.

- Visai. Când am aprins lampa, buzele ţi se mişcau, spuse el.

- Da? Nu-mi amintesc.

"Ştiu doar că m-am trezit, te-am văzut, şi am ştiut că te iubesc", gândi ea. îi era frică să se uite în ochii lui, de teamă să n-o trădeze ochii.

Simon mâncă şi bău în tăcere; Jenny strânse cana în mâini şi se simţi cuprinsă de o căldură puternică, semn că trăia mai intens ca niciodată. Nu era deloc obosită. Era o intimitate încântătoare să stea cu el atât de târziu, împărţind o masă simplă. Erau probabil singurii treji din tot oraşul, şi ar fi fost fericită dacă ar sta acolo până în zori.

Dar, după ce bău o a doua ceaşcă de cafea, Simon spuse:

- E timpul să te culci, vasele pot aştepta până mâine dimineaţă.

Pe cer era lună plină, neavând nevoie de lumină pentru a vedea drumul însă Simon o luă de braţ.

Se întrebă ce ar spune Simon dacă ar sugera că e o noapte prea frumoasă pentru a dormi şi că ar merge la o plimbare. Se amuză în sinea ei. în umbra verandei, el îi spuse tandru:

- Mulţumesc că ai avut grijă de casă, Jenny.

Noapte bună! Se strecură în camera ei şi, după câteva minute, văzu cum se aprinde lumina în camera lui. După un sfert de oră, se stinse din nou şi ea aprinse lampa, pregătindu-se de culcare.

în timp ce era în pijama, îşi aminti de discul de pe şifonier. îl luă zâmbind şi deschise gramofonul primit de la bunicii ei când împlinise douăzeci de ani. Cu volumul dat încet, ascultă " April in Paris" ... "The Very Yought of You"... "Wild is Love" ... .

Tonul tandru al viorilor, versurile romantice şi vocea puternică a lui Nat King Cole erau expresia perfectă a stării ei sufleteşti. La miezul nopţii, când trebuia să fi adormit de două ore, Jenny stătea pe pat, într-o dispoziţie de fericire exaltată.

N-avea nici un motiv să se simtă aşa dar, deodată, să-l iubească pe Simon părea la fel de firesc ca venirea verii după primăvară. Cum de s-a îndoit până acum? Pentru că s-a întâmpat aşa rapid? Pentru că a început prin a-l urî? Poate, în sinea ei, a simţit de la bun început că era cineva special, cineva ce avea să-i schimbe toată viaţa şi, fiindu-i frică de spulberarea rutinei sigure, ea se agăţa de orice pretext pentru a-şi nega instinctul.

Discul se termină şi Jenny se ridică să închidă gramofonul. Apoi, ca un duş rece, îşi aminti de James.

- Nu înţeleg, spuse James.

De ce, Jenny? De ce?

Erau în cabinetul lui şi el stătea lângă chiuvetă - vroia să se spele pe mâini când Jenny îl anunţase - în timp ce Jenny stătea, palidă şi abătută, pe scaunul din faţa biroului.

Era o întrebare la care se aştepta, dar la care nu găsise răspuns. Nu-i putea spune adevărul ... dar ce altceva ar putea fi?

Să vină la el, să-i spună că nu poate să se mărite cu el a fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut vreodată. Văzându-i ochii îndureraţi, şi-a dat seama că era de o mie de ori mai uşor să înduri durerea decât să-i faci pe ceilalţi să sufere.

- îmi pare rău, spuse încet. Oh, James, îmi pare atât de rău.

- Nu înţeleg. Am fost atât de sigur ... am crezut că ... Oh Doamne! Se întoarse cu faţa la fereastră şi, în timp ce stătea cu spatele la ea, muşchii feţei îi tresăreau puternic.

- Eşti sigură? spuse după un timp, fără să se mişte.

- Da ... destul de sigură.

Nici acum nu se mişcă şi, după câteva clipe, ea se ridică.

- Ar fi mai bine să plec.

- Nu, aşteaptă! Din doi paşi ajunse la uşă,

ţinându-i calea. Nu pot accepta una ca asta. N-are nici un sens. Ce s-a întâmplat? Ce te-a schimbat?

- Nu m-am schimbat. Nu am fost niciodată sigură, James, ştii asta. Dacă ... dacă iubeşti pe cineva, n-ai nevoie de timp să te hotărăşti. Trebuia să-mi dau seama de la început.

- Dar asta nu demonstrează nimic. Multor fete le e frică atunci când ajung la momentul ăsta, protestă el vehement. Devin nervoase atunci când vine vorba să se aşeze la casa lor, să aibă grijă de casă şi de copii. E o reacţie perfect naturală.

- Nu şi dacă sunt cu adevărat îndrăgostite, James. Fetele vor să se mărite. De-abia aşteaptă, spuse ea blând.

- Atunci, e probabil din cauză că ne cunoaştem de atâta vreme, continuă el disperat. Femeile îşi închipuie mereu că dragostea le va lovi ca un fulger. E o prostie. Ştii că e, Jenny. N-ai să întâlneşti un tip la care să te uiţi o dată şi să-ţi spui " El e". Pur şi simplu nu se întâmplă în viaţa de zi cu zi. Dacă s-ar întâmpla, atunci n-ar dura. Oamenii se căsătoresc pentru că vor aceleaşi lucruri de la viaţă, pentru că râd la aceleaşi glume, pentru că se simt ... bine împreună. Ca noi doi.

- Ştiu asta, James. Nu sunt o adolescentă. Dar iubirea e mai mult de atât, sunt sigură. Nu e doar o

potrivire dintre doi oameni. Este să ştii că nu poţi trăi fără celălalt.

- Adică dacă mor mâine, pentru tine n-ar conta? spuse el pe un ton amar.

- Nu e adevărat!

Se detesta că-i făcea una ca asta. Dar cum să-l convingă fără a-l răni?

James plecă de lângă uşă şi căzu pe scaunul din spatele biroului.

- Ar trebui să pleci, acum. Aş vrea să fiu singur un timp.

în timp ce ea şovăia, îi întâlni ochii.

- Nu pot să nu te iubesc, Jenny. Şi încă sunt sigur că suntem perfecţi unul pentru celălalt. Atât timp cât nu mai e altcineva, n-am să renunţ să sper.

în timp ce mergea încet spre casă, Jenny se întreba dacă făcuse o greşeală nespunându-i că mai este cineva. Dar era sigură că n-avea să creadă nici o invenţie despre cineva întâlnit în oraş, n-avea să accepte dragostea ei pentru Simon decât ca o pasiune trecătoare, aşa cum crezuse şi ea până noaptea trecută.

" Şi faptul că îl iubesc pe Simon, nu înseamnă că şi el mă iubeşte pe mine", gândi ea, muşcându-şi buza.

A doua zi era prima zi de vacanţă, şi Jenny îşi

petrecu dimineaţa în grădină. Observă, în timp ce tundea peluza, o siluetă mică ce o urmărea de dincolo de gard.

- Salut, Polly. Ai vrea să vii să mă ajuţi? întrebă ea mergând spre copilă.

- Oh, pot? Da, te rog.

- Mai bine l-ai întreba pe unchiul tău dacă ai voie.

- Va fi de acord. Are treabă în camera lui. Polly fugi spre casă.

- Unchiul spune că e foarte drăguţ din partea ta, dar să mă trimiţi în casă dacă te deranjez prea mult, îi spuse cu răsuflarea tăiată, câteva momente mai târziu.

- Când se întoarce doamna Rose?

- în seara asta. Va avea altcineva grijă de fata ei şi de copil.

- Un ajutor din familie, bănuiesc. Acum, hai să luăm un coş din magazie şi poţi să culegi iarba dintre trandafiri în timp ce eu termin de tuns peluza. Mai târziu, poate mergem la magazin să luăm două îngheţate pentru a sărbători libertatea noastră, zâmbi Jenny.

în zilele următoare au stat mult împreună, Jenny se bucurându-se de discuţiile pe care le avea cu fetiţa. îi alunga gândurile cu privire la James. Şi, cu toate că de-abia aştepta să-l vadă din nou pe Simon,

într-un fel era bucuroasă că avea treabă toată ziua în oraş. Simţea că n-avea dreptul să fie fericită în timp ce James trecea prin clipe grele.

într-o după-amiază, în a doua săptămână de vacanţă, Polly veni alergând spre casa parohială, anunţând-o că Simon a venit acasă mai devreme.

- Mergem pe plajă. Poţi să vii cu noi, Jenny? întrebă ea emoţionată.

- Mi-ar plăcea foarte mult, scumpo. Aşteaptă puţin să-mi iau costumul de baie. Se făcuseră deja nouă zile de când îi ţinea locul doamnei Rose, dar parcă fuseseră nouă luni.

Simon punea un coş de picnic în potbagaj când se întorcea cu Polly.

- Jenny o să vină cu noi, îi spuse Polly.

- Oh, Polly, nu trebuia să mă inviţi de una singură, spuse Jenny, mâhnită. îmi pare rău, Simon. Am crezut că a fost ideea ta.

- Dar, te rog, vino! îi zâmbi Simon.

în ciuda comportamentului cordial al lui Simon, Jenny avu un sentiment neplăcut că nu se gândise s-o invite.

El opri într-un loc unde mai erau doar câţiva oameni. Polly, care avea costumul de baie sub rochiţă, fugi spre apă imediat ce ajunseră pe plajă. Simon, la fel, după ce şi-a dat jos pantalonii şi

cămaşa, îi spuse:

- Ne vedem în apă.

îl văzu cum o ia în braţe pe Polly, o înălţă deasupra apei şi o aşază pe umeri, apoi, ţinându-se de mână, înaintară în apă. Jenny se schimbă în costumul ei de baie verde şi merse spre mare. Era o zi toridă; înotă spre o porţiune de nisip paralelă cu plaja, în spatele căreia se întrezărea adâncimea apei, de un albastru închis. Simon şi Polly i se alăturară. Polly nu putea să înoate mai mult de câţiva metri, dar se pare că nu-i era frică de apă şi-l lăsa pe unchiul ei s-o poarte încet spre mica oază.

- Nu-i aşa că e minunat, Jenny? Oh, uite , un crab. Fugi să-l cerceteze.

Simon se uită la Jenny într-un fel ce o făcu să se înroşească. îi părea bine că privise vara într-un mod optimist şi îşi cumpărase costumul acesta de baie, înlocuindu-l pe cel vechi.

- Pleci undeva în vacanţă, Simon?, întrebă ea, respirând greu.

- N-am plănuit nimic. Nu cred. Tu? Se lăsă jos pe nisipul moale.

- Nu, nu plecăm nicăieri. Nici n-are sens, fiind atât de aproape de plajă.

Nu ne permitem să călătorim în străinătate.

- Ţi-ar plăcea să călătoreşti?

- Am făcut-o deja - când eram mică. Tatăl meu lucra în diplomaţie. Locurile pe care aş vrea să le văd acum sunt prea departe ... Zanzibar, Hongkong, Mexic.

- La vârsta ta, totul e posibil. Ceva din tonul lui o făcu să spună:

- Nu sunt chiar atât de tânără.

- Destul de tânără cât să nu-ţi placă să fii numită aşa.

Jenny desena ceva cu degetul în nisip.

- Vorbeşti de parcă ai fi de vârsta mijlocie.

- Chiar sunt. Sunt la jumătatea drumului ce mă va duce spre patruzeci de ani.

- Asta nu e vârsta mijlocie. Ăsta e începutul vieţii.

- E la distanţă mare faţă de douăzeci de ani.

- Hai să înotăm înainte ca bătrânele tale oase să nu mai poată, zise ea machiavelic, sărind în picioare.

Dar gluma era forţată, simţind că Simon punea o distanţă între ei. Ştia că nu e sofisticată, dar părea chiar atât de imatură?

Simon o purtă pe Polly înapoi pe plajă, după care o ajutară pe Jenny să construiască un castel mare de nisip. Apoi mâncară ce le pregătise doamna Rose.

- Nu te schimbi? sugeră Simon în timp ce fuma o ţigară şi Polly fugise să caute scoici pentru decorarea castelului.

- Mi-e bine.

O trata intenţionat ca pe o adolescentă? Sau i se părea?

Pe la cinci şi jumătate, Simon se uită la ceas şi o chemă pe Polly, spunându-i că era timpul să meargă acasă.

- Oh, chiar trebuie să plecăm acum? Nu sunt deloc obosită. Nu putem să mai stăm puţin? îl rugă Polly.

- Mă tem că nu, azi. Trebuie să ies în oraş, seara asta.

Simon se întoarse spre Jenny:

- Iau masa la familia Waring.

- Adevărat? N-avea nici un dubiu cine din familia Waring făcuse de fapt invitaţia.

Mai târziu în acea seară, când Simon era în drum spre Red Gables, Jenny stătea în faţa oglinzii din dormitorul ei, studiindu-se. " Presupun că arăt mai tânără decât sunt. Trebuie să fac ceva - dar ce?", se gândea Jenny. în mod normal îşi fila părul o dată la trei săptămâni, dar, recent, nu mai trecuse pe la coafor. Se gândi că avea acum părul destul de lung pentru a-l prinde într-un coc franţuzesc. Mâine va cumpăra câteva ace de păr şi va experimenta." Voi încerca şi un machiaj pentru ochi", decise ea.

în dimineaţa următoare, ştiind că bunicul era la

slujba de dimineaţă, Jenny ceru permisiunea să ia maşina pentru a face cumpărături în oraş. Apoi trecu să vadă dacă Polly ar vrea să meargă cu ea. Cum era deja ora zece, se gândi că Simon plecase deja spre serviciu. Dar el deschise uşa când sună.

- Oh ... Bună dimineaţa!. Jenny îi explică de ce venise.

- Cred că i-ar plăcea mult să vină cu tine, spuse el. Polly, vino aici, te rog.

- Ai petrecut o seară plăcută la familia Waring?

- Da, a fost frumos. Evident, Simon lucra acasă toată ziua. Purta nişte pantaloni largi şi o cămaşă de bumbac albastră.

- Fenella e o figură, nu-i aşa? întrebă el.

- Da, este.

Jenny se gândea ce purtase Fenella şi care dintre strategiile ei folosise cu Simon. Fusese foarte feminină şi fragilă? Sau jucase rolul de femeie sofisticată, purtând o rochie neagră, adânc decoltată, cu o ţigară lungă, buze purpurii, unghii şi toate celelalte artificii.

în orice caz, Simon părea să n-o fi luat în serios. Dar, pe de altă parte, era făcut din alt aluat decât John Barton.

în următoarele două săptămâni Jenny şi Polly erau împreună aproape tot timpul.

- Nu ştiu ce s-ar fi făcut fără dumneavoastră, domnişoară Shannon, spuse doamna Rose într-o zi, după ce Polly îşi petrecuse după-amiaza ploioasă făcând oameni din aluat de prăjituri, în bucătăria casei parohiale.

- S-ar fi simţit singură, fără copii de vârsta ei cu care să se joace.

- Da, e păcat că în zona asta nu sunt copii de la şcoala noastră.

Cei de aici sunt fie prea mari, fie prea mici.

- îi place să citească, dar nu cred că-i face bine să stea atâta timp cu nasul în cărţi. îi e dor de mama ei, sărăcuţa. Are nevoie de cineva cu care să vorbească şi dumneavoastră sunteţi o persoană care înţelege de minune copiii. Aveţi mai multă răbdare decât am avut eu când cei din familia mea erau mici.

- Sunt foarte ataşată de ea, spuse Jenny sincer. Şi chiar dacă nu i-ar fi oferit ocazia de a-l întâlni pe bărbatul pe care-l iubea, tot ar fi fost bucuroasă să petreacă timpul cu ea.

într-o după-amiază, când Simon lucra acasă în biroul lui, cum făcea adeseaJenny o luă pe Polly la o plimbare prin pădure. Nu mai fusese acolo de când cu James şi evită locul unde stătuse cu el. Nu-l mai văzuse pe James de când se dusese la cabinetul lui, în acea seară, dar a întâlnit-o în schimb pe doamna

Langdon, la magazin. Din comportamentul ei faţă de ea, îşi dădu seama că James nu i-ar fi putut spune ce s-a întâmplat.

Când se întoarseră acasă, Simon stătea pe terasă. Cu el - stând calmă şi sigură pe ea într-o rochie albă fără mâneci - era Fenella.

- Dar Jenny, ce ţi-ai făcut? exclamă ea, ridicând din sprâncenele bine îngrijite.

Era pentru prima dată când Jenny îşi ridicase părul într-un coc şi, în loc de pantaloni şi tricou, purta o fustă plisată şi un pulover italian de mătase, de culoarea turcoazului, destul de scump.

- Bei ceva? Arăţi încălzită, spuse Simon, trimiţând-o pe Polly să mai aducă două pahare.

Observaţia lui o făcu pe Jenny să se gândească dacă nu cumva era neatrăgător aprinsă în obraji şi cu nasul lucios.

- îmi place cum ţi-ai aranjat părul, spuse mieros Fenella. Oh, îţi cade acul de păr. Se aplecă pe spătarul scaunului şi-i atinse lui Jenny părul la spate.

- Gata. Aşa-i mai bine. Singura problemă când îţi prinzi părul la spate este că îţi cade mereu acul de păr şi îţi trebuie mult fixativ să rămână aşa.

Polly veni cu paharele şi Simon le umplu cu suc proaspăt de portocale.

- Mai vrei suc, Fenella?

- Da, te rog. îi dădu paharul împreună cu o privire caldă,de sub genele false ale ochilor căprui, discret machiaţi cu verde.

Nu i-a trecut niciodată prin cap lui Jenny că Simon ar putea ceda avansurilor provocatoare ale Fenellei dar, în timp ce asculta zâmbind sporovăiala ei, îi aprindea ţigara şi câteodată privea admirativ la picioarele ei, se pare că ar fi putut. Când Fenella spuse că trebuie să plece, el o conduse până la poartă şi Jenny se întreba ce cuvinte o făcuseră pe Fenella să râdă atât de cristalin.

- Nu-mi place domnişoara Waring. Este ca prietenii mătuşii Monica, spuse Polly cu o sinceritate de copil când el se întoarse.

- Nu fi obraznică!

Jenny nu-l mai auzise niciodată vorbindu-i atât de aspru copilului şi nu fu surprinsă când buza de jos a fetei începu să tremure şi fugi în casă.

- Nu trebuia să fii atât de aspru, se indignă ea. A spus doar ce gândeşte. Aşa fac copiii.

- Va trebui să înveţe să se controleze, nu-i aşa?

- Da? numai pentru că ... , Jenny se opri muşcându-şi buza.

- Da?

- Nimic. Ar trebui să plec.

- Nici ţie nu-ţi place Fenella, nu?

- Nu prea.

- Cred că puţine femei o plac. Tipul de femeie fatală nu este foarte îndrăgit de acelaşi gen ca ele.

- Acelaşi gen ca ele le plictisesc.

- Aşadar, şi tu ai gheare. Nu-ţi face griji, Jenny. Pot să am grijă de mine.

- Sunt sigură că poţi. Cred că tu şi Fenella vă potriviţi foarte bine, spuse ea, enervată de tonul lui ironic.

S-ar fi ridicat în picioare şi ar fi plecat dacă el n-ar fi prins-o de umeri şi ar fi ţinut-o nemişcată. Pentru o clipă, era o asemenea ură în privirea lui, încât, involuntar, se feri de el. Apoi mâinile îi căzură pe lângă el şi, fără un cuvânt, intră în casă. în acea seară, Jenny, după cină, Jenny stătea pe bancă afară când auzi pe cineva venind spre ea. Paşii erau bărbăteşti - dar nu ca ai bunicului - şi, pentru un moment, inima îi stătu în loc.

Dar nu era Simon cel ce apăru.

- Bună, Jenny, spuse James încet.

- James! Dezamăgirea ei i se citea probabil pe faţă.

- Mi-a spus bunica ta că eşti aici. Pot să mă aşez o clipă?

Se dădu într-o parte pentru a-i face loc.

- Trebuia să te văd, spuse el cu voce scăzută.

- Oh, James, ar fi mai bine să nu fi venit. Jenny şi-a dat seama că, în starea în care se afla, nu putea suporta o confruntare emoţională.

- Trebuie. Nu pot să stau deoparte şi să văd cum te faci de râs, spuse el fără să se uite la ea.

- Să mă fac de râs? Ce vrei să spui?

- Ştiu acum de ce m-ai refuzat.

- Ţi-am spus de ce. Ea înghiţi în gol.

- Nu adevăratul motiv.

- James, te rog ...

- Am fost un idiot că nu mi-am dat seama mai devreme. Pur şi simplu nu mi-a trecut prin minte, continuă el. Nu te învinovăţesc pe tine. I se poate întâmpla oricui, şi tu ai dus o viaţă atât de liniştită. Dar trebuie să ştii că nu e un lucru adevărat ... nu se poate ajunge nicăieri.

- Nu ... ştiu despre ce vorbeşti.

Se uită la ea compătimitor.

- N-are rost să negi, Jenny.

Ştiu toţi că îţi petreci tot timpul acolo.

- Acolo? Unde?

- La Gilchrist. Lumea încă nu ştie de ce ... dar eu ştiu. Trebuia să-mi dau seama de mult.

- N-are nici o noimă. Mă duc câteodată pentru Polly. E singură, şi are nevoie de cineva cu care să se joace.

- Poate - dar ăsta nu e motivul principal. E un pretext pentru a-l vedea pe Gilchrist, nu-i aşa? Crezi că eşti îndrăgostită de el, nu?

- N-ai nici un drept!

- Ba am tot dreptul. Te iubesc şi vreau să fii fericită.

Ar fi sărit în picioare şi ar fi plecat, dar el o prinse de mână. O ţinea blând şi probabil ar fi putut să se elibereze.

- Ascultă-mă, Jenny. Poate nu sunt bărbatul vieţii tale. Dar sunt al naibii de sigur că nici Gilchrist nu este. E o nebunie ... trebuie să-ţi dai seama.

- De ce este o nebunie? întrebă ea, dându-şi seama de acceptarea implicită.

- Sunteţi la fel de potriviţi ca apa şi uleiul ... nu aveţi nimic în comun. L-am întâlnit. Am văzut cum e.

- Ce-ai văzut? Mie mi se pare perfect normal. Nu-mi spune că ai idei preconcepute de genul că, dacă n-a trăit aici toată viaţa, trebuie să-l suspectezi de ceva.

- Nu, bineînţeles că nu. James începuse să se enerveze. Dar este evident un bărbat experimentat - cu mult mai în vârstă ca tine - cu dumnezeu ştie câte legături amoroase în spatele lui. Din câte ştim, ar putea avea o soţie pe undeva. De unde ştii că nu e divorţat? Şi dacă nu e însurat, la vârsta lui, este

evident că nu-şi doreşte o soţie. Dacă mă întrebi pe mine, se foloseşte de tine pentru copilul ăla.

- Oh, încetează - încetează!suspină Jenny. Nu e drept să mă necăjeşti aşa pentru că nu simt cum ai vrea tu să simt, James. N-am vrut niciodată să te rănesc ... ştii asta.

- Tu vei fi cea care va fi rănită, nu înţelegi? Fii rezonabilă, Jenny. încetează să-l mai vezi. Pleacă undeva pentru un timp.

- Lasă-mă în pace. Nu vreau să te ascult. Pur şi simplu lasă-mă în pace! izbucni ea.

- Trebuie să asculţi!

Dar nu mai putea îndura. Plecă, fugind prin grădină spre poarta din spate. James nu veni după ea şi, slavă Domnului, nu era nimeni s-o vadă în ce stare era - cu lacrimile şiroind pe obraji.

Se înserase când se întoarse acasă şi, imediat ce intră în casă, bunicul ei ieşi din bibliotecă. La vederea feţei lui îngrijorate, ştiu că James trebuie să-i fi spus totul.

- Jenny, dragă ...

- Nu acum, bunicule. Nu acum, te rog ...

Fugi pe scări şi se aruncă în pat.

Capitolul 1

Când se trezi a doua zi dimineaţă, o găsi pe bunica ei stând lângă pat.

- Ţi-am adus o cană cu ceai, draga mea, spuse doamna Shannon blând.

- Oh, Doamne, am dormit prea mult? îmi pare rău, bunico. Cât e ceasul?

- Nouă şi jumătate. Nu contează. Probabil n-ai avut o noapte prea bună,nu?

- Nu ... n-am avut, oftă Jenny

- Am să închid fereastra, da? Mă tem că vremea bună s-a stricat. Trase înapoi perdeaua udă de la burniţa de azi-noapte şi închise fereastra.

- Stai puţin, bunico, spuse Jenny când bunica vroia să plece din cameră. Ai aflat de James şi mine, nu?

- Da, draga mea.

- Ţi-a spus ... totul?

- Ne-a spus că te-a cerut în căsătorie şi că l-ai refuzat.

- Atât?

Doamna Shannon se aşeză pe marginea patului.

- Nu, ne-a spus şi despre domnul Gilchrist. Jenny, dragă, eu şi bunicul am discutat despre asta după ce te-ai dus aseară în camera ta, şi am ajuns la concluzia că este ceva ce trebuie să hotărăşti

singură. Nu trebuie să ne spui nimic, dacă nu vrei.

- Nu e nimic de spus ... decât că nu mă pot mărita cu James. îmi pare rău, bunico. Trebuie să fi fost un şoc pentru tine.

- Da, a cam fost, şi bietul James era foarte abătut.

- Crezi că ar trebui să mă mărit cu el, nu?

- Trebuie să recunosc că întotdeauna am crezut că sunteţi potriviţi unul pentru celălalt. Dar este viitorul tău şi tu trebuie să decizi. Sunt sigură că n-ai să faci nimic nechibzuit. Acum, bea-ţi ceaiul şi îmbracă-te să iei micul dejun. Jenny rămase în casă toată ziua, dar în după-amiaza următoare le întâlni, în magazinul general, pe doamna Rose şi pe Polly.

- Eşti supărată pe mine că am fost obraznică cu domnişoara Waring? o întrebă Polly neliniştită, în timp ce menajera cumpăra ceva şi Jenny se uita la nişte pachete de seminţe.

- Nu, iubito, nu sunt.

- Nu te-am văzut ieri şi am crezut că eşti supărată, explică Polly.

- A fost o zi atât de urâtă, încât n-am ieşit nicăieri, spuse Jenny.

- Trebuie să veniţi să vedeţi casa de păpuşi pe care a făcut-o domnul Gilchrist pentru ea, domnişoară Shannon, spuse doamna Rose, venind la ele. E o frumuseţe, nu-i aşa Polly, dragă?

- Oh, da, Jenny, e minunată. Unchiul Simon a adus-o aseară.

- A făcut-o pentru ea, exact ca o casă adevărată, explică doamna Rose. Şi i-a adus un clasor plin cu modele de tapet ca să aleagă ce-i place şi să le lipească singură.

- Hai s-o vezi acum, Jenny. Poţi să mă ajuţi să aleg cel mai drăguţ tapet, spuse Polly nerăbdătoare.

- Bine, mi-ar plăcea s-o văd, fu Jenny de acord.

Când au ajuns aproape de casă, după ce toate trei s-au întors împreună acasă, Jenny spuse:

- Duc ce-am cumpărat în casă şi vin imediat.

Jenny era la fel de fascinată de casa de păpuşi ca şi Polly, şi petrecură toată după-amiaza jucându-se. Pe la ora cinci s-a auzit o maşină afară, şi Jenny se pregăti să-l întâlnească pe Simon.

- Uită-te, unchiule Simon, am decorat sufrageria. îţi place?

- Ai fost ocupată. Salut, Jenny. O privi puţin după care îşi îndreptă atenţia spre casa de păpuşi.

- Mm ... foarte drăguţ. Uite, aici ai o cutie de materiale pentru perdele. După care plecă să se schimbe. înainte să se întoarcă, doamna Rose făcu ceai.

- Vreţi o cană cu ceai ,nu-i aşa, domnişoară Shannon?

- Da, mulţumesc, spuse ea pe gânduri. Nu putea să-şi ceară scuze lui Simon de faţă cu Polly. Trebuia să fie cu el între patru ochi. Apoi, veni doamna Rose şi spuse:

- E aproape timpul pentru baie, Polly, iubito. Te ajut să duci casa de păpuşi în camera ta.

Imediat ce-au rămas singuri, Jenny trase aer adânc în piept şi spuse repede:

- Simon, îmi pare rău pentru ce-am spus. M-am comportat urât.

- Nu contează, răspunse el scurt.

- Nu, îţi datorez scuze. Ai avut dreptate s-o corectezi pe Polly. Nu trebuia să mă amestec.

El aprinse o ţigară şi se ridică de pe scaun. Ducându-se la fereastră, se uită lung la terasă timp de câteva clipe. Apoi se întoarse spre ea.

- Jenny, te-ai purtat minunat cu Polly, şi apreciez asta, dar cred că ar fi mai bine dacă, pe viitor, n-ai mai vedea-o atât de mult.

îl privea uluită. Pentru un moment, nu înţelegea despre ce era vorba. Apoi şi-a dat seama ce vrea să spună.

- Vrei să spui că nu mă vrei aici.

- Polly s-ar putea să nu rămână pentru totdeauna cu mine. Nu vreau să se ataşeze de tine şi să sufere din nou.

- Nu ... .înţeleg ... . Jenny ştia că nu poate fi adevărat. El n-ar fi trimis niciodată copilul la mătuşa ei şi nu avea altundeva s-o ducă. A spus asta ca să n-o rănească. Ştie, se gândi îngrozită. Ştie că sunt îndrăgostită de el. Oh, Doamne, poate toţi ştiu.

- Trebuie să plec, acum. Noapte .... bună. îi tremura vocea. Se ridică şi, simţindu-se umilită, se grăbi spre uşă.

îl auzi pe Simon strigându-i să aştepte şi o văzu pe Polly stând în uşă, dar nu se opri. Trebuia să plece de acolo.

Mai târziu, în acea după-amiază, Jenny prindea trenul spre Londra. Bunicul ei o condusese până la gară.

- Să te simţi bine. Ai grijă de tine. Transmite salutările noastre lui Alison.

- La revedere, bunicule. Te anunţ când am să mă întorc. Trenul se puse în mişcare iar ea îi făcu, de pe geam, cu
mâna.

Cu toate că Jenny şi Susan Ellis erau prietene la şcoală, amiciţia cu Alison Grant era limitată la vacanţe. Alison învăţa la o altă şcoală şi ar fi fost destul de singură în timpul vacanţelor, dacă ferma părinţilor ei nu era învecinată cu presbiteriul. Acum locuia la Londra, unde împărţea un apartament cu

alte două fete. Jenny mai fusese pe acolo, dar de data asta, una din celelalte fete era în vacanţă în Franţa şi deci Jenny putea să doarmă în pat şi nu pe canapea.

- Jenny, ce fericită sunt să te văd! Am fost surprinsă când ai sunat azi-noapte. Nu e genul tău să faci lucrurile în grabă. De obicei plănuieşti cu luni de zile înainte. Intră, sunt singură acasă. Nu-mi va lua mult să fac ceva de mâncare. Carola e în oraş în seara asta. deci putem să stăm liniştite de vorbă, spuse Alison - dintr-o răsuflare - când deschise uşa apartamentului.

După ce-şi schimbă costumul negru de serviciu cu o pereche de pantaloni roz şi o bluză, Alison încropi ceva de mâncare în bucătăria micuţă. Când îşi beau cafeaua, ea spuse deodată:

- Eşti răcită sau ceva de genul ăsta?

Jenny dădu din cap că nu.

- De ce întrebi?

- Pentru că ai mâncat superba mea salată verde de parcă ai fi înghiţit omide, de-abia ai auzit un cuvânt din ce ţi-am spus, şi nu prea arăţi bine. Cu atât mai mult, am mirosit eu ceva când m-ai sunat aseară. Ce se întâmplă, frumoaso? Probleme cu bărbaţii?

Jenny o privi neliniştită şi Alison zâmbi.

- Recunosc simptomele. Atât Pauline cât şi Carola sunt, dacă poţi să le numeşti aşa, suferinde cronice. Eu privesc bărbaţii aşa cum sunt - sau aşa cum pleacă. Spune-mi. Nu e sfârşitul lumii.

Jenny îi spuse totul.

- Vezi în ce hal m-am făcut de râs?

- Cu toţii ne facem, mai devreme sau mai târziu, spuse Alison. Fără îndoială, o să-mi şi mie rândul. îşi turnă o a doua ceaşcă de cafea. Trebuie să-ţi spun că nu ştiu de ce Simon al tău a reacţionat aşa. Dar ştiu un singur lucru. Nici un bărbat nu dispreţuieşte o femeie care-l iubeşte. Şi de ce ar face asta? Noi n-o facem când e viceversa.

- Bărbaţii sunt altfel, spuse Jenny

- Prostii. Aproape singurul avantaj de a avea fraţi mai mari este că, de mică, am învăţat că bărbaţii nu sunt deloc altfel decât noi. Sunt diferiţi în anumite privinţe, dar nu emoţional. Când e vorba de a se îndrăgosti sunt la fel de orbi ca şi noi. David, de exemplu, avusese o mulţime de prietene înainte s-o întâlnească pe Nonie, o simplă fată din provincie. Dar putea să vadă că nu era îndrăgostită de el? N-avea nici o idee, sărăcuţul. A iubit cu pasiune pentru prima oară în viaţa lui.

- Chiar aşa?

- N-ar fi avut nici un motiv să te alunge, nu-i aşa?

sugeră Alison îngrijorată. De exemplu, o soţie?

- Nu, sunt sigură că nu e însurat.

- Crezi că l-a avertizat James?

Era o idee la care Jenny nu se gândise. Putuse James să facă una ca asta? în acea noapte când o găsise în grădină şi ceruse ajutorul bunicilor, ar fi putut apoi să fi mers la Simon?

- N-are rost, Alison. Simon pur şi simplu nu e interesat de mine. Nu ştiu de ce am crezut vreodată că ar putea fi. E absurd, oarecum, eu sunt atât de comună şi el ... .

- Jenny, de ce nu vii la Londra? întrebă Alison. Adică, să stai aici. Carola se mărită în octombrie. Poţi să stai pe canapea până se eliberează patul. Şi, dacă n-ai găsi o slujbă în domeniul tău, ai putea să te angajezi cu uşurinţă la un magazin general. întotdeauna am crezut că trebuie să pleci de acasă pentru un timp. Toţi ar trebui.

Jenny nu răspunse imediat. Apoi spuse:

- Nu, nu pot să fug mereu, Alison. Acum e un moment de respiro. Trebuie să mă întorc într-o zi, două.

- De ce trebuie? Le-ai lipsi bunicilor tăi, îmi dau seama. Dar sunt sigură că nu s-ar împotrivi

- Nu, n-ar merge, Alison. N-aş putea locui în Londra. Nu-mi place. Magazinele sunt aglomerate, aş

urî orele de vârf şi faptul că ar trebui să merg kilometri întregi până acasă. Pur şi simplu nu sunt o fată de oraş.

- Ei bine, eu sunt. Nu m-aş întoarce la o viaţă în provincie pentru nimic în lume. Nu ştiu cum reuşeşti, iubito. Oricum, mai gândeşte-te. Dacă te răzgândeşti, îţi găsim noi un loc pe aici.

Jennt a stat în apartament trei zile. A doua zi ea şi Alison s-au dus la teatru împreună. în ultima seară, Alison insistă să dea o petrecere.

- îţi va ridica moralul, iubito, răspunse ferm când Jenny îi spuse că n-are chef şi că n-are cu ce se îmbrăca.

- îţi împrumut eu o rochie.

Deci Jenny se văzu purtând o rochie de un roşu strălucitor - pe care nu s-ar fi gândit s-o cumpere vreodată pentru ea - şi dansând cu un tânăr atractiv de la Ambasada Franţei care, pare-se, n-o găsea deloc obişnuită şi neinteresantă.

- Eşti sigură că nu te răzgândeşti cu rămasul aici? întrebă Alison, a doua zi dimineaţă, când Jenny îşi făcea bagajul. Ştii, ai făcut o cucerire mare cu Michel şi, pentru a nu te gândi la ... alte lucruri, nimic nu se compară cu un francez atractiv. Şi, cu toate că Michel Rostand o ajutase să-şi recapete amorul propriu, destul de încercat, Jenny ştia că rămasul la Londra nu

este soluţia. Cucerirea unui francez n-o putea face să-l uite pe Simon.

Ajunsese acasă în mijlocul după-amiezii, dar în timp ce trecea pe lângă casa lui Simon văzu că nu era nimeni pe acolo. Bunicii erau încântaţi - şi se pare uşuraţi - s-o vadă înapoi. Cu toate că n-au zis nimic, ştia că fuseseră tulburaţi de neaşteptata ei decizie de a merge la Londra. După ceai, doamna Shannon spuse:

- Oh, era să uit. Fenella Waring a sunat ieri să te invite la o petrecere, mâine seară. I-am spus că eşti plecată şi că nu ştim sigur dacă te întorci până atunci.

- O sun eu mai târziu.

Merse sus să-şi dezpacheteze bagajele, inclusiv rochia roşie pe care Alison insistase s-o păstreze.

- Ia-o. Arată minunat cu părul tău şi eu mi-am luat una nouă, spusese ea.

- Asta o va zdruncina pe Fenella. Eu, într-o rochie roşie sofisticată, gândi Jenny în timp ce o punea în şifonier.

Dar era pregătită să dea din nou ochii cu Simon? Va fi cu siguranţă acolo. Pentru el se dădea probabil petrecerea. Până la urmă, se hotărî să meargă. Tot trebuia să-l întâlnească cumva, şi mai bine la o petrecere decât altundeva.

- Ai mai auzit ceva de Polly cât am fost plecată? o întrebă pe bunica, după ce sună la familia Waring; Fenella era în oraş, şi deci vorbise cu doamna Waring.

- Nu, e foarte răcită şi palidă. Mi-a spus doamna Rose azi-dimineaţă.

Doamna Shannon se uită dintr-o parte la Jenny:

- Familia Waring au luat cina acolo alaltăieri. I-am văzut pe domnul Gilchrist şi pe Fenella plimbându-se prin grădină împreună.

- Mda? Mă culc devreme în seara asta, bunico. Am stat până târziu ieri, şi vreau să arăt bine pentru petrecere .

în după-amiaza următoareJenny şi-a aranjat părul într-o manieră sofisticată, la cel mai bun salon de coafură. Şi-a făcut de asemenea manichiura şi şi-a cumpărat ciorapi de culoarea fildeşului, pantofi asortaţi la rochie şi un inel de argint, care avea o perlă falsă foarte mare.

- Ei bine, cum arăt? îşi întrebă bunicii înainte să plece.

- Foarte frumos, draga mea. Petrecere plăcută! spuse doamna Shannon.

Dar Jenny putea să vadă că nu le plăcea coafura, sau rochia roşie, sau inelul extravagant.

- Voi avea! spuse senin, cu o încredere de sine

mai mare decât avea de fapt.

Era o seară frumoasă de vară şi n-avea nevoie de haină. Când ieşi pe poarta casei câţiva băieţi treceau cu bicicleta; la vederea ei, fluierară admirativ. Jenny işi reţinu un zâmbet. Până mâine, tot oraşul va şti că fata pastorului era la fel de gătită şi fardată ca fata familiei Waring.

Maşina lui Simon era parcată afară şi, după câteva minute, auzi motorul pornind. Ştiind că va opri s-o ia cu maşina, respiră adânc pentru a se linişti.

- Oh, bună, Simon, spuse când el opri lângă ea.

Privirea lui cuprinse toate detaliile aspectului ei exterior.

- îmi închipui că te duci la petrecere. Pot să te duc cu maşina?

- Ce frumos din partea ta. Când veni să-i deschidă portiera, îi oferi intenţionat un zâmbet provocator, la care Fenella era atât de expertă.

- Pantofii ăştia nu sunt făcuţi să mergi cu ei nici măcar pe distanţe mici, spuse ea când Simon se urcă la volan.

El privi sandalele delicate şi Jenny îşi puse un picior peste altul. în ciorapi arătau la fel de frumoase ca ale Fenellei, şi ea speră ca el să fi observat.

- Nu, îmi închipui că nu.

Sufrageria familiei Waring fusese eliberată pentru

dans, dar primii sosiţi se adunaseră în grădina din spate. Luminiţe şi felinarele chinezeşti fuseseră agăţate prin copaci, şi un grătar de cărămidă era instalat.

Fenella îl căutase probabil pe Simon. în clipa în care intrară în sufragerie, ea părăsi câţiva invitaţi şi veni repde spre ei, fără să-şi ascundă surprinderea când o văzu pe Jenny arătând de parcă ar fi ieşit din paginile revistei Vogue.

Fenella purta o rochie galbenă, brodată cu perle, era o rochie frumoasă, dar prea complicată şi formală pentru această ocazie. Pentru prima dată în viaţa ei, simţi subtila plăcere feminină de a purta ceva cu atât de mult chic, încât rochia Fenellei părea banală şi demodată.

Cum se aştepta, cealaltă o prezentă repede unui grup de oaspeţi şi-l luă pe Simon pentru a face cunoştinţă cu alţi invitaţi. Jenny observă, cu un zâmbet răutăcios, că celelalte fete care veniseră neînsoţite fie erau neatractive, fie erau îmbrăcate fără gust. Era clar că Fenella intenţionase să fie frumuseţea petrecerii.

- Arăţi elegant în seara asta, Jenny, spuse John Barton atunci când, văzându-l singur, se apropie de el.

- Mulţumesc, John. Hai să dansăm împreună. Nu

cunosc prea multă lume de aici. îşi strecură mâna sub braţul lui şi-l conduse spre sufragerie. Nu-i plăcea să-l vadă abătut, urmărind-o pe Fenella cu privirea, aşteptând să-i arunce, în trecere, un zâmbet sau un cuvânt. Dansă de două ori cu John, apoi el îi spuse că era responsabil de grătar şi ar trebui să vadă dacă Fenella vrea să înceapă pregătirea mâncării.

Când plecă, un bărbat pe care nu-l cunoştea veni la ea , se prezentă şi o invită la dans. Dansa mult mai bine ca John şi flirta cu ea. Ştiind că Simon dansa, şi el, Jenny zâmbi şi-l lăsă să danseze mai aproape de ea şi să-i spună la ureche cuvinte flatante. Se întunecase când felinarele străluceau purpuriu, galben, verde de smarald şi se opri dansul pentru cină.

Jenny stătea într-un fotoliu, cu un bărbat pe nume Clive în spatele ei, şi un alt bărbat pe nume Toby stând pe covor lângă ea, şi un alt bărbat, al cărui nume nu l-a reţinut. Părul ei scânteia în lumina felinarelor, ochii îi străluceau şi ea râdea,vorbea şi sorbea băuturi de parcă era normal să fie înconjurată de admiratori. Descoperi că era uşor. O rochie frumoasă ... ceva parfum franţuzesc ... o atitudine plină de viaţă ... şi era la fel de uşor ca prinsul muştelor cu miere. Nu că vreunul din bărbaţi o atrăgea. Dar nu ăsta era scopul.

- îmi acorzi un dans, Jenny?

Se uită în ochii lui Simon, prefăcându-se că nu-l văzuse venind, că uitase că era prezent.

- Oh ... Simon. Da, bineînţeles. Dădu paharul lui Toby, cu un zâmbet pentru Clive şi spunându-i celuilalt: “Scuzaţi-mă puţin”.

Nu şi-a dat seama decât când ajunseră în sufragerie că se cânta Nat King Cole, cu “Wild Is Love”.

Simon o luă de mijloc şi mâna lui stângă o strânse pe a ei. Ştia că se uită la ea. Era pregătită să danseze cu el - dar nu pe melodia asta specială. Fiecare părticică din ea îi simţea apropierea şi dorea s-o ţină mai aproape el.

- Minunată petrecere, nu? îl întrebă ea pe un ton emoţionat. Simon nu răspunse şi ea se forţă să ridice capul şi să-i zâmbească.

- Nu te distrezi, Simon?

- Vreau să vorbesc cu tine - singuri.

Când trecură de uşa dinspre hol, el se opri deodată din dansat şi o trase uşor înăuntru. în salon erau lumini,dar nimeni acolo. Simon închise uşa - expresia feţei era nemişcată. Cineva lăsase un pahar de cocteil neînceput pe masă. Jenny îl luă şi mâncă cireaşa din el.

- îmi poţi da o ţigară, te rog? întrebă ea nonşalant.

- Nu fumezi, şi ai băut destul în seara asta.

Din trei paşi ajunse lângă ea, îi luă paharul din mână şi-l vărsă într-o vază cu flori.

- Crezi că ginul este bun pentru flori? spuse ea întorcându-se spre oglindă.

Da, putea fi iertat că gândise că băuse prea mult. Ochii îi străluceau şi obrajii erau roşii. N-ar fi crezut că, de când venise, băuse doar un pahar şi aruncase discret alte trei.

- Am crezut că vrei să dansezi cu mine, Simon? îi spuse, în timp ce el veni în spatele ei.

- De ce joci tot teatrul ăsta? Ce vrei să demonstrezi, Jenny? o întrebă tăios.

- Nu înţeleg ce vrei să spui. Pur şi simplu mă distrez. Pentru asta sunt petrecerile, nu? îşi aranjă o şuviţă de păr şi-i zâmbi în oglindă.

- Dacă sunt fiică de preot, nu înseamnă că nu mă pot distra, nu?

Ochii lui se micşorară.

- Toate astea sunt pentru mine?

Zâmbetul lui Jenny păli.

- Ce idee nemaipomenită! Nici măcar nu ştiam că ai să fii aici.

- Nu ştiai?

O luă de umeri şi o întoarse spre el.

- Sunt gata să pariez că erai destul de sigură că

voi fi aici.

- Dragul meu Simon, crezi că sosirea ta în oraş a agitat toate fetele? Ne îmbrăcam elegant pentru petreceri şi înainte să vii tu. Poate că este un orăşel, dar nu este capătul lumii. Pot să mă întorc acum la ceilalţi?

- Nu, prostuţo, nu poţi. Unde-ţi e geanta? Te duc imediat acasă.

- în nici un caz. Petrecerea nu se va termina curând. Şi mă duc acasă cu Toby sau cu Clive. Dă-mi drumul, Simon.

- Şi dacă nu vreau?

- Vreau să mă duc în grădină.

- Dacă nu-mi faci faţă mie, atunci cum ai să descurci cu Toby ori cu Clive, care mai au foarte puţin să-ţi facă avansuri?

- Am încredere în ei mai mult decât în tine.

Imediat ce rosti cuvintele, şi-a dat seama că mersese prea departe. Dar înainte să-şi retragă cuvintele, el o luă în braţe şi o sărută. Era o îmbrăţişare ce o lăsă palidă, fără respiraţie şi şocată. Şocată - nu din cauza felului în care o sărutase - ci de reacţia ei. Nici măcar nu încercase să-i reziste. Dacă până acum n-ar fi ştiut ce simţea pentru el, atunci, de acum încolo nu mai încăpea îndoială. Tremurând, făcu un pas înapoi şi-i dădu o palmă. După o clipă de

tăcere, cu urma palmei încă pe obraz, Simon spuse, pe un ton scăzut, dar cu o sfidare în privire ce o înfricoşă pe Jenny:

- îmi cer scuze.

înainte să poată spune ceva, el se întoarse şi părăsi camera. Auzi cum pleacă apoi, după câteva clipe, demarând cu maşina.

O conduse acasă John Barton şi, cum treceau pe lângă casa lui, garajul era deschis, fără maşină. Era ora unu când auzi o maşină încetinind şi ştia că era Simon, care se întorcea de unde fusese, timp de două ore. Cu rochia mototolită pe podea şi inelul strălucind în lumina lunii, Jenny îşi îngropă faţa în pernă şi plânse până adormi.

Capitolul 8

Trecuse o săptămână şi de-abia aştepta şcoala, ca să aibă mai puţin timp să se gândească în ce hal ajunsese viaţa ei. Era un bilet pe uşa cabinetului veterinar al lui James pe care era adresa celui mai apropiat veterinar, în timpul absenţei lui. îşi luase mama într-o vacanţă liniştită pe coasta de sud.

în a doua săptămână după petrecerea Fenellei, Jenny se întâlni cu doamna Rose în faţa fierăriei. Ar fi spus “Bună dimineaţa” şi ar fi mers mai departe, dar femeia mai în vârstă o opri.

- N-aţi mai venit pe la noi, domnişoară Shannon.

- Nu. Am fost ... ocupată. Ce face Polly?

- Nu pare să-şi fi revenit după răceală, spuse menajera. Mă îngrijorează. Şi-a pierdut pofta de mâncare şi o frământă ceva. Aş vrea să vă faceţi puţin timp să treceţi pe la ea, domnişoară Shannon. Aţi putea s-o faceţi să se simtă mai bine. V-a simţit lipsa, săptămânile astea două.

Jenny nu ştia ce să spună. Nu avea cum să se ducă în casa lui Simon acum, şi nici nu credea că o poate chema pe Polly la casa parohială..

- O vedem în schimb destul de des pe domnişoara Waring. Dacă nu e la uşă, e la telefon. Nu-mi place, nici mie nici lui Polly. Se vede cu ochiul liber ce urmăreşte.

Câteva picături de ploaie îi oferi lui Jenny pretextul să scape, dar doamna Rose spuse că terminase cumpărăturile şi că merge împreună cu ea acasă.

- Da, umblă după domnul G., continuă ea în timp ce se grăbeau. E limpede ca lumina zilei. Şi nu va mai fi loc pentru Polly, dacă va avea vreun cuvânt de spus. N-are timp pentru copii. O interesează numai Numărul Unu.

Jenny ştia că nu trebuie să încurajeze bârfa menajerei, dar nu se putu abţinu să întrebe:

- Crezi că e probabil ca domnişoara Waring să aibă vreun cuvânt de spus?

- Nu ştiu, draga mea, şi, dacă nu va avea vreun cuvânt de spus, nu este pentru că n-a vrut sau n-a încercat. Dar domnul G. nu este un bărbat cu care să te joci. Nu-ţi poţi da seama ce gândeşte.

Dar n-ar fi singurul bărbat ce s-ar face de râs pentru o faţă frumoasă.

- Orice s-ar întâmpla, sunt sigură că n-ar trimite-o undeva pe Polly. El e tot ce are acum.

- Ei bine, poate că nu - dar eu n-aş rămâne , nu cu ea în casă. E destul de politicoasă cu mine acum, dar ştiu ce s-ar întâmpla dacă ar fi stăpâna casei.. Am mai lucrat înainte pentru o doamnă tânără ca ea. Era de vârsta ta şi s-a măritat cu un tip destul de învârstă cât să-i fie tată. Şase luni cât am stat acolo - nici un “te

rog” sau un “mulţumesc”. I-am spus surorii mele când a venit să mă viziteze, săptămâna trecută: “Dacă bate vântu aşa - n-am să rămân. M-am săturat să fiu tratată mizerabil de doamna Becket.” Phyllis a fost de acord cu mine.

A ţinut-o aşa tot drumul până acasă, Jenny răsuflând uşurată când ajunseră în dreptul casei lui Simon.

Vremea urâtă şi ploaia ţinuse până după-amiază, când soarele ieşi din nou. Seara, Jenny îşi făcea curat prin dulap când auzi voci şi se uită în jos, văzându-i pe Simon şi pe Fenella,

stând pe terasă împreună.

Deodată, Simon îşi întoarse capul spre casa parohială şi ea se trase repede înapoi, dispreţuindu-se că nu-şi putuse învinge curiozitatea. După câteva minute, intrară în casă. O văzuse Simon la fereastră? se întrebă ea.

După câteva zile, lua de la o mică imprimerie locală nişte hârtii pentru bunicul ei, când clopoţelul de la intrare sună. Uitându-se din întâmplare, îl văzu pe Simon intrând.

Vânzătorul era sus, în depozit, şi numai era nimeni în magazin. Cuprinsă de jenă, Jenny se întoarse repede spre tejghea.

- Bună dimineaţa, spuse Simon din spatele ei.

- Bună dimineaţa, răspunse abia auzit. “ Oh grăbeşte-te ... te rog grăbeşte-te”, îl ruga în gând pe vânzător. în timp ce-l auzea venind, Simon spuse:

- Jenny, vreau să vorbesc ceva cu tine. E o cafenea în colţ. Ai zece minute?

- Poftiţi, domnişoară Shannon, îi dădu un pachet vânzătorul. Costă nouăsprezece lire şi şase peni, vă rog.

- Mulţumesc. Şi fără să se uite la Simon, spuse:

- îmi pare rău, nu pot. Mă grăbesc.

Apoi, punând restul în buzunar, ieşi din magazin. După zece minute, aşteptând să fie servită într-un magazin de lână, regretă fuga de el. Ce vroia să-i spună? Ce nesăbuită a fost să se panicheze.

în după-amiaza următoare, familia Shannon îşi lua ceaiul în grădină când Jenny auzi soneria de la intrare.

- Mă duc eu, bunico. îşi puse jos ceaşca şi farfurioara şi merse de-a lungul peluzei spre uşa din grădină, mergând mai repede când soneria se auzi din nou.

- Imediat! spuse oricărui apăsase deja a patra oară pe sonerie. Deschise uşa.

- Polly e aici, Jenny?

Ea dădu din cap că nu.

- Unde naibii se putea duce? întrebă Simon îngrijorat. Tocmai am ajuns acasă. Doamna Rose a fost

toată după-amiaza în camera ei. Când o strigase pe Polly la ceai, nu era acolo.

- Poate se ascunde undeva.

- Nu, am căutat peste tot. Nu este nici în grădină, nici în casă.

- Se putea duce în oraş, la magazinul de dulciuri?

El dădu din cap în semn că nu.

- N-are voie să se ducă acolo singură, din cauza traficului de pe strada principală. Şi apoi, e aproape ora de închidere.

- Putea să se ducă chiar şi aşa, dacă era plictisită. Doamna Rose este bolnavă?

- A avut o durere de cap după prânz. A luat nişte aspirine şi i-a spus lui Polly să se joace în grădină, cât se întinde pentru o jumătate de oră în pat. Dar a adormit şi nu s-a trezit până m-am întors eu.

- O întreb pe bunica dacă a văzut-o în după-amiaza asta, spuse Jenny repede.

Fugi la bunicii ei şi le explică dispariţia copilei, dar doamna Shannon n-o văzuse înainte de prânz, şi nici pastorul.

- Nu poate fi departe. Tu du-te şi caut-o prin oraş, iar eu mă duc pe potecă,spre case. Dacă n-a avut încotro, poate a ieşit pe poarta din spate şi a găsit nişte copii cu care să se joace.

Dar nici una din familii n-o văzuse pe Polly şi nici

vreunul din copiii ce se jucau în apropiere. Jenny se întoarse la casa lui Simon, unde o găsi pe doamna Rose foarte agitată. Simon nu se întorsese din căutarea prin oraş.

- Oh, domnişoară Shannon, ce s-o întâmpla cu ea? exclamă menajera, abătută. E numai vina mea. Nu trebuia s-o fi lăsat singură. Dar n-am vrut să dorm atât, şi ea n-a plecat niciodată din grădină. Oh, unde poate fi, sărăcuţa?

- Nu te necăji, doamnă Rose. O s-o găsim repede.

- Dar e aproape ora şase şi ştie că la cinci luăm ceaiul.

- Da, dar n-are ceas, şi copiii pierd noţiunea timpului când se joacă.

- Cred c-a luat-o cineva. E atât de inocentă, ar pleca cu oricine. Şi auzi de atâtea lucruri groaznice ...

- Nu trebuie să ne pierdem cu firea, doamnă Rose, îi spuse Jenny, în timp ce doamna Rose izbucni în lacrimi. Ah, uite maşina. Sper ca Simon s-o fi găsit în oraş.

Dar, când fugi afară, era singur.

- Nici urmă de ea. Oh, Doamne, unde este?

- Crezi că poate a sunat Fenella şi a luat-o cu maşina tatălui ei?

- Nu , am căutat-o la familia Waring. Fenella a fost toată ziua în oraş.

Jenny îşi muşcă buza, gândindu-se. în pădure!

exclamă, după un moment. Poate s-a dus în pădure - îi place acolo. Aşteaptă puţin, Simon.

Mă duc s-o aduc pe bunica să aibă grijă de doamna Rose, apoi îţi arăt unde e.

Dar, cu toate că au căutat pădurea în lung şi lat şi au strigat-o pe nume, nu era acolo.

- Mai bine mă duc la Poliţie, spuse Simon cu o voce ştearsă, în timp ce se întorceau.

- Nu, mai întâi lasă-mă să caut în camera ei. Am o idee.

în sufragerie, doamna Rose încă suspina. Jenny se duse
direct în camera lui Polly.

- Da, uite - ursuleţul ei nu mai e. Şi ghiozdănelul care i l-ai dat pentru şcoală - nu mai e pe pervaz. Aşteaptă puţin, hai să căutăm în dulap.

După cum se aştepta, pelerina roşie de ploaie a lui Polly nu mai era pe umeraş.

- Simon, cred că a fugit de acasă, spuse ea încet

- Să fugă de acasă? De ce? ... şi unde?

- Nu ştiu, dar cel puţin exclude alte posibilităţi ... mai rele. Văzu o puşculiţă roz, de plastic, pe dulap - fără bani.

- Ai idee câţi bani avea acolo?, întrebă Jenny

- Nu mult. Cam o liră, poate. îi dădeam patru peni pe săptămână. Jumătate să cheltuiască, jumătate să

economisească.

- Nu poate ajunge departe cu o liră. Jenny îl auzi pe bunicul ei strigând-o. Aruncă puşculiţa pe pat şi fugi pe hol.

- Ce este? Ai găsit-o, bunicule?

- Eşti cerută la telefon, Jenny. E poliţia.

- Poliţia? Pentru mine?

- Am luat numărul si le-am spus că o să suni de aici. Bunicul îi dădu o bucată de hârtie.

După ce formă numărul, păru o veşnicie până răspunse cineva. Repede, îşi spuse numele, şi aşteptă iarăşi până să i se facă legătura. Lângă ea, aproape atingând-o, Simon stătea tensionat şi nerăbdător.

Instinctiv, simţind prin ce trece, îl luă de mână. Faţa nu
i se schimbă, dar degetele lui îi cuprinseră mâna.

- Alo? Aici domnişoara Shannon. Ţinându-şi respiraţia, ascultă vocea de la celălalt capăt.

- Da ... da, înţeleg.Doar un moment, vă rog. Luă receptorul de la ureche.

- Oh, Simon, au găsit-o. E teafără.

Simon o strânse cu putere de mână, după care plecă şi se aşeză pe scaunul cel mai apropiat. După câteva minute, Jenny închise telefonul, răsuflând uşurată.

- Polly e la gară, explică ea. E teafără şi poliţia

feroviară are grijă de ea până venim s-o luăm. M-au sunat pe mine, pentru că Polly le-a dat numele şi adresa mea. Ar trebui să plecăm imediat.

Simon dădu din cap că da, deja în picioare. Când auzi că n-a păţit nimic, doamna Rose începu să plângă din nou, cu doamna Shannon alături, încercând s-o liniştească.

- Stăm cu ea până vă întoarceţi, domnule Gilchrist, spuse ea.

- Mulţumesc ... dacă aţi vrea. Hai, Jenny.

- Unde locuieşte sora ta, Simon? întrebă ea când ieşiră din Farthing Green.

- în York.

- Acolo se ducea Polly ... sau vroia să se ducă.

El nu răspunse. Mergea deja cu o sută kilometri pe oră şi, cu traficul scăzut, nu încetini până nu ajunseră la marginea oraşului.

Un sergent îi aştepta la intrare.

- Domnişoară Shannon? Pe aici, vă rog. Fetiţa e în biroul nostru.

- El este domnul Gilchrist, unchiul şi tutorele ei, explică Jenny.

- Bună seara, domnule. Cred că, dacă nu aveţi nimic împotrivă, ar fi mai bine ca domnişoara să vadă copilul prima oară. Când i-am spus că veniţi după ea, a fost foarte supărată şi speriată. Crede că o veţi

pedepsi, îndrăznesc să spun. Faţa sergentului era impasibilă, dar ceva din tonul lui sugera că fetiţa de opt ani nu fugise de acasă fără un motiv întemeiat.

- Bineînţeles, răspunse Simon scurt.

Jenny îi sări în apărare.

- Nu e vina domnului Gilchrist că a fugit de acasă, exclamă cu mânie. S-a purtat minunat cu ea.Jenny se uită la Simon. Spre surpriza ei, sesiză o licărire de amuzament.

Polly era într-o cameră interioară, cu un poliţist tânăr.

Stătea pe scaun, cu picioarele la scurtă distanţă deasupra podelei, şi cu ursuleţul strâns la piept. Nu plângea acum, dar avea ochii roşii iar obrazul era brăzdat de urmele lacrimilor. Când Jenny deschise uşa, privirea fetei se nelinişti.

- Oh, Polly ... Polly, iubito! Jenny luă copilul în braţe.

- Nu eşti supărată? şopti Polly.

Poliţistul se retrase, închizând uşa după el.

Jenny se lăsă în jos, fără s-o lase din braţe.

- Nu, nu sunt supărată, iubito - şi nici unchiul Simon nu este. Suntem fericiţi că te-am găsit. Ne-ai speriat îngrozitor.

- Unde e unchiul Simon?

- în camera de alături. Ai avut unde să bei ceai?

Polly dădu din cap în semn că nu.

- Poliţistul mi-a adus nişte lapte cu prăjituri, dat nu-mi era foame.

- Ei bine, mie îmi e. Cred că ar fi o idee bună dacă am mânca ceva cu toţii înainte să mergem acasă. Jenny se ridică, o strânse încurajator şi o conduse afară din birou.

- Mie şi lui Polly ne e foame. Putem să mâncăm ceva la bufet, Simon? sugeră ea.

- Cum să nu. Şi eu aş mânca ceva. Salut, Poll. Simon o mângâie pe cap şi se întoarse la sergent pentru a-i mulţumi că avusese grijă de ea.

Afară, Polly o trase pe Jenny de mânecă şi şopti ceva.

- Da, bineînţeles, dragă. Uite, acolo e o cameră, ia un peni. îl dai doamnei şi o să aibă grijă de tine până când eu şi unchiul Sam o sunăm pe doamna Rose şi-i spunem când venim acasă.

După ce copilul se îndreptă spre toaletă, îi spuse lui Simon:

- E foarte tensionată acum. N-am întrebat-o încă ce şi cum. Cred că ceva de mâncare e o prioritate. Sunt aproape şase ore de când n-a mâncat.

- Cum spui tu. Sun acasă de la telefonul public.

De la bufetul din gară, luaseră ceai şi sandvişuri. Intenţionat, Jenny conversă despre lucruri obişnuite, şi Simon se luă după ea. în curând, mâncând ceva, şi cu

cei doi adulţi comportându-se de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, Polly deveni mai puţin nervoasă. în drum spre casă, se aşeză între ei. în curând, adormi.

- E istovită, spuse Jenny încet. Cu puţin noroc, o punem în pat şi va dormi buştean până mâine dimineaţă.

Simon privi în jos spre copil, şi ochii lui păreau neliniştiţi.

- Slavă Domnului că n-a avut destui bani să ajungă la York. Dacă ar fi avut, e posibil să-şi fi luat bilet fără ca nimeni să pună întrebări. Ai idee de ce a făcut-o, Jenny?

Avea, dar dădu din cap că nu.

- Cred că va spune mâine dimineaţă totul. Nu va avea probabil multă noimă. Copiii sunt nişte fiinţe ciudate.

Adesea, le vin idei ciudate. Nu-ţi face griji, Simon. Sunt sigură că nu se va mai întâmpla. Ştii, asta arată că are şi mult curaj.

Acasă, el o duse în camera ei şi Jenny îi scoase impermeabilul şi o puse în pat; copilul murmură ceva dar nu se trezi.

- în locul tău, aş lăsa uşa deshisă, Simon, poate să viseze urât mai târziu, spuse Jenny în timp ce ieşeau din cameră.

- Da, aşa am să fac. Trebuie să fii obosită, după

toate astea. Vrei ceva de băut?

Acum că urgenţa se terminase, conştientizarea reveni.

- Nu, mulţumesc. Ar trebui să mă duc acasă. Bunicii mei vor vrea să ştie ce s-a întâmplat, se grăbi ea să spună - pentru că soţii Shannon se întorseseră la acasă şi doamna Rose era ocupată în bucătărie. Noapte bună, Simon!

Capitolul 9

Pe la unsprezece dimineaţa, Jenny culegea câteva teci de fasole din gradina. Când se întoarse în bucătărie, doamna Shannon îi spuse:

- Domnul Gilchrist e aici, dragă. E în bibliotecă, împreună cu bunicul tău. Mi-a spus că Polly a dormit bine, după care a vrut să-l vadă pe Giles. Cred că arăta îngrijorat. Ce s-o fi întâmplat de data asta?

- N-am nici o idee.

Se aşeză la masă si începu să desfacă tecile de fasole, cu o expresie îngrijorată.

Când le termină, bunica îi spuse:

- Mă duc s-o văd pe domnişoara Wiltshire, că tot sunt în oraş. Poţi să-mi tai un buchet de flori din grădină, cât timp mă pregătesc eu, draga mea?

Jenny plecă în grădină; când se întoarse, uşa de la bibliotecă era încă închisă.

- Mă gândesc că poate ar vrea nişte cafea, sugeră doamna Shannon în timp ce pleca.

Jenny pregăti cafea şi deschise un pachet din biscuiţii preferaţi ai bunicului. Când ciocăni la uşă, putea auzi vocea lui Simon. Apoi, bunicul ei zise “Intră!”.

- Biscuiţi, bunicule. Spre Simon - Bună dimineaţa! îi surâse timid când se ridică la intrarea ei.

- Pentru mine nu, din păcate. Deja am întârziat la o întâlnire. Dar tu vei servi ceva, nu-i aşa, Gilchrist? Pastorul strânse nişte hârtii, îşi atinse buzunarul să fie sigur că şi-a luat pipa şi se uită la ceasul lui clasic de buzunar. E aproape unsprezece şi jumătate. Trebuie să plec

- Cum se simte Polly în dimineaţa asta?întrebă ea, după ce-i lăsă singuri.

- A dormit până la nouă după care aluat micul dejun în pat, apoi am avut o discuţie lungă, spuse Simon. îşi scoase portţigaretul. Te deranjează dacă fumez?

- Bineînţeles că nu.Jenny stătea în fotoliul bunicului şi turna cafea, în ceşti.

- Se pare că începutul problemei a fost când a auzit o discuţie dintre noi doi, cu ceva timp în urmă, continuă Simon.

Poate îţi aminteşti când ţi-am spus că s-ar putea să nu locuiască permanent cu mine.

- Da. Amintirea acelei după-amieze era atât de vie încât Jenny se îmbujoră. Dar Simon nu se uita la ea. Era încruntat, cu privirea spre vârful ţigării.

- Apoi recent, când sora doamnei Rose avenit pe la noi, Polly a auzit altceva, continuă el. Se pare că doamna Rose trăia sub impresia că aveam de gând să mă însor cu Fenella Waring şi că Polly nu şi-ar mai găsi locul în căsnicia noastră.

- înţeleg, spuse Jenny.

- Chiar înţelegi? Se uită la ea. Şi tu ai crezut acelaşi lucru, Jenny?

- Ştiu că erai ... eşti interesat de Fenella. N-am crezut niciodată că ai s-o trimiţi pe Polly în altă parte.

După o pauză, Simon spuse:

- Interesul meu pentru Fenella este la fel de mare ca interesul tău pentru acel gen de bărbaţi cu care flirtai la petrecerea ei.

- Atunci nu e nici o problemă, spuse ea nesigur, în timp ce fixa cu privirea călimara bunicului.

- Sper că nu. Totul depinde de asta. Stinse ţigara pe jumătate fumată. Ştii de ce am venit să-l văd pe bunicul tău, în dimineaţa asta?

- Nu ... n-am nici o idee.

- Presupun că e o abordare mai învechită. Am venit să-i cer permisiunea de a te cere în căsătorie.

Se uita la el, nevenindu-i să creadă că spusese ce auzise.

Simon se aplecă peste birou şi o luă de mâini.

- Bunicul tău a spus “Da”. Ce spui, Jenny? Te căsătoreşti cu mine?

Preţ de câteva clipe, nu putu să spună nimic.

- Oh, Simon, nu glumeşti, nu? Adică ... n-are sens. Nu înţeleg.

- E destul de simplu,draga mea, spuse tandru. Te

iubesc şi am crezut că mă iubeşti la rândul tău.

“Draga mea”. Un fior de fericire o cuprinse. “Te iubesc”, a spus “Te iubesc”.

- Da! Te iubesc nespus. Dar de ce nu mi-ai spus până acum? De ce ai fost, deodată, atât de crud cu mine? M-ai făcut să mă simt atât de prost. De ce nu mi-ai spus?

El îi dădu drumul şi se ridică. De la fereastră, pe jumătate întors spre ea, spuse încet:

- îţi aminteşti ziua când am luat amândoi ceaiul în oraş? Aproape îţi spusesem atunci. Dar ştiam că e o nebunie.

- Nebunie? se auzi ea ca un ecou, năucită, cu teamă că poate tot ce se întâmplă nu e adevărat.

- Jenny, sunt cu doisprezece ani mai în vârstă decât tine şi am şi un copil de care am grijă. Nu e genul de căsătorie la care bunicii tăi speraseră.

- Dar te iubesc, şi o iubesc pe Polly, şi acum ... îmi spui că mă iubeşti, spuse ea cu un ton mai scăzut.

- Foarte mult. Avea o tandreţe în voce, pe care n-o auzise vreodată, nici măcar când vorbea cu Polly. Dar trebuia să te măriţi cu un băiat, cu cineva de vârsta ta. Cineva ca Langdon. îndrăznesc să spun că, dacă nu veneam eu, te măritai cu el.

- Nu l-am iubit pe James, răspunse ea simplu. Nu ştiam atunci ce este dragostea.

- Vino puţin aici.

Timidă şi cu inima bătând se duse la el. îi cuprinse faţa în mâini.

- Ce simţi, Jenny, spune-mi!

- Că vreau să fiu cu tine ... întotdeauna ... oriunde. Oh, Simon, nu am cuvinte. Eu ...

Foarte tandru, o sărută.

- Eşti sigură, Jenny? Vocea lui era răguşită şi sub palmele ei, inima îi bătea. Eşti sigură, dragostea mea?

Drept răspuns ea îl strânse în braţe.

Trei săptămâni mai târziu, Jenny şi Polly s-au dus împreună în oraş. După ce Jenny fusese cu fata la dentist, după care merseră la un magazin de articole pentru nuntă şi vânzătorul îi aduse un voal de culoarea perlei.

- îţi place, Polly? întrebă ea, în timp ce vânzătorii o admirau din spate.

- Oh, da ... arăţi ca o zână!, spuse încântată Polly.

Mâncau îngheţată în restaurant când intră Fenella Waring . Le văzu şi se îndreptă spre masa lor.

- Bună ... pot să stau cu voi? întrebă ea

- Da, te rog, îi zâmbi Jenny. Simţea, zilele astea, o bunăvoinţă îndreptată spre mai toată lumea. Fenella îşi scoase mănuşile.

- Cum te simţi să fii principalul subiect de discuţie din oraş? întrebă ea în timp ce făcu semn unei

ospătăriţe.

- Nu ştiam că sunt.

- Oh, da, draga mea, toată lumea vorbeşte înnebunită. E cel mai mare eveniment, de mulţi ani încoace. Prima oară a fost anunţul surpriză al logodnei voastre, apoi nunta precipitată. Zâmbi maliţios. Baţi fierul cât e cald?

Jenny îşi dădu seama de aluzii, dar faţa îi rămase prietenoasă şi netulburată. Nici Fenella, nici altcineva n-avea acum puterea s-o supere.

- De ce să aşteptăm? răspunse calm.

Fenella dădu din umeri.

- Chiar aşa. îţi calc pe urme, în octombrie. Mă voi mărita cu John. îşi întinse mâna peste masă, arătându-i un inel cu un diamant strălucitor.

- E minunat. Sper să fii fericită.

Jenny văzu cum privirea Fenellei zbură spre spre inelul ei, mai puţin strălucitor, un ametist victorian, montat pe o coroană cu perle. Dar, încă o dată, nu se simţea rănită sau iritată; numai puţină milă pentru oricine cu mentalitatea Fenellei.

- Scuză-ne, dar ar trebui să plecăm. Plăteşte tu, cât timp iau eu bagajele, vrei, Polly?

Când îşi luau amândouă pachetele de cumpărături, Fenella spuse nepăsător:

- Ai văzut-o pe noua asistentă de district?

Jenny dădu din cap că nu.

- E tânără şi arată destul de bine, într-un mod insipid. Am întâlnit-o zilele astea. James ne-a făcut cunoştinţă. Am rămas cu impresia că e ceva serios între ei, adăugă Fenella.

- De ce nu? El este un om foarte bun.

- Poate-l preia de unde a rămas cu tine; cu toate că am părut surprinsă să văd că nu era prea distrus.

Jenny ignoră spusele Fenellei.

- La revedere, Fenella, spuse, şi se alătură lui Polly.

Dar amintind de James, cealaltă atinsese un punct sensibil. Singura umbră pe fericirea ei era gândul la James. Spera din toată inima că nu va dura mult până va întâlni o fată care îl va iubi aşa cum merită să fie iubit. Aşa cum ea îl iubea pe Simon.

Era numai ora şase dimineaţa când se trezi, în dimineaţa nunţii. Prea emoţionată pentru a putea dormi, ieşi afară, în grădină.

- Nici tu nu mai poţi dormi? întrebă Simon, din spatele
ei.

- M-am culcat prea devreme, zâmbi Jenny.

- Vino pe la pom.

- Se spune că poartă ghinion să mă vezi înainte de nuntă, ezită ea.

- Hai să riscăm. Vreau să-ţi spun ceva.

Merse pe ramura copacului şi se aruncă în braţele lui, cum mai făcuse odată. De data asta, el o ţinu în braţe şi o sărută.

- Nici o îndoială de ultim moment? întrebă el.

- Eu nu. Tu ai?

- Nici un fel de îndoială, spuse liniştit

- Ce vroiai să-mi spui?

- Că te iubesc nespus de mult ... că voi face tot ce-mi stă în puteri să te fac fericită, iubita mea.

- Mă întreb dacă toţi ceilalţi se simt aşa, spuse Jenny visătoare. Apoi se retrase din braţele lui.

- Trebuie să-i fac bunicii ceaiul de dimineaţă. Sunt o mulţime de lucruri de făcut - nu vreau să ajung la biserică tulburată şi roşie în obraji. Sper că de-abia mă vei recunoaşte în rochia de mireasă.

- Pentru mine, arăţi minunat aşa cum eşti acum.

- Ah, aşteaptă tu!

Se ridică în vârful picioarelor şi-i dădu un sărut pe obraz. Apoi, scăpând încercării lui de a o prinde din nou în braţe, râse şi fugi spre poarta lui din spate - în curând şi poarta ei.

- La ora zece. Să nu întârzii, strigă Simon după ea. Jenny se întoarse şi-i făcu cu mâna.

- La ora zece.

Gr'bindu-se de-a lungul peluzei, ea se gândi: “Trei ore... şi vom fi împreuna pentru totdeauna. Domnul şi

doamna Gilchrist.”

De-abia aştepta sa înceapă noua lor viaţă.

Sfârşit